

Zdeněk Patrick

Poslední div světa (1)

OBSAH

Teorie relativity před 2000 lety?	5
Prorockví s mrazením v zádech	15
Člověk jménem 666	29
Hvězda zvaná Černobyl?	33
Ve znamení draka	37
Zákrytné šifrování v bibli	42
Zákrytná šifra i mimo Bibli?	48
Pekelná „svatá trojice“	54
Bohové ze souhvězdí Siria	62
Hadí dynastie - Strážci nebes?	71
Automatizace v době bronzové?	96
Tezcatlipoca - Dýmající zrcadlo	103
Ohnivý kruh	112
Sibylla	118
Michael de Nostradamus	129
Tajemství věčné hvězdy Samiel	134
Snad příště	138
Příloha pro odborníky - Teorie relativity	141

Druhá epištola obecná Petra Apoštola

Kap. 3./ verš 8.

*Ale jedna věc nebude před vámi
skryta, že jeden den u Pána
je jako tisíc let
a tisíc let jako jeden den.*

Teorie relativity před 2000 lety?

Z dávných věků se nám zachovalo jedinečné svědectví o výjimečnosti jedné historické etapy lidstva: Bible. Rozporuplná svými realistickými popisy historie izraelského lidu a svými abstraktními pohledy na úrovni převyšující možnosti i fantazii kočujících pastevců, kterými předkové autorů Bible bezpochyby byli. Pomineme-li některé aspekty s náboženským nádechem, promlouvají k nám vzpomínky na nekonečně vzdálená lidská společenství. Jsou to vzpomínky a záhady, z nichž některé navždy zůstanou v hájemství legend, jiné stále čekají na svá odhalení. Jsou to příběhy zahalené stínem věků a v některých případech i nezájmem autorů Bible podrobněji hovořit na některá ožehavá témata, která i dnes ve své fragmentální podobě probouzejí zájem a nedůvěru zároveň. Pokusme se společně hledat možná vysvětlení pro některé záhadné indicie konzervované Biblí již 3000 let! Poodkryjme roušku tajemství, byť se vystavujeme nebezpečí, že odhalujeme něco, co odhaleno být nemá. Pohlédněme na tyto indicie z druhého břehu, nezátíženého autoritativními šablonami. Při pročitání biblických příběhů stále znovu a znovu vystupují postavy a děje zdánlivě prosté a vzápětí netušeně překvapivé.

Můžeme číst dávné příběhy lidu Izraele, milostnou poezii krále Šalamouna, nebo nepřekonané myšlenky hlavního protagonisty Nového zákona, které již bezmála 2000 let inspirují lidstvo přiblížit se ideálům člověka, o jehož existenci zároveň pochybujeme. Můžeme se stále znovu vracet k výroku jednoho z nejvýznačnějších mužů křesťanského společenství - rybáře Šimona, který spojuje na březích Galilejského moře svůj osud s Ježíšem Nazaretským a zapi

© Zdeněk Patrick, 1994
© DAM 2000 Publisher, 2002
All rights reserved

suje se tak do všeobecného povědomí lidstva až do našich dnů. Svátý Petr se ve své Druhé epistoletě překvapivě jednoduše a srozumitelně zmiňuje o výsledném efektu, kterým se v našem atomovém věku zabývá pouze vybraný a úzký okruh specialistů a jenž se týká teorie relativity:

„Ale jedna věc nebude před vámi skryta, že jeden den u Pána je jako tisíc let a tisíc let jako jeden den.“

Je vůbec možné, aby rybář od Galilejského jezera chápal obsah svého tvrzení? Pravděpodobně nikoli. Zřejmě byl tento citát chápán spíše v rovině Boží nezávislosti na čase, ale i přesto se jedná o informaci, jejíž nadčasová hloubka nutí k zamyšlení.

Ať si již na tuto otázku odpovíme jakkoli, není to jediné místo v Bibli, kde se můžeme seznámit s velice překvapivými texty. V druhé epistoletě (kap.2./verš 4.) se Petr zabývá problematikou potrestání „padlých andělů“ (anděl = posel) z dob Enochových. Toto potrestání je z neznámých důvodů přesunuto do daleké budoucnosti, na místo i do okolností velmi podezřelých, neboť ani v tomto verši nehrají propasti času dělicí věky žádnou podstatnější roli.

Druhá epistoleta obecná Petra apoštola

Kap. 2./ verš 4.

Neboť Bůh andělům, kteříž zhřešili, neodpustil, ale stehna Hedů žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chováni byli.

Slovo „chování“ vyjadřuje zcela jasně stav života. Života, ne smrti. Života za určitých podmínek. Snad za podmínky, že teorie relativity může být realitou a nikoli pouhou hypotézou. Jsou takové možnosti? Dovoluje to naše filozofie a fyzika?

Ano, dovoluje!

Teorie relativity je prakticky vyzkoušena při urychlování částic, které se chovají přesně dle této teorie.

Výrobu netuctových kriminálů pro padlé anděly můžeme se vši

pravděpodobností odsunout na dlouhou dobu do oblasti sci-fi. Kde jsou však prameny informací, ze kterých Petr čerpal?

Nalistujme ty stránky Starého zákona, ke kterým se čtvrtý verš Druhé epistolety váže. V první knize Mojžíšově, nazvané Genesis, nalezneme několik veršů, které přibližují původní prapříčinu Božího hněvu směřující neúprosně k potrestání „padlých andělů“ a později i lidí.

Knihy Mojžíšova I. Genesis

Kap. 6./ verš 1.

1. *Stalo se pak, když se počali množit lidé na zemi, a dcery se jim rodily.*
2. *Že vidouce synové boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž obdivovali.*
4. *Obrové (zrůdy - ekum. překlad) byli pak na zemi v těch dnech, ano i potom, když vcházeli synové Boží k dcerám lidským, any rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž z dávna byli, muži na slovo vzatí.*

Pozornému čtenáři jistě neušlo, že těchto pár veršů se vymyká z celkového pojetí biblických textů. Nenadále se hovoří o jakýchsi synech božích, kteří obcují s lidskými dcerami.

Prokazatelně se jedná o fragment širšího příběhu, který se jaksí do Bible nedostal. Tento fragment slouží autorům Bible jen k navození správné atmosféry „Božího hněvu“ krátce před potopou.

Dnes již víme, že tento fragment je zkrácenou, či chcete-li pečlivě cenzurovanou verzí tzv. Enochovy knihy, která se nikdy nestala součástí Bible, ale mohla být s největší pravděpodobností jedním z možných pramenů Petrovy informační soustavy.

Bible sama se věnuje Enochovi velmi povrchně a stručně a v žádném případě již ne v souvislostech se „syny Božími, kteří vcházeli k lidským dcerám, any rodily jim“.

Genesis

Kap. 5./ verš 21.

21. *Enoch byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Metuzaléma.*

22. *A chodil Enoch stále s Bohem po zplození Metuzaléma tři sta let a plodil syny a dcery.*

23. *I bylo všechněm dnům Enochovým tři sta šedesát a pět let.*

24. *A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více viděn, neboť vzal jej Bůh.*

Na okraj posledního verše nutno poznamenat, že i jinak přísný biblický Jahve si nikterak nepotrpěl na společnost smrtelníků - a jak se dovíme z Enochovy knihy - o posmrtný zážitek se nejednalo.

Co vlastně Bible zamlčela, se dovídáme až z Enochovy knihy. Kdo je autorem a kdy vznikla?

Tato kniha byla sepsána (dle starších verzí či ústního podání) pravděpodobně někdy 200-150 let před Kristem. V Evropě byla do osmnáctého století zcela neznámá, neboť se jedná o spis, který je katolickou církví považován za nepravý a podvržený.

A tak jako i jiné apokryfy nebyl kánonizován. Jiného názoru však byla etiopská církev, která Enochovu knihu zařadila mezi kánonizované biblické texty dávno předtím, než je objevil Angličan James Bruce.

Kdo je tedy autorem Enochovy knihy?

V knize samé se tvrdí, že autorem je přímo Enoch:

Kapitola 82.

Enochu, patří na písmo nebeských desek, čti, co je na nich napsáno, a pamatuj si vše jednotlivě.

Hleděl jsem na všechno na nebeských deskách a četl vše, co na nich napsáno, zapamatoval jsem si vše a četl knihu.

Toto je úplná nauka o pravdě sepsaná Enochem, kteráž si za slouží od všech chvály a je soudkyní celé země...

A nyní, můj synu Metuzaléme, ti budu vypravovat vše a napíšeš to pro tebe: odhalil jsem ti vše a předal knihy, které se všech těchto věcí týkají. Uchovej, můj synu, tyto knihy z rukou svého otce a předej budoucím pokolením světa...

Když jsem dosáhl třista šedesáti pěti let, byl jsem jednoho dne sám doma. Tu se mi zjevili dva velcí mužové, které jsem na zemi nikdy nespatriil. Jejich tvář zářila jako slunce, jejich oči byly jako zářivé pochodně. Z jejich úst šlehal oheň, jejich oděv a jejich zpěv byly nádherné, jejich paže byly jako zlatá křídla. Stáli u záhlaví mého lože a volali mne jménem. Procitl jsem ze spánku a vstal z lože. Pak jsem se před nimi poklonil, v obličeji bledý hrůzou. Tu ke mně oba promluvili: Bud' dobré mysl, Enochu, nestrachuj se! Věčný pán nás posílá k tobě, máš dnes s námi jít do nebe. Dej svým synům a své čeledi příkazy, co mají činiti ve tvém domě. Žádný však ať tě nehledá, dokud Pán tě opět k nim nepřivede.

Kapitola 6.

Poté, co se lidské děti rozmnožily, rodily se jim v oněch dnech krásné a libezné dcery. Když je však uviděli andělé (poslové), synové nebes, zatoužili po nich a pravili mezi sebou: Nuže vybermež si ženy mezi dcerami lidskými a zplod'mež sobě děti. Semjása však, nejvyšší z nich, k nim pravil: Obávám se, že vy tento čin nebudete chtít vykonat a mně samotnému bude pykati za tento velký hřích.

Tu mu všichni odpověděli, řkouce: My všichni složíme přísahu a zaklínáme se mezi sebou, že se nevzdáme toho záměru, nýbrž vykonáme zamýšlené dílo. Tu přísahali všichni dohromady a zaklínali se mezi sebou. Bylo jich dvě stě, kteří za dnů Járeda sestoupili na vrchol hory Hermon.

A nazvali tuto horu Hermon, protože na ní přísahali a zaklínali se mezi sebou. Toto jsou jména jejich vůdců: Semjása, jejich nejvyšší, Urakib, Aramel, Akibeel, Tamiel, Ramuel, Danel, Ezeqeel, Saraquial, Asael, Armers, Batraal, Anani, Zaqebe, Samfaveel, Turel, Jomjael a Arasjal. Tito a všichni ostatní s nimi pojali ženy, každý zvolil jednu a počali k nim vcházet a se na nich znečišťovat.

Kapitola 8.

Asael naučil lidi zhotovovat bitevní nože, zbraně, štíty, náprsní krunýře a ukázal jim kovy i jejich zpracování, náramky a šperky, používání očního líčidla a vzácné kamení. Semjása učil lidi zaklínadlům a krájení kořenů. Armers rušení zaklínadel, Baraquel hvězdářství, Arakiel znamením Země, Samfaveel znamením Slunce, Seriel znamením Měsíce.

Kapitola 69.

Jméno prvního, který přivedl anděly dolů na pevnou zem a svedl lidské děti, je Jequn. Druhý se jmenuje Asbeel. Ten jim udílel zlé rady, aby zkazili svá těla s dcerami lidskými. Třetí se nazývá Gadrael, to je ten, který lidským dětem ukázal všeliké smrtící rány, rovněž pancíř, bitevní meč a vůbec všemožné vražedné nástroje. Čtvrtý se zve Penemue. Naučil lidské děti rozlišovat mezi hořkým, sladkým a vyjevil jim všechna tajemství moudrosti. Naučil také lidi psát. Pátý se jmenoval Kasdeja. Tento naučil lidské děti všelikým zlům: úderům embrya v těle matky, aby odešlo, úderům duše, uštknutí hada, úderu, který vzniká poledním žářem.

Kapitola 14.

Větry mi propůjčily křídla k vidění a vyzvedly mne vzhůru. Nesly mne do nebe. Vstoupil jsem, až jsem se přiblížil zdi, která byla vystavena z křišťálových kamenů a obklopena ohnivými jazyky počala mi nahánět strach. Vstoupil jsem do ohnivých jazyků a blížil se k velkému domu postavenému z křišťálových kamenů. Stěny onoho domu se podobaly podlaze vyložené takovými kameny a jeho podlaha byla z křišťálu. Strop byl jako dráha hvězd a blesků, mezi nimi ohniví cherubové a jejich nebe bylo z vody. Ohnivé moře obklopovalo stěny a jeho dveře hořely ohněm. Vstoupil jsem do onoho domu, který byl žhavý jako oheň a studený jako sníh.

A hle - byl tu jiný dům, větší než onen, a všechny jeho dveře mi byly otevřeny. Byl vystaven z ohnivých jazyků, jeho podlaha byla jako z ohně. Vrchní část tvořily blesky a kroužící hvězdy, strop byl planoucí oheň. Pohlédl jsem a spatřil vysoký trůn, jeho

vzezření bylo jako jiné, kolem něho bylo něco jako svítící Slunce. Na něm sedělo Jeho Veličenstvo, jehož roucho zářilo víc než Slunce.

Kapitola 15.

Jdi a vyříd' Strážcům nebes, kteří tě poslali, abys za ně prosil: Měli byste vy prosit za lidi, a ne lidi za vás. Proč jste opustili vysoké svaté nebe, spali s ženami, znečistili se s dcerami lidskými, brali je za ženy, jako dělají pozemské děti, a zplodili syny - obry?

Tématem mísení strážců nebes se nezabývá pouze Enochova kniha. Podobná témata jsou známa i z gnostických spisů o archontech: Nóreu (dceru Evy) potkali archonti a chtěli ji svést. Nejvyšší z nich jí řekl: Tvoje matka Eva přišla k nám. Nórea se k nim obrátila a řekla jim: Jste archonti temnot, jste prokletí. Nepoznali jste nikdy moji matku. Já totiž nepocházím z vás, ale přišla jsem z výsosti. Pyšný archont vložil důvěru ve vlastní síly a začal ji obtěžovat. Řekl: Musíš nám sloužit jako tvoje matka...

Ponechme padlé Strážce nebes jejich osudu a vraťme se ke spornému výroku svatého Petra. Pokusme se zjistit, zda by jeho výrok o čase obstál porovnání s našimi nejnovějšími poznatky z fyziky. Zároveň prosím čtenáře, kteří mají záporný vztah k matematickým symbolům, ať s ledovým klidem přeskóčí příslušný počet řádek a ponechají je naopak současníkům s kritickými postoji. Co říci k teorii relativity? Zjednodušeně řečeno, tušíme, že lze jaksi obejít nám známé zákony úzce spjaté s gravitačním polem, časem, hmotou a prostorem. A právě výjimkami z našich nám důvěrně známých newtonovských zákonů se zabývá teorie relativity, zastoupená transformačními Lorentzovými rovnicemi, odvozenými ze dvou vztažných soustav nezávisle se na sobě pohybujících rychlostí světla.

$$m = \frac{m_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} \quad t = \frac{t_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} \quad l = l_0 \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}$$

Tyto rovnice tvrdí asi toto: budeme-li se pohybovat rychlostmi srovnatelnými s rychlostí světla, bude se v určité závislosti zvyšovat naše hmotnost, zkracovat délka ve směru pohybu, a co je nejdůležitější, bude se měnit náš relativní čas.

Obdobného efektu s časem lze docílit snad i setrváním v silném gravitačním poli. Jak si pečlivý čtenář zcela jistě všiml, sv. Petr neopakuje skleroticky jeden argument dvakrát. Naopak, obě poloviny citátu jsou ve vzájemném protikladu a vyjadřují dva různé stavy umožňující za určitých okolností, nám blíže neznámých, pohyb časem libovolným směrem.

Motivován jeho výrokem jsem odvodil zajímavou rovnici z trigonometrické závislosti času, hmoty a zrychlení v jednicové kružnici, jejíž zkrácenou verzi nabízím jako podstatně jednodušší, plně nahrazující zdlouhavé transformační rovnice Lorentzovy. Neboli:

$$m \times t = 1$$

Co lze dále vyčíst z citátu? Sv. Petr se zmiňuje jen o časovém efektu, neboť „správně předpokládá“, že zrychlení a gravitace jsou pouhé prostředky sloužící tomuto cíli. Dále: nepoužívá čísla většího než je tisíc a používá právě a jen časového poměru 1 000 let a jeden den. Co k tomu dodat?

Předpokládejme, že rychlost světla je limitní $c = 2,997 \times 10^8$ m/s a že se k této rychlosti v našem vesmíru můžeme pouze limitně blížit. Předpokládejme dále i to, že relativní změna času je poměr výchozího cílového času. A nyní můžeme Petruv citát podrobit závažné zkoušce matematickými symboly.

$$\text{poměr času} = \frac{1 \text{ den}}{1000 \text{ let}} = \frac{1}{365 \times 1000} = 27,397 \times 10^{-7}$$

$$\frac{v}{c} \Rightarrow \sin a = \sqrt{1 - \cos^2 a} = 0,9999$$

$$\text{rychlost } v = \text{rychlost světla } c \times 0,9999 = 2,996 \times 10^8 \text{ m/s}$$

Rychlost zkoumaného objektu z Petrova případu se blíží limitně rychlosti světla, kterou však nedosahuje vzhledem k číslům Petrem udaným. Můžeme však s úspěchem tvrdit, že Petruv objekt se pohybuje rychlostí totožnou s rychlostí světla a že touto rychlostí se může pohybovat v námi poznaném vesmíru pouze světlo. Proto nezbyvá nic jiného než vyslovit domněnku, že Pán, o kterém je řeč v Petrově epištole, má charakteristické vlastnosti světla a je pravděpodobně Světlem z následující epištoly:

**První epištola
Jana Apoštola**

Kap. 1./ verš 5.

Toto jest zvěstování, kteréž jsme slychávali od něho: že Pán je Světlo, a tmy v něm žádné není.

Náhoda? Možná! Každopádně stopa vede do Judské pouště k sektě Esejských „Strážců Světla“, ale to je již jiný příběh. Nyní se věnujme druhé části výroku: tisíc let je jako jeden den.

Vysvětlit smysl zbývajícího textu bude mnohem obtížnější, neboť naše filosofie, matematika, a zejména fyzika nepřipouštějí stav, o kterém je řeč. Petruv Pán tvrdí, že může cestovat časem libovolnými směry. Využijme tedy teorii černých děr, neboť tato hypotéza připouští, že v jisté vzdálenosti od středu zhroucené hvězdy, dvojnásobné hmotnosti našeho Slunce, tedy jakési pomyslné gravitační koule o malém průměru, získáme prostředí, jež oplývá právě těmi vymoženostmi, které hledáme.

Pokud bychom se snažili dostat do sféry této nebezpečné, byť pomyslné koule, tvořené silným gravitačním polem, které pohlcuje nenávratně i světlo, započal by náš volný pád, provázený nepříjemnými osobními zážitky: Současně s pohybem nastane totiž nepříjemné prodlužování všech našich částí, úměrně tomu, jak jsou vzdáleny od středu černé díry. Tento efekt však bude provázen kýženým poznatkem, kdy se relativně tisíc let změní v jeden den. Nutno zdůraznit, že vše je závislé na poloze pozorovatele. V okamžiku, kdy pozorovatel vně černé díry zjistí, že se náš pohyb zastavil, my uvnitř si budeme moci připomenout Hospodinova slova:

„Já jsem Alfa Omega, Začátek a Konec“, neboť budeme svědky vzniku a konce vesmíru bez časové závislosti. Pokud jsme ovšem tyto silné zážitky přežili ve zdraví...

Nechci nyní používat triku kompenzace nepříjemného protahování délkových rozměrů a vřítit se do černé díry rychlostí světla při vhodně vybraném směru. Domnívám se totiž, že nelidské prostředí hypotetických černých děr s hmotou a světlem v nepřírozeném stavu není právě tím nejlepším místem, kam je nutné ukládat padlé anděly, bývalé strážce nebes. Naším problémem je prozatím zaplnit mezery ve fyzice a udělat si pořádek ve svém homocentrickém názírání na jedinečnost a neopakovatelnost pozemského života.

Kralická bible je výsledkem práce mnoha vynikajících mužů, kteří nám zanechali skvost v podobě archaické češtiny a zároveň jistotu skvělého překladu. Každé slovo má své přesně vymezené místo, a to platí jednoznačně i pro 8.verš 3. kapitoly z druhé Petrovy epištoly, který společně s některými dalšími verši Starého i Nového zákona tvoří indicie nanejvýš podezřelé.

Osobně považuji osmý verš za nejkratší a geniálně srozumitelný výrok teorie relativity.

Nic více. Nic méně.

Epištola Pavla apoštola k Římanům

Kap. 1./ verš 20.

*Neboť neviditelné věci jeho,
hned od stvoření světa, po věcech
učiněných rozumem pochopeny bývají...*

Proroctví s mrazením v zádech

Není tomu mnoho let, co americký prezident označoval jistou velmoc za říši zla a její hlavní město za semeniště lži a nesporné sídlo Satanovo.

Těmito i dalšími výroky dával nepokrytě najevo, že se na svět dívá očima Jana Theologa a jeho Apokalypsy. Z „Říše zla“ se naopak, u příležitosti ostřelování libanonských břehů americkými válečnými loděmi, ozval varovný hlas. Ten hlas upozorňoval amerického prezidenta, že nebude od věci, když si pan prezident uvědomí, kde se to americké válečné lodi nacházejí. Jistěže pan prezident ví, že u libanonských břehů, tedy poblíže prostoru, kde se odehraje poslední část Janovy vize - biblický boj mezi silami dobra a zla u **Armagedonu**.

Tento nezvyklý dialog mezi dvěma supervelmocemi byl sice veden s jistou nadsázkou, avšak v době zvýšeného mezinárodního napětí. Pikantní na této konverzaci je fakt, že americké válečné lodi opouštějí riskantní biblický prostor rychlostí velmi neobvyklou, a to hned druhý den po výše uvedeném dialogu.

Jak se zdá, lze se tedy v reálné světové politice odvolávat na proroctví stará více než 1800 let, aniž by se zdatně zvedla hladina nálad a pozvedl varovný prst ve vědeckých kruzích. Nic takového se nestalo. Každopádně lze s úspěchem tvrdit, že Janova Apokalypsa a také ostatní biblické vize o konečném boji dobra a zla nedávají nikomu jistotu, že je představitelem kladných sil. Samotná proroctví v nás totiž zcela nevyvolávají pocit solidnosti a autority, na kterou se lze odvolávat.

Do jaké kategorie proroctví vlastně spadá? Tušení, předtucha, věštba, vize, ale také předpověď jsou pojmy, které v sobě skrývají racionální jádro, touhu člověka - potažmo lidstva - zvědět, co bude zítra, za rok, za sto nebo tisíc let. Společným jmenovatelem těchto různých činností je přirozená zvědavost, ale také pocit ohrožení vyplývající z nejistot budoucnosti.

Zcela mimořádné postavení v této prognostické hierarchii mají právě proroctví všech možných i nemožných kalibrů, těšící se jistě přízni obecnosti, a to i navzdory faktu, že se minulá léta, staletí i tisíciletí jenom hemžila falešnými proroky. Konečně ani vysoce kvalifikovaný prorok v nás právě nebudí pocit důvěry. Mimo jiné snad proto, že nám nejsou blíže známy mechanismy a okolnosti, za kterých můžeme získat, jsouc adepty na proroky, pravdivé informace o budoucích dějích. Abychom učinili pravdě zadost, musíme přiznat, že se v případě pánů Ezechiela a Jana Theologa prakticky o proroctví v pravém slova smyslu nejedná.

Oba jmenovaní získávali informace překvapivě z „druhé ruky“, a to systémem „Zapiš, co jsi viděl, a pošli to dál!“ Abychom si i my udělali obrázek o tom, jakým systémem pracuje úspěšný prorok, pokusme se nastínit metodický návod, obrysy scénáře proroctví tak úspěšného, že se na něj bude za 1800 let odvolávat i americký prezident:

1) Jaký cíl vlastně sleduji tím, že jsem se rozhodl seznámit lidstvo s jeho budoucím tragickým osudem?

Odpověď a)

Mám zájem zabránit tragickému konci a ukázat cesty vedoucí k záchraně. Mé proroctví splnilo své poslání, neboť vědomě ovlivňuji člověka, potažmo chod dějin, dopřednými a zpětnými vazbami, úměrně tomu, jaká silná autoritativní organizace mé svědectví podporuje a jaký je její vliv na chod dějin. Jestliže však proroctví splnilo své poslání, katastrofa se nekoná a já coby prorok jsem klesl na šamana místního významu. V tom případě může působit záporná vazba, která přivodí pravděpodobně nežádoucí vývoj.

Optimální řešení je tedy asi takové: Nechť vše probíhá přibližně tak, jak psáno, avšak v mírnější formě.

Odpověď b)

Mám zájem, aby katastrofa proběhla tak, jak psáno. Jestliže jsem zaujal takovéto stanovisko, nebylo mým cílem seznámit lidstvo s jeho osudem. Naopak, můj cíl je TOP SECRET, přísně tajný, a je časově vzdálenější než bitva u Armagedonu.

2) Nutno zabezpečit průběžnou kontrolu, neboť jestliže má být proroctví funkční, musí se bezesporu jednat o řízený proces. Pokud tak neučiním, jsem předurčen opět do role podřadného věštce. Kontrola není samoučelná, a proto musím vazebně zajistit jisté korekce. Tato činnost předpokládá, že znám tajemné předivo vztahů a závislostí hýbající lidským společenstvím.

3) Má informace musí být v období, kterému je určena, srozumitelná a nezaměnitelná. Má informace musí být pravdivá! V opačném případě opět úspěšně kandiduji na titul „falešný prorok“.

Pravdivost a srozumitelnost je rub a líc téže mince. Musím tedy vzít v úvahu jak možnosti jazyka, tak schopnosti zapisovatele věrohodně popsat události a technické prostředky v daleké budoucnosti. Sporné části musím nahradit metaforami či alegorickými výjevy. Nezaměnitelnost vize zabezpečím vhodným výběrem budoucích historických událostí, vymykajících se obecným trendům. Uvedu jméno konkrétní osobnosti, přesahující svým historickým významem rámec regionů. Zkrátka, ohromím informacemi, které v době zápisu lidstvo nemohlo ani tušit. Jenže...

Pravdivá informace o budoucnosti, to je nepřehledná řada čertových kopýtek, která na nás v tomto případě vykukují, a to zejména proto, že naše vědomosti nebo naše víra nejsou dokonalé a tvoří obecně dva antagonistické subjekty.

Z hlediska poznatku naší vědy je absurdní získat tyto informace a z hlediska víry je opět nepřijatelné spojit tuto absurdnost s vírou. Za absurdní však zcela jistě můžeme považovat úvahu o existenci skupiny fanatiků, pracujících programově z generace na generaci na zániku jedné civilizace podle proroctví, které sami v souladu se svými plány vymysleli.

Zapsáno, podtrženo, sečteno - neexistuje žádná možnost, jak získat informace o budoucích dějích?

Než se na otázku pokusíme odpovědět, přečtěme si pozorně některé biblické texty týkající se konce. Lámání pečeti - dramatické vyvrcholení Janovy Apokalypsy, vize posledních dnů lidské civilizace - není ojedinělou vizí, kterou můžeme na stránkách Starého i Nového zákona objevit.

Naopak se zdá, že jde o jedno z ústředních témat, na něž kladou autoři Bible zvláštní důraz. Pozornému čtenáři biblických textů také jistě neunikne ani jakýsi spodní tón nedůvěry starověké společnosti k inflaci falešných proroků a jasnovidců, spojený s poklesem společenské prestiže tohoto řemesla. V oblibě nebyli ani vizionáři vítězství dobra a lásky.

Příznačný pro tento vztah je i osud hlavního protagonisty Nového zákona. Přes tento nesporný fakt zaznamenala Bible dokonce několik takových proroctví, která můžeme rozdělit do dvou skupin. První skupinu proroctví ponechme s klidným svědomím svému osudu, neboť se jednalo spíše o snové záležitosti. Druhá skupina je podstatně zajímavější a také označení prorok a proroctví nevyjadřuje přesně stav a okolnosti, za kterých se vše odehrálo. Ani slova „vize“, „měl vidění“, nepopisují přesně situaci, kdy adept na funkci proroka získával informace.

Pro nás jsou zajímavá proroctví, která začínají slovy „viděl jsem“, nebo ta, kde informátorem je kdosi, kdo v horším případě přilétl usazen na sedmiramenném svícnu, nebo v tom lepším případě byl majitelem čehosi, co připomíná hybrid terénního vozidla a vznášedla. Čtenáře preventivně nedůvěřivé ujišťuji, že Bible je nejfrekventovanější a nekontrolovanější knihou v dějinách lidské civilizace a jakékoli dodatečné dopisování můžeme vyloučit. Je to soubor 24 knih, tvořící Starý a Nový zákon, přičemž označení Starý zákon je křesťanský výraz pro Bibli Hebrejců. Počátky spisování této knihy knih klademe zhruba do období mezi 1000 let př.n.l. Nejstarší dochovaný fragment byl nalezen v Kumránských jeskyních na severu Mrtvého moře. Je to kožený svitek, obsahující texty celé knihy Izaiáše (Kniha proroků) sepsané někdy kolem roku 100 př.Kr. Poslední části Nového zákona, Janovo evangelium, byly zapsány v letech 98 až 117 po Kr. Do tohoto období můžeme zhruba časovat i vznik Janovy Apokalypsy. Na dokreslení zbývá dodat, že známe několik pramenů: původní hebrejská Bible - Codex

Petropolitanus, několik řeckých, např. Codex Alexandrinus, Sinaitikus, Septuaginta, ale i pramen latinský - Vetus Latina a Vulgata. Vraťme se zpět k prorokům a vyberme dvě různá proroctví, prostoroově i časově od sebe vzdálená, se společnou tematikou posledních dnů. Jsou to vize proroka Ezechiela a Jana Theologa a dělí je časový úsek 690 let. Ezechielův příběh se udál v roce 592 př.Kr. u řeky Chebar, kdežto Janův na ostrově Patmos kolem roku 98 po Kr. Pro nás právě Janova Apokalypsa může mít připraveno neočekávané překvapení. O tom však později. Nyní dejme slovo Bibli, která ústy Ježíše odpovídá na otázku, kdy k oné tragédii má dojít.

Evangelium sv. Matouše

Kap. 24./ verš 6.

6. *Budete slýchávati zajisté boje a pověsti bojů. Hledtěž, abyste se nermoutili: neboť musí to všechno býti, ale ihned nebude konec.*
7. *Neboť povstane národ proti národu a království proti království a budou hladové a morové a zemětřesení.*
8. *Ale tyto všechny věci jsou počátkem bolesti.*

Na naléhání, kdy to bude, jak to lidé poznají, co mají vlastně dělat, Ježíš odpovídá následovně:

Až bude kázáno toto evangelium (zpráva) po všem světě. Tak jako rozkvétá fík a přichází jaro, tak i vy dle znamení poznáte, že blízko jest toto všechno. Tehdáž ti, kteří byli v Judsku, nechť utekou na hory. A kdo na poli, nevracej se, abys vzal roucha svá. Běda těhotným a těm, kteříž kojí v těch dnech. Neboť bude tehdáž soužení, jakéž nebylo před tím ani potom...a moci nebeské se budou pohybovat.

Malachiáš

Kap. 4./ verš 1.

Neboť aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všichni pyšní a bezbožní jako strniště. A zažehne je ten den, který má přijíti.

Zachariáš

Kap. 14./ verš 6.

*I stane se v ten den, že nebude světla drahého, ani tmy husté...
aniž bude den, ani noc, avšak stane se, že v čas večera bude světlo.*

Tolik některé vybrané pasáže Starého i Nového zákona. Nyní se přenesme o půl třetího tisíce let do minulosti, do roku 592 př.n.l.

Jsme u řeky Chebar, poblíž místa, kde táboří izraelští zajatci na své smutné cestě do babylónského zajetí:

Ezechiel (ekumenický překlad):

...Viděl jsem, jak se přihnál bouřlivý vítr od severu, veliký oblak a šlehající oheň, okolo byla záře a uprostřed ohně jakýsi třpyt oslnivého vzácného kovu. Uprostřed něho bylo cosi podobné čtyřem bytostem, které se vzhledem podobaly člověku. Každá z nich měla čtyři tváře a čtyři křídla. Nohy měly rovné, ale chodidla byla jako chodidla býčka, jiskřila jako vyleštěný bronz. Ruce měly lidské, a to pod křídly na čtyřech stranách. Spojena byla křídla jedno s druhým a neotáčela se, když se pohybovala, každé se pohybovalo přímo vpřed. Jejich tváře se podobaly tváři lidské, zprava však měly čtyři tváře lví, zleva býčí, a všechny měly tváře také orlí Takové byly jejich tváře: Jejich křídla byla rozepjatá vzhůru. Každá bytost se přimykala dvěma křídly k druhé, a dvěma si přikrývaly těla. Pohybovaly se přímo vpřed. Chodily tam, kam ukázal duch. Při chůzi se neotáčely. Barvou se podobaly hořícímu řežavému uhlí. Vypadaly jako pochodně a oheň procházel mezi nimi a zářil: totiž z toho ohně šlehal blesk. Bytosti pobíhaly sem a tam, a vypadaly jako prudké blýskání.

Když jsem na ně hleděl, hle, na zemi u těch zvířat bylo po jednom kole u každé z nich. Vzhled a vybavení kol bylo toto: Třpytila se jako chrysolit a všechna kola se sobě podobala. Jejich vzhled a vybavení se jevilo tak, jako když je kolo uvnitř kola. Když jela, mohla jet na všechny strany, aniž se musila při jízdě natáčet. Jejich loukoti byly mohutné a kola tak velká, až z nich šel strach. Ta čtyři kola měla své loukotě kolem dokola plné očí. Když se zvířata pohy-

bovala, pohybovala se kola s nimi. Když se zvířata vzesla, vznášela se s nimi i kola. Kam je vedl duch, tam a tam šla i kola, vznášela se s nimi, neboť duch těch zvířat byl v kolech. Nad hlavami zvířat bylo cosi velmi podobného obloze, roztažené jako křišťál. Pod touto klenbou byla jejich křídla připojena jedno k druhému. Každé zvíře mělo dvě křídla, jimiž se přikrývala. I slyšel jsem zvuk jejich křídel, jako zvuk mnohých vod, jako hlas všemocného, když křídla se pohybovala: bylo to jako hřmění, jako zvuk válečného tábora. Když se však křídla zastavila, svésila se. Když se zvířata zastavila, svésila svá křídla, ale ozýval se ještě zvuk shora nad klenbou. Nahoře nad klenbou bylo cosi, co připomínalo safírový kámen v podobě trůnu a na něm bylo něco jako člověk.

I viděl jsem třpytivý, oslnivý vzácný kov, vypadalo to jako oheň uvnitř i okolo, směrem od toho, co vypadalo jako bedra, nahoru a dolů jsem viděl něco jako oheň šířící záři dokola. Vypadalo to jako duha, tak vypadala záře dokola. Podobalo se to velmi záři a slávě Hospodina. Když jsem to spatřil, padl jsem na tvář a slyšel promlouvající hlas. Řekl mi: „Lidský synu, postav se na nohy, budu s tebou hovořit...“

Zde přerušíme Ezechielovo vyprávění a zamysleme se nad tím, co vlastně spatřil. I když dnes nejsme schopni dát vyčerpávající odpověď, jedno je jisté: Bylo to setkání vzrušující nejen pro Ezechiele, ale také pro nás! A přiznejme si, že v mnohém z nás by byla malá dušička.

O to více musíme ocenit statečnost, ale zejména zcela výjimečné pozorovací schopnosti tohoto pána.

Sám Ezechiel byl na rozpacích, kdo to vlastně přiletá. Zřejmě i jeho představa o mocném Hospodinu, který přece nemá zapotřebí přispěchat k nehodným pozemšťanům za pomoci jakýchsi vrtulí, přispěla k jeho drzému pokukování a testování záhadného zařízení. Jistě mu nebyl neznámý fakt, že by v opačném případě zahynul. Jeho názor, že se nejedná o Hospodina zástupců, byl zvíklán krátce po přistání objektu, kdy doprovodné blýskání, záře a jiskření nepřestávaly a silně připomínaly slávu Hospodinovu, o které slýchal z vyprávění dědů. A tak se dodatečně pro jistotu vrhl na zem a vzdal patřičnou úctu.

Každopádně jeho skvělý pozorovací talent i schopnost vyjádřit viděné jsou obdivuhodné. Pozoruhodná je i jeho schopnost zabývat se podstatnými věcmi a vidět děje v souvislostech. Mnohý současník by měl potíže popsat solidním způsobem automobil, nemluvě již o možnosti nepoužít při tom známých odborných názvů. Není rovněž bez zajímavosti, že některé části starověkého proroka zaujaly natolik, že se k nim neustále vracel. Byl u vytržení z kol i křídel. Jeho popis technického zázraku z roku 592 př. Kr. je úchvatný. Vypráví o zařízení, které umožňuje objektu změnit směr, aniž by se kola jakkoliv natáčela. Geniálně jednoduchý systém „očí“ umístěných po obvodě kol umožňoval jakoukoliv změnu pohybu, podle toho, kam vůdce ukázal. Oči připomínající soudkové segmenty, umístěné po obvodě kola a otáčející se kolem podélné osy, umožňují změnu směru i kolmo k poloze kol. Pokud bychom tyto soudkovité segmenty umístili kolmo na myšlený směr kola a pohyb odvodíme od kola vnitřního, pak získáme přesně ten efekt, kdy se bude otáčet kolo uprostřed kola. Natáčením segmentů docílíme změny směru, aniž by se samotné kolo vychýlilo.

Ezechiel si všímá hřmotu křídel, který definuje jako hřmot válečných koní, jemu dobře známý, ale i fyzikálního efektu, který můžeme pozorovat u vrtulníku.

Při pohybu působí odstředivé a dostředivé síly, které vyzdvihují vrtuli poněkud vzhůru. Jakmile se vrtule zastaví, zcela poklesnou a motor stále dobíhá.

I tohoto efektu si Ezechiel povšiml. V okamžiku, kdy se křídla zastaví a svěsí, marně očekává, že ztichne i hluk. Nic takového se nestalo, a tak pátrá po jeho zdroji a vzápětí určuje jeho polohu kdesi nad křídly. Pozoruhodná schopnost nalézt výrazy a v šoku popsat prvně viděné. Jak velké potíže bychom asi měli s popsáním skleněné kupole bez použití slova sklo?

A jak se s tímto problémem vyrovnal geniální prorok Ezechiel?

Roztahuje kříšťál do podoby nebeské klenby! Popis anatomického trunu v podobě člověka a na něm kdosi velmi podobný člověku, nemůže nikoho nechat na pochybách, že toto setkání je nanejvýš podezřelé.

A neznámí návštěvníci nenechávají na pochybách ani Ezechiela, že jsou skutečně ti mocní. Jak dalece tento starověký prorok po-

užil neobvyklé setkání pro sugestivní napomenutí svého lidu, dnes již nezodpovíme. Jedno je však jisté: Informace, které dostal od těchto neznámých, by je zařadily do kategorie sci-fi.

Byli to poslové z hlubin času, kteří se přiblížili svými vědomostmi poznání svrchované síle Universa, kterou jsme si zvykli nazývat Bůh? Jak jinak zařadit ty, kteří vyprávějí o dějích daleké budoucnosti. Od nich se Ezechiel dovídá, že zajetím v Babylónii útrapy izraelského lidu neskončí. Mnoho Židů zahyne, mnoho jich bude rozprášeno do všech koutů planety, kde budou pronásledováni národy a pronárody. Izrael zpustne.

Tato neutěšená vize má i svůj relativně šťastný konec. Ke konci věků shromáždí Hospodin izraelský lid opět v biblické domovině a potvrdí tak pravdivost tohoto proroctví. Po určitém čase se objeví nepřítel ze země Gog a Magog a proběhne poslední boj u Armagedonu.

Ezechiel

Kap. 3./ verš 4.

....jdiž k domu Izraelskému a mluv k nim slovy mými.

Kap. 5./ verš 12.

Třetina tebe morem zemře, třetina druhá mečem padne vůkol tebe a ostatní pak třetinu rozptýlím na všechny strany...

Kap. 6./ verš 8.

A pozůstavím některé z vás, kteříž ušli meči, mezi pohany, když rozptýlení budete do zemí.

14 *...a vztáhnu ruku svou a učiním tuto zemi zpustlou...*

Kap. 11./ verš 16.

Ačkoli daleko zahnal jsem je mezi národy a ačkoli rozptýlil jsem je do zemí...

17. *Shromáždím vás z národů a zberu vás z zemí a dám vám zemi Izraelskou...*

Kap. 20./ verš 42.

- *...poznáte, že já jsem Hospodin, když uvedu vás do země Izraelské.*

Kap. 38./ verš 16.

...V potomních časech stane se, že tě přivedu na zemi svou, aby mne poznali národové, když posvěcen budu v tobě před očima jejich, ó Gogu.

17. *Avšak stane se v ten den, v kterém přitáhne Gog na zemi Izraelskou, že povstane prchlivost má s hněvem mým.*

Kap. 39./ verš 4.

Na horách izraelských padneš i všichni houfové tvoji i národové, kteříž budou s tebou.

6. *Vypustím také oheň na Magoga i na ty, kteříž přebývají na ostrovech bezpečně a zvědí, že já jsem Hospodin.*
11. *I stane se v ten den, že dám Gogovi místo ke pohřbu tam v Izraeli, v údolí, kudýž se jde k východní straně k moři...*
12. *Neboť pochovávati je bude dům Izraelský za sedm měsíců, aby vyčistili zemi svou...*

*

Opusťme nyní Ezechiela proroka, přesuňme se o několik století zpět a vyslechněme názory Jana Theologa na tuto problematiku.

Zjevení Jana Theologa

Kap. 1./ verš 10.

...A byl jsem u vytržení ducha v den Páně, i uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako trouby.

12. *I obrátil jsem se, abych viděl ten hlas, kterýž mluvil se mnou, a obrátiv se, uzřel jsem sedm svícňů zlatých.*

13. *A uprostřed těch sedmi svícňů podobného Synu člověka, oblečeného v dlouhé roucho, a přepásaného pasem zlatým...*

19. *Napiš ty věci, kteréž jsi viděl, a kteréž jsou a kteréž se mají dít potom.*

Kap. 5./ verš 1.

....I viděl jsem po pravici sedícího na trůnu knihu popsanou vně i zevnitř, zapečetěnou sedmi pečeti.

Vzhledem k délce Janovy vize, i vzhledem k blíže ne zcela jasným alegorickým obrátům, vypouštím „nepodstatné“ části Janovy Apokalypsy. Je patrné, že Jan na rozdíl od Ezechiela ví od samého počátku, s kým hovoří, a více se tímto problémem nezabývá. I on sice hovoří o kolech i o jakýchsi křídlech, ale vzápětí nás usměrní, neboť tvrdí, že tato křídla pějí oslavné hymny. Samotná vize dostává spád a jasnější obrysy teprve při popisu jednotlivých etap konce lidského společenství.

Celkem sedm pečetí kryje budoucí útrapy lidského pokolení a Jan se postupně stává svědkem jejich lámání. Etapy směřující ke konečnému zúčtování můžeme definovat jako hluboký morální úpadek, války, hlad a nové nemoci, vznik totalitního systému ryšavé šelmy, která je však člověkem, ekologické zkázy, války vyvolané biblickým nepřítelem ze země Gog a Magog. Tečku za vším udělá bitva u Armagedonu. My nyní budeme věnovat pozornost obsahu děje skrytého čtvrtou pečetí:

Kap. 6./ verš 8.

I pohleděl jsem a aj, kuň plavý a toho, kterýž seděl na něm, jméno jeho je smrt a Peklo šlo za ním. Dána mu moc nad čtvrtým dílem země, aby mordovati mečem a hladem i šelmami zemskými.

Kap. 13./ verš 2.

2. *I viděl jsem šelmu... které dal drak sílu svou, a trůn svůj i moc velikou.*

3. *A viděl jsem, ano jedna z hlav jejich byla zbita až na smrt, ale její rána smrtelná uzdravena jest. Tedy, divivše se všecka zem, šla za tou šelmou.*
4. *A klaněli se tomu draku, kterýž dal moc té šelmě, klaněli se i šelmě řkouc: Kdo bude moci bojovati s ní.*
11. *Potom jsem viděl jinou šelmu... která všecku moc první provozuje před tváří její a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se té šelmě první, jejíž smrtelná rána uzdravena byla.*
14. *A svodí ty, kteříž přebývají na zemi. Těmi divy, kteréž dáno jí činiti před obličejem té šelmy, říkajíc obyvatelům země, aby udělali obraz té šelmě, kteráž měla ránu od meče, ale zase ožila.*
15. *I dáno jí, aby dáti mohla ducha tomu obrazu, aby i mluvil obraz té šelmy, a aby to způsobilo, kteřížkoli neklaněli by se obrazu té šelmy, aby byli zmordováni.*
16. *A rozkazuje všechněm velkým i malým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení šelmy na pravé ruce, aneb na čelích svých.*
17. *Aby žádný nemohl kupovati nebo prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, aneb počet jména jejího.*
18. *Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet té šelmy, neboť jest to počet člověka a jestliže ten počet je šest set šedesát šest.*

Kap. 8./ verš 7.

7. *I zatroubil první anděl a stalo se krupobití a oheň smíšený s krví, a svrženo jest to na zem. A třetí díl stromů shořel a všECA tráva zelená spálena jest.*

8. *Potom zatroubil druhý anděl a jako hora veliká ohněm hořící uvržena jest do moře. I obrácen jest v krev třetí díl moře.*
10. *A třetí anděl zatroubil, i spadla s nebe hvězda veliká hořící jako pochodeň a padla na třetí díl řek a studnic.*
11. *Té hvězdy pak jméno bylo Pelyněk. Obrátil se třetí díl vod v pelyněk, a mnoho lidí zemřelo od těch vod, neboť zhořkly*

Kap. 9./ verš 1.

Potom anděl pátý zatroubil, i viděl jsem, že hvězda spadlá na zem a dán jí klíč od studnice propasti.

2. *Kteráž otevřela studnice propasti. I vyšel dým z té studnice, jako dým z pece veliké. I zatmělo se slunce i povětrí od dýmu té studnice.*
3. *A z toho dýmu vyšly kobylky na zem, jimž dána moc, jakouž mají štírové zemští.*
5. *Dáno jest jim, ne, aby zabíjely, ale trápily za pět měsíců a aby trápení jejich bylo jako trápení od štíra, když by uštkl člověka.*
17. *A též jsem viděl koně u vidění a ti, kdož na nich seděli, měli pancíře ohnivé a hyacintové a z síry. Hlavy pak těch koní byly jako hlavy lvové a z úst jejich vycházel oheň, dým a síra.*
19. *Neboť moc jejich byla v ústech a v ocasích jejich, ocasy jejich jsou podobni hadům, majíce hlavy, jimž škodí.*
18. *A tímto trojím způsobem zmordována jest třetina lidu. Ohněm, dýmem a sírou, kteréž vycházely z úst jejich.*

Kap. 16./ verš 10.

Tedy pátý anděl vylil svůj koflík na stolicí té šelmy, i učiněno jest království její tmavé, i kousali jazyky své pro bolest.

12. Šestý pak anděl vylil svůj koflík na tu velikou řeku Eufrates, i vyschla voda její, aby byla připravena cesta králů od východu slunce.
13. ...a duchové d'ábelští chodí mezi králi všeho obvodu světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího.
16. I shromáždil je na místo, kteréž židovsky zove Armagedon.
18. I stali se zvukové a hromobití a blýskání i země třesení veliké, jehož nikdy nebylo, jak jsou lidé na zemi...
19. ...a města národů padla...
20. A všichni ostrovy pomínuly a hory nejsou nalezeny.

Ilustrace - rytina - k biblické Apokalypse. (Bibli česká...Praha, Samuel Adam z Veleslavína, 1613).

Zjevení Jana Theologa

Kap. 13./ verš 18.

Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet té šelmy, neboť jest to počet ČLOVĚKA a jestliže ten počet je šest set šedesát šest.

Člověk jménem 666

Vladimír Iljič Uljanov, zvaný Lenin, se narodil v roce 1870 v rodině carského úředníka. Vladimír Uljanov byl velmi nadaný a organizačně schopný člověk. Velký životní zlom u něj nastává v roce 1887, kdy je carskou justicí popraven jeho starší bratr Alexandr. Je to zřejmě ono dračí sémě zaseté již v mladém věku do srdce budoucího revolucionáře.

Začíná usilovně pracovat a je přímo posedlý myšlenkou zničit jednu z posledních bašt absolutismu. Chvíli se pokouší pracovat jako právník. Je to však jeho první a poslední pokus trvající pouze několik měsíců. Jezdí po Rusku a myšlenky dostávají konkrétní podobu. Stává se z něho postupně revolucionář - profesionál.

Odjíždí do Evropy - Francie, Švýcarsko, Německo - a pak opět Rusko. Následuje vězení a vyhnanství. Začíná používat jména Lenin. Je to člověk mnoha tváří a jmen. Iljin, Jordanov, Sanin, Karpov, Kazancov. Za celý život jich vyzkouší 150. Lidé z nejbližšího okolí V.I.L. se domnívají, že si jméno Lenin zvolil náhodně, tak náhodně jako 149 ostatních. Tato věta z oficiálního životopisu zasluhuje naši pozornost. Je velmi pozoruhodná. Lenin jezdí po Evropě. Je v Čechách, Anglii, Švédsku, Itálii, Finsku, Německu. Je to finančně náročné. Lenin píše. Revoluční tisk je drahý. Mnohem dražší je však doprava revolučního tisku přes Švédsko do Ruska. Finanční zdroje V.I.L. jsou však zřejmě nevyčerpatelné. V Paříži si se svou společnicí Krupskou najímá nákladný čtyřpokojevý byt. Je to v době, kdy ruští emigranti umírají v Paříži hlady. Krupská si uvědomuje chybu a pronajímá méně honosnější dvoupokojevý byt.

Lenin čte, píše a studuje - připravuje revoluci. Revoluci totální: „Kdo bude proti, toho postavíme ke zdi!“ Krupská říká: „Zanedlouho ztratíme všechny staré finanční zdroje, pak to bude s výdělkem zlé.“ Přichází tedy další zlom v životě V.I.L. Jediná síla, která je schopna změnit staré pořádky, je válka, krize, hlad a dělnická třída, která se pak velmi výhodně sama zničí. Blíží se doba, kdy se plní i sen Karla Marxe, jeho hrud' se stane hrudí boha. Povstává království proti království, národ proti národu, 6 miliónů.

Tento jev získal název I. světová válka. Termín do té doby zcela neznámý. Je čas splatit dluhy a zaplombovaný vagon pro dobytek splní své poslání. Je čas revoluce a Lenin se v onom vagoně vrací do Ruska, kde musí prokázat své organizační schopnosti.

Carská rodina je popravena a Lenin buduje na troskách monarchie stát, který v budoucnu změní tvář Evropy i světa. Jméno Lenin obléhá celý svět. V úzkém kruhu přátel je nazýván ničem. Podpisuje rozkazy k zastřelení. Nařizuje „střílet bohaté sedláky jako buržuje“. Míru, kde začíná bohatý buržuj, určuje pouze třídní nenávisť.

Lenin říká: „Musíme se učit třídně nenávidět.“ Za poskytnutí politického azylu antikomunistickým vojákům: „Překročit hranice Litvy a Lotyšska a pověsit 100 až 1000 boháčů a státních úředníků.“ V sovětském Rusku vypukl hladomor a objevil se kanibalismus. Lenin využívá tento fakt v boji proti církvi: „Hladomor skýtá jedinečnou příležitost, kdy můžeme porazit nepřítele na hlavu! Nyní, kdy se v dotyčných guberniích lidé požívají navzájem, můžeme uskutečnit vyvlastnění církevních statků zvláště energicky a absolutně. Vítězství nad reakčním klérem je díky hladomoru jisté. Jejich odpor musíme rozbít s takovou krutostí, že na to budou vzpomínat ještě celá desetiletí.“

Leninova bezpečnostní služba vedená Dzeržinským, zřejmě jen a jen z pouhé ubohé zvrhlosti geniálního vůdce revoluce, postřílela v průběhu půldruhého roku tisíce lidí a 87 000 bez rozsudku uvěznila. Avšak za celou dobu Leninova panování byly zavražděny milióny lidí. A další milióny za panování jeho nástupce Stalina. Lenin říká: „Když se kácí les, létají třísky!“ Byl to velký les. Pláč obětí prorazil zapečetěnou bránu času, oblétl minulost, aby se stal svědkem budoucnosti. Za vším tvůrce programového ná-

sílí, který v nebývalém měřítku pozvedl nenávisť a masový teror na státní princip.

Jan Theolog

Kap. 13./ verš 18.

Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečti počet té šelmy, neboť jest to počet člověka a jestliže ten počet je šest set šedesát šest.

Jednou z velmi jednoduchých metod šifrování je diagramová šifra. Do předem stanoveného rastru vypíšeme abecedu, přičemž každé z písmen obdrží číselnou hodnotu větší než deset. Číselná hodnota se změní vždy, změníme-li rastr.

Sečteme hodnotu jednotlivých písmen tak, jak nám radí Jan Theolog. Musíme si pouze určit, ve které národní abecedě zápis provedeme.

To znamená, že pro slovanské č má angličtina ekvivalent TCH a němčina TSCH. Podobně můžeme zacházet s počátečním znělým W a koncovým V (fau).

Pro jednotlivé národní abecedy jsou přiřazeny různé rastry. Pro úplné doplnění je potřebné říci, že bible Vulgata uvádí místo čísla 666 číslo 616.

	1	2	3	4	W = 63	I = 31	L = 63
1	A	B	C	D	L = 34	L = 34	E = 34
2	E	F	G	H	A = 11	J = 32	N = 11
3	I	J	K	L	D = 14	I = 31	I = 14
4	M	N	O	P	Í = 31	T = 54	N = 31
5	Q	R	S	T	M = 41	C = 13	
6	U	V	W	X	I = 31	H = 24	
7			Z	Y	R = 52		
					= 277	= 219	= 170
277 + 219 + 170 = 666							

Ano, Vladimír Iljič může být, pravděpodobně společně se svým kumpánem Josifem Vissarionovičem Stalinem, jedním z dvojice, o

kteří se v Bibli hovoří. Nelze jinak než ubezpečit čtenáře, že lze úspěšně vyzkoušet i azbuku či řeckou abecedu, abychom dosáhli u tohoto pána stejného výsledku. Pro názornost vyzkoušejme tak nečekaně neobvyklou abecedu, jakou ta česká bezesporu jistě je:

	1	2	3	4	5	6			
1	A	B	C	Č	D	Ď	W = 56	I = 63	U = 55
2	E	Ě	F	G	H	Ch	L = 34	L = 34	L = 34
3	I	J	K	L	M	N	A = 11	J = 11	J = 32
4	Ň	O	P	Q	R	Ř	D = 15	I = 14	A = 11
5	S	Š	T	Ť	U	V	Í = 31	Č = 14	N = 36
6			W	X	Y	Z	M = 35		O = 42
							I = 31		V = 56
							R = 45		
							= 258	= 142	= 266
							258 + 142 + 266 = 666		

Zjevení Jana Theologa

Kap. 8./ verš 11.

*Té hvězdy pak jméno bylo Pelyněk.
I obrátil se třetí díl vod v pelyněk,
a mnoho lidí zemřelo od těch vod,
neboť zhořkly.*

Hvězda zvaná Černobyl?

Vše by tedy mělo započít v okamžiku, kdy povstane království proti království, národ proti národu. Krátce poté se objeví šelma, která ovládne jednu čtvrtinu lidstva, a jedna z jejích hlav bude mít jméno skrývající se za číslem 666. V potomních časech bude zničena třetina zeleně, třetina moří i živočichů v nich žijících. Bude zničena také třetina řek i studní, a to tím způsobem, že zhořknou. Od těch vod pomře velké množství lidí, přijdou nové nemoci, přírodní katastrofy, nebývalý sluneční žár, zemětřesení, války.

Apokalyptické drama se odehraje v relativně krátkém časovém intervalu jedné lidské generace. Někteří z těch, kteří zažijí první světovou válku, tak budou mít šanci stihnout postupně veškeré vy-možnosti slibované Janem Theologem. Tedy včetně Armagedonu! Slavnostní come back hlavního protagonisty Nové smlouvy toto drama ukončí. **Filosofie této víry spočívá ve faktu, že člověk byl stvořen jako svobodná bytost, která je schopna rozeznat dobré či zlé, pravdu nebo lež.** Nanejvýš důležité je i množství, které se vydá cestou pravdy, a jaké množství zůstane na cestách zla.

Jinými slovy: čím méně bude zla mezi lidmi, tím menší neštěstí napáchá. Ke konečnému poznání pravdy, lásky a světla můžeme dojít buď cestou sebezdokonalování, nebo cestou utrpení. Cesta utrpení sice míří k témuž cíli, je však plná zvrátů, omylů a slz. Logika z toho vyplývající říká: Čím více bude lidského zla, tím více bude utrpení. Stále však existuje možnost přímé cesty, o které mluví Ježíš. Jde vlastně o nedorozumění.

Lidé očekávají Boží trest za své zlo a netuší, že oni sami a jejich vlastní zlo bude právě tím trestem.

Tolik ve zkratce filozofie jedné části lidstva. Filozofie druhé části spočívá mimo jiné i v tom, že se k první filozofii obrací zády. Kupodivu ani jedni, ani druzí nejsou proto lepšími či horšími, neboť ruku v ruce vytvářejí na naší planetě, systematicky a zarputile, kulisu dramatu ne nepodobnou Janově Apokalypse. Tankery přepravující ropu praskají ve švech. Řeky a oceány jsou znečištěny ropou a průmyslovými odpady. Ovzduší je otráveno průmyslovými odpady. Z oblak namísto deště padá kyselina, která je více nebo méně zředěná. Lesy umírají. Některé části země již připomínají měsíční krajinu. Lesy umírají a odumřelé kmeny stromů trčí k nebi jako výstražné memento. Uvolněné freony rozkládají molekuly ozónové vrstvy. Lidé začínají ve zvýšené míře trpět různými druhy alergií, rakovinou kůže, neboť ozónová díra propouští velké množství ultrafialového záření. Devastace přírody je doprovázena devastací lidské duše. Jde tedy skutečně o obraz vize, který je totožný s vizí Jana Theologa? Klíčem k rozluštění celé záhady může být zřejmě informace o majiteli čísla 666, ryšavé šelmě, která se objeví vzápětí poté, co povstane národ proti národu. Informace o šelmě - člověku, který převezme vládu nad jednou čtvrtinou lidstva a vytvoří totalitní systém nutící klanět se symbolům i jejich jménům. O tomto člověku s nazrlo křticí (Jan měl nepochybně obraz barevný) víme bezpečně, že bude smrtelně zraněn, i to, že se uzdraví. Víme také, že bude zhotoven jeho obraz, který se bude pohybovat a mluvit. Ano, chybí pouze jméno. Není rovněž tajemstvím, že na jeho říši bude vylit koflík utrpení úzce související s Hvězdou zvanou Pelyněk. Autor Apokalypsy zařadil do svého díla i tuto nebývalou katastrofu, neboť zřejmě předpokládal, že její ohlas ve světě bude velký. Pokusme se nyní blíže zabývat obsahem slov: Hvězda zvaná Pelyněk.

Hvězda je vesmírný objekt vyzařující téměř ve všech spektrech záření od radiového až po rentgenové, neboť v jádru hvězdy probíhají díky dostatečným teplotám a tlakům neřízené term nukleární procesy. Předpokládejme teoreticky, že biblická hvězda Pelyněk má cosi společného s touto tematikou. Právě tomu by mohlo odpovídat i Janovo tvrzení:

I vyšel dým z té studnice, jako dým z pece veliké. I zatmělo se slunce i povětří od dýmu té studnice.

A z toho dýmu vyšly kobylinky na zem, jimž dána moc, jakož mají zemští štírové. Dáno jest jim, ne aby zabíjely, ale trápily za pět měsíců, a aby trápení jejich bylo jako trápení od štíra, když by uštkl člověka.

Zdá se, že Jan svým netechnickým jazykem popisuje nemoc z ozáření, která se skutečně projevuje podobnými syndromy jako uštknutí štíra.

Hvězda zvaná Pelyněk. Nahlédneme-li do rostlinopisu, nalezneme rostlinu zvanou Tussilago Farfara, čeled' hvězdnicovitá, česky Pelyněk - Černobyl.

Pro mnohé pak jistě nebude překvapením, že v oblasti Černobyli žijí Volyňští Češi, kteří se tam v 19. století usadili na carovo pozvání. Nicméně i ostatním slovanským jazykům není toto označení pro Pelyněk neznámé.

Hvězda zvaná Černobyl.

Tragedie nastartovaná řadou „chyb“ 25. dubna 1986 vyvrcholí 26. dubna 1986 ve 4 hodiny ráno, kdy je nevratně narušena horní část reaktoru v Černobyli. Výbuch odfoukl 400 tun těžkou desku biologické ochrany a do vzduchu se vznesl smrtonosný mrak obsahující 50 tun radioaktivních izotopů. **Jeho radioaktivita se rovná deseti hirošimským bombám!** Požárníci, chráněni pouze plynovými maskami, se snaží oheň uhasit. Ozáření zpočátku nebolí a ani není vidět. Moskva ohlásila poprvé 29. dubna malou nehodu, záření je prý zanedbatelné, vše je pod kontrolou. Příbuzní a děti nomenklaturních kádrů jsou evakuováni na Krym a černomořské pobřeží. Ministr zdravotnictví říká: „Zdraví nehrozí žádné nebezpečí.“

Skutečnost?

Vodka je zlevněna. V Kyjevě propuká panika, nemocnice se přeplňují. Exploze jaderného bloku všechno zamořila stronciem, cesiem 137 a plutoniem. Atomový reaktor vypustil do vzduchu obrovské množství radioaktivního mraku. Radioaktivní spad pokrývá vše, střechy domů, louky, lidi, dobytek, otravuje vodu i studně v širokém okolí. Smrtící nukleární mrak zasáhl Ukrajinu a Bělorusko, radioaktivní mrak zasáhl většinu Evropy.

Zjevení Jana Theologa

Kap. 9./ verš 2.

Kterážto otevřela studnice propasti. I vyšel dým z té studnice jako dým z pece veliké. I zatmělo se slunce i povětří od dýmu z té studnice.

3. *A z toho dýmu vyšly kobylky na zem, jimž dána moc, jakou mají zemští štírové.*

Noviny ve světě píší: „V SSSR došlo k největší katastrofě lidstva. 200 km od Kyjeva explodoval reaktor a kontaminoval 10 000 čtverečních kilometrů. Tato krajina bude celá staletí neobyvatelná.“

Záření obsahuje řádově miliardy becquerelů.

Je nasazeno 30 000 vojáků a odborníků s minimálním, či nedostatečným ochranným vybavením. 143 vojáků je popraveno, neboť odmítli odstraňovat radioaktivní materiál holýma rukama. Tisíce lidí je ozářeno.

Již 10 000 dětí trpí různými druhy rakoviny, očními potížemi, objevuje se oslabení imunitního systému, tzv. Černobylský syndrom AIDS. Začínají se rodit děti s deformovanými končetinami. 300 vojáků nasazených v Černobylu již zemřelo. Stovky dalších lidí jsou odsouzeny k pomalé smrti. 50 000 trvale práce neschopných.

Zdraví nehrozí žádné nebezpečí, říká sovětský ministr zdravotnictví. Zbývající reaktory vyrábějí plutonium do vodíkových pum a jsou nadále v provozu! Bývalý reaktor je zabetonován a obklopen olovenými deskami. Nadále však vyzařuje. 180 tun radioaktivního materiálu bude ohrožovat lidstvo ještě stovky let, neboť uvnitř probíhají termonukleární procesy.

Neřízené termonukleární procesy - Hvězda zvaná Černobyl?

Joel

Kap. 1./ verš 2.

Slyšte to starší a pozorujte všichni obyvatelé této země, stalo-li se to za dnů vašich, aneb za dnů otců vašich.

Abakuk

Kap. 1./verš 5.

Pohled'te na národy, popatřte, nýbrž s velkým podivením úžasněte, protože dělám dílo ve dnech vašich, o němž, když vypravováno bude, neuvěříte.

Ve znamení draka

Ti, co přejmenovali sami sebe, přejmenovali vše kolem nás, aby vzápětí přejmenovali i nás samotné. Odvozené poznání života je povýšeno na neměnnou realitu světa a rámcovitě vidění triumfuje. Zaklínadla tajemných bratrstev se stávají všeurčujícím zákonem.

Ti, co přejmenovali sami sebe, nám pak nastavují tisíce křivých zrcadel, aby nám rozložily jedinou pravdu na tisíce pokřivených podob, radíce nám, pod jakýmžto úhlem pohledu máme hledět do nastavených zrcadel, abychom pochopili s konečnou platností jejich boha průměrnosti, který sníží náš práh úplatnosti strachem a beznadějí. Jsou to oni, kteří zřejmě dosáhli výšin veškerého poznání Universa, neboť prohlašují vše, co není v souladu s realitou světa, za absurdní. Jsou to oni, kdo budují věčné říše a tvoří oficiální historii, kterou se pak učí děti ve školách. Navzdory tomu podporují iracionálně, tohoto tichého průvodce reálného vidění, neboť oni sami jsou jeho nositeli. Jsou jeho nositeli a ve skrytu tajných společenství se připravovali vzít vládu světa do svých rukou. Když tak učinili, bezděky implantovali do našeho reálného světa některé osvědčené rituály bratrstva iracionální, zvyšující tak zmatek a rozpor lidského společenství.

A tak se mohlo stát ve 20. století, po 6000 letech trvání naší

civilizace, že se chopil moci Adolf Schickelgruber - Hitler, nastrčený agent společnosti Světelného vrillu, vzývající legendární bohy říše Šampullah, aby pod rouškou nacionálního socialismu rozhýbal temné a brutální síly tohoto světa.

Výsledkem bylo 60 miliónů mrtvých, doslova továrny na smrt. A tak se mohlo stát, že jiný naturalizovaný pangermán a satanista Karl Murdochai - Marx ve svém Komunistickém manifestu, stylizací tak podobné některým textům Satanovy bible, oznámil světu, že je blízko doba, kdy poteče Evropou krev, a to v zájmu nesmiřitelného třídního boje. A tak se mohlo stát, že ve 20. století jistý Uljanov - Lenin uvedl jeho myšlenky v život. Vše realizováno ve 20. století, po 6000 letech trvání lidské civilizace. Tehdy povstal národ proti národu a království proti království a člověk proti přírodě. Na konci tohoto snažení je asi 6 miliónů mrtvých v 1. světové válce, na 60 miliónů v 2. světové válce, odhadem 80 miliónů obětí komunistického snu, další milióny obětí ostatních válek vedených nepřetržitě po celé naše století. Milióny mrtvých nebo umírajících hladu, zničená příroda. Devastovaná lidská duše i nové nemoci, z nichž jedna zasáhla člověka dvakrát: Jeho samotného a podruhé ohrožuje přímo jeho reprodukci. Nové nemoci, o kterých nás kdosi velmi zatvrzelý zuřivě přesvědčuje, že nejsou nové. Končí jedno století lidského společenství a my můžeme sumarizovat naše úspěchy potažmo i úspěchy našich otců. Zbývá již zodpovědět několik málo otázek. Jednou z nich je ta, která může mít neobyčejný význam pro další oprávněnost trvání lidského společenství: Najde se snad někdo, kdo bude, byť pod rouškou objektivního posuzování, obhajovat masové vrahy? Masové vrahy umně obalené oficiální historií tak, aby byl ukryt strůjce a jeho neuvěřitelně rozbujelá ekvipáž? Oni se zcela jistě ohradí a jejich administrativní síly, v souladu se svými směrnicemi i rámcovitým pohledem, zaujmou bojové posty, které jsou přímo úměrné níži jejich prahu úplatnosti. Je však možné, že se jejich čas právě naplňuje a uzrává a to podle těch zákonů, které oni považovali a nadále považují za absurdní a nevědecké. Každopádně zůstává největším kandidátem na číslo 666 V. I. Lenin, neboť z dlouhé řady adeptů pouze on splňuje všechny stanovené ukazatele, a to bez ohledu na funkčnost Janova proroctví. Podobnost Janovy vize s některými historickými obdobími, v mi-

nulosti se několikrát opakujícími, se zdá být jako jablko, které dozrává. A jablko je zralejší a zralejší. Pak přijde ten správný okamžik, kdy může člověk konečně sklidit to, co bylo zaseto. Pod Janovým označením organizace Starého draka bychom si mohli velmi dobře představit I. Internacionálu založenou roku 1864 autorem Komunistického manifestu Karlem Murdochaiem alias Marxem a jeho přítelem Friedrichem Engelsem. II. Internacionála (1889), zpočátku jasně komunistická, se po smrti Engelse počátkem 1. světové války rozpadla. V té době byl již mrtev i Karl Marx, který dal najevo již v jinošských letech svoji osobní vzpouru proti Bohu verši, jejichž obsah nenechá nikoho na pochybách, jakým směrem chtěl vést revoluční masy. Teenager Karl nám zanechal v upomínku na svá léta dospívání verše, ve kterých se vyznává z touhy pomstít se svému stvořiteli, a přání, aby se jeho hrud' stala hrudí boha. Co dodat? III. Internacionála, v pořadí II. komunistická, byla založena samotným Leninem, avšak, jak správně Jan Theolog zaznamenal, duchovními otci byli právě Karl a Friedrich. Lenin pak mistrně, jako výborný stratég a organizátor, uvedl myšlenky Marxe a Engelse v život, a to ve specificky příznivých podmínkách války, hladu a rozvratu. Zmocní se vlády nad čtvrtinou lidstva, stihne být zaznamenán na filmovém pásku, autenticky hovořící a pohybující se. Při atentátu je smrtelně raněn. Nicméně se překvapivě zotaví, aby posléze bídne zahynul, jsa zřejmě otráven houbami, které pravděpodobně nechal naservírovat jeho bojový soudruh a nástupce Josif Vissarionovič Stalin - Džugašvili. Ano, Stalin se prozřetelně těchto lukulských hodů nezúčastnil a později, když tajně v noci navštěvoval V. I. Lenina v jeho přechodném příbytku - mauzoleu, přišel na geniální myšlenku, jak vše „napravit“. A tehdy začal Stalin vytvářet z V. I. L. nového boha i nové náboženství.

Tisíce soch, obrazů, knih a filmů věnovaných V. I. L. nemají v lidských dějinách obdoby. Jediný náznak nesouhlasu znamenal smrt, vězení nebo ztrátu zaměstnání. „Státníci“ sprátelených kolonií SSSR pak každoročně prováděli mystický rituál klanění se Leninovu obrazu, který býval pro tyto nezapomenutelné a slavnostní chvíle instalován na všech vyslanectvích SSSR.

Kominternu ovládla svěť a blížila se doba, kdy mohla být osvobozena dělnická třída i ve Spojených státech, a to dle osvědčeného

generelu „Československo 1968“. Podívejme se nyní na tuto podivuhodnou dobu šiframi, ve kterých si libovala nejen sekta Gnostiků. Klíčem gnostické šifry je tajné označení Boha a tím je slovo ABRAXAS.

Toto slovo získáme, jestliže napíšeme Ježíšův rodokmen. Gnostická šifra musí být sestavena v takovém módu, aby se součet gnostického slova ABRAXAS rovnal počtu dnů v roce. Tedy číslu 365. Seřadíme tedy řeckou abecedu tak, aby odpovídala právě této pečeti. Použijeme tedy mód 8.

$$\begin{array}{r} \mathbf{A + B + R + A + X + A + S = 365} \\ 1 + 2 + 100 + 1 + 60 + 1 + 200 = 365 \end{array}$$

A	B	G	D	E	Z	H	TH	I	K	L	M	N	X	O	P
1	2	3	4	5	6	7	8	10	20	30	40	50	60	70	80

R	S	T	Y	Fí	X	Ksí	W
100	200	300	400	500	600	700	800

A nyní jedna ze dvou možností, jak v řecké abecedě napsat jedno ze jmen Vladimíra Iljiče - Uljanov:

$$\begin{array}{r} \mathbf{E L I A N O F} \\ 5 + 30 + 10 + 1 + 50 + 70 + 500 = \mathbf{666} \end{array}$$

Zkratka, kterou komunističtí vůdci zavedli pro Komunistickou internacionálu, byla II. Kominternu nebo prostě KI.

$$\begin{array}{r} \mathbf{I + I + K + O + M + I + N + T + E + R + N + A} \\ 10 + 10 + 20 + 70 + 40 + 10 + 50 + 300 + 5 + 100 + 50 + 1 = \mathbf{666} \end{array}$$

Jistěže nezapomeneme ani na Josefa V. Stalina, civilním jménem Džugašvili, jednu z hlav Kominterny a pravděpodobně jednu z ústředních postav Janovy Apokalypsy, či její předobraz.

$$\begin{array}{r} \mathbf{D Z U G A S B I L I} \\ 4 + 6 + 400 + 3 + 1 + 200 + 2 + 10 + 30 + 10 = \mathbf{666} \end{array}$$

Dříve než opustíme gnostické šifry a seznámíme se se zákrytnou šifrou, nelze jinak než ubezpečit, že i Adolf Hitler - Schickelgruber splňuje jednu z hlavních podmínek Jana Theologa - součet jeho jména je tentokrát roven číslu 616 (v pořadí hebrejské abecedy a módu 8). K úplnosti však prozatím chybí jméno druhého násilníka, o kterém Janova vize hovoří. Zákrytná šifra je jednou z mnoha, která byla v některých biblických textech pravděpodobně použita. Klíč šifry je Babylon - Magog (BBL = MGG), nebo též Babylon a jméno egyptského faraóna Sesaka (Šešonk). Tedy klíč BBL = SSK. Z jistých objektivních příčin, které si vysvětlíme v následující kapitole, vynecháme při psaní těchto jmen některé samohlásky a vypustíme z řecké abecedy dvě písmena.

A	B	G	D	E	Z	I	K	L	M	N	O	P	R	S	T	Y	Fí	X	ksí	W
T	S	R	P	O	N	M	L	K	I	Z	E	D	G	B	A	W	Š	ksí	X	Y
C	P	H	J	C	H								F	U						V

Přepíšme jméno velkého revolucionáře v této zákrytné šifře:

L	E	N	I	N
K	O	Z	M	Z

Ano, vychází slovo kosmos. Nyní napíšme celé jméno velkého revolucionáře a povšimněme si jeho obsahu.

VLADI	MIR	ILJIČ	KOZMZ
VLÁDCE	SVĚTA	ŠTÍT	VESMÍRU

Není třeba ztrácet rozvahu a zoufat si, neboť titul „Vládce světa a štít kosmu“ může náležet pouze nikdy neexistující a těžko popsatelné energetické substanci Zla, kterou známe pod jménem Satan či Lucifug, ale také Aurora, Samiel, Belzebub, Leviatan či Ďábel. Bytost patřící snad jenom do oblasti legend a pohádek!

Považujme prozatím výsledky této kapitoly za náhodné a uzavřeme ji konstatováním jednoho faktu: všechny uvedené šifry byly pravděpodobně autory bible či jinými náboženskými skupinami používány. Ale o tom až v příští kapitole.

Izaiáš

Kap. 29./ verš 11.

*A vidění všechno je pro vás jako
slova knihy zapečetěné, kterou dají-li
komu, jenž zná písmo, říkajíc: přečti ji, odpoví:
Nejsem schopen, neboť je to zapečetěno...*

Zákrytné šifrování v bibli

Ten člověk, který jako první vyryl rydlem první slovo a první větu na hliněné tabulky, předal informaci pouze omezenému počtu vyvolených. Použil tak poprvé systém, který umožnil utajit informaci. Použil šifru pro mnohé nesrozumitelnou. Vývoj vzdělanosti pokročil a mnohé zvědavé, avšak nepovolané oči nahlížely do pečlivě utajovaných náboženských mysterií.

Proto staří písaři ryli do hliněných tabulek zaklínadla: Pouze pro zasvěcené. Není pochyb, že se tato hra na utajování skutečností přenesla úspěšně časem a objevuje se v různých modifikacích dodnes. Rozmanitost zaklínadel je pozoruhodná: Přísně tajné! Top secret!

For eyes only! Kdo má informaci, ten vládne.

Dnes překvapeně zíráme, co vše muselo být přísně utajeno. Někdy tak důkladně, že zbyly mlhavé vzpomínky na něco, co dnes zní jako legenda nebo pohádka.

Mnozí ti, co pořádali slavnostní autodafé pro pobavení obecného lidu, znali pravdu, která se nikterak nelišila od pravdy jejich obětí. Oběti však měly smůlu, neboť stály na druhé straně a věděly příliš.

Záměrná neprůchodnost informací dokonce zakrátko zapůsobila v některých případech jako záporná zpětná vazba a byla v mnoha případech tou pravou příčinou zániku impérií i organizací.

Féničané byli pravděpodobně první, kteří v oblasti Středomoří sestavili abecedu. I když není zcela jasné, kdy fénická abeceda vznikla, tušíme, že abecedu od tohoto semitského národa převzali jak Aramejci, tak Řekové. Od nich pak oklikou přes Etrusky Říma-

né a konečně národy dnešní Evropy. Féničanům stačilo psát pouze souhláskami propojenými iotami. Řekům nikoli. Ti zavedli psaní několika samohlásek a navíc díky vynálezu inkoustu změnili směr písma z původního směru zprava doleva: začali díky rychle schoucímu inkoustu psát i směrem opačným tzv. bústrofédonem. Po jedné řádce doleva následovala řádka doprava - a tady někde vzniká základ zákrytného šifrování.

Na počátku pátého století před naším letopočtem se již používá jónská abeceda, která se pak rozšířila s jistými úpravami do celého Řecka.

Klasická řecká abeceda v konečné podobě má již 24 písmen, neboť některé znaky fénické abecedy byly postupně nahrazeny znaky novými. Byl to zajisté dlouhodobý proces, který se opakoval v jisté obměně i u Římanů. Ti pokládali za zbytečná písmena théta, fí, a chí. Naopak od Řeků přijali písmena dzeta a ypsilon. To se již píše čtvrté až šesté století př.n.l.

Ponechme prozatím stranou otázku, jak dalece ovlivnila fénická abeceda hebrejskou, o které tajná židovská učení tvrdí, že byla odvozena od pohybu hvězd.

Je velmi pravděpodobné, že fénická abeceda končící posvátným písmenem Tau, symbolem jednoty a souladu, a řecký způsob psaní bústrofédonem zprava doleva a zleva doprava, byly inspirací pro tvůrce zákrytného šifrování. Jeho klíčem byla dvě jména: Sesak (faraó Šešonk I.) a Babylón. Sesak se nesmazatelně vepsal do mysli obyvatel biblické krajiny, neboť tam vtrhl jako krutý dobyvatel. Rovněž vzpomínka na jistého krále babylonské říše byla pro izraelský lid krajně nepřijemná.

Klíč k zákrytné šifře máme. Zbývá určit vhodnou abecedu. „Já jsem ten první a poslední, alfa a omega,“ říká Hospodin zástupů, a my jej poslechneme, neboť hovoří o řecké abecedě.

Použijeme tedy tuto abecedu v podobě, kdy postrádala znaky théta, eta, chí, fí a omega.

Napišme ji bústrofédonem tak, aby posvátné fénické Tau bylo v zákrytu s prvním písmenem řecké abecedy. Přebytečná písmena zařadíme na konec.

Získáme funkční zákrytné šifrování, které je nepochybně v Bibli použito!

Ve státním panteónu staré babylónské říše stál v popředí bohů sám Pán much - Bal Zev Vov (Belzebob, Belzebubú). Tohoto boha potkal později stejný osud jako egyptského Sethose (Sutech, Sutek, STK) - v křesťanských legendách byl ztotožněn se zlem i se samotným Satanem. Dejme nyní jméno tohoto babylónského božstva do zákrytné šifry:

B O B E Z L A B **B A L Z E B O B**

S E S O N K **S T K**

Ano, čteme jméno egyptského faraóna Šesonka I. (Sesak, Sisak), ale také jméno egyptského představitele zla Suteka. Rovněž můžeme objevit klíč zákrytného šifrování BBL = SSK. Hříčka náhod?

Snad!

Připomeňme si ještě jednou jméno krále babylonské říše, který způsobil v roce 597 př. Kr. rozpad Izraele a ukončil tak sen Hebrejců o silném samostatném státě.

Jeho čin způsobil nový exodus trvajícím tentokrát déle než 2000 let a je známý pod označením diaspora.

Dříve než dáme toto jméno (Napukodonor, Napukodnecar, Nabuchodonozor) do zákrytné šifry, připomeňme si Ezechiellovo proroctví kap. 38. verš 2-3, kde Hospodin zástupů hovoří ke Gogovi ze země Magog. Jedním z možných zákrytných označení Babylónie je označení Magog (MGG = LBB). Adresátem se zdá být zcela jednoznačně Napukodonor. Nemusí to však být nutně právě jen on.

Ezechiel:

2. *Synu člověčí, obrať tvář svou proti Gogovi ze země Magog...*

3. *Takto praví Panovník Hospodin: Zdalíž nejsi ten, o kterém jsem mluvil za dnů starodávných?*

Ke komu obrací Hospodin své poselství? O kom hovořil ze sta-

rodávných časů? Při pozorném čtení Starého zákona zjistíte, že v předchozích knihách Starého zákona není ani jednou jméno krále Babylónie Napukodonor použito.

Nebo snad ano?

G E N E Z E **D** **E X W D Z**

R O Z O N O D O X U P N (*čteno obráceně*)

1. kniha Mojžíšova se jmenuje Genesis - Geneze - Vznik.
2. kniha Mojžíšova se jmenuje Exodus.

Ano, Hospodin zástupů hovoří pravdu. Přečteme-li si tento text v zákrytné šifře a pozpátku, pak čteme slovo Napuchodonozor. Ano, Hospodin mluvil o Napukodonorovi již za časů Mojžíšových. Geneze a Exodus. Vznik nového exodu trvajícím tisíce let!

Náhoda?

Pravděpodobně nikoli!

Dodnes se vedou učené spory o tom, zda muž, kterého nazývali Ježíšem Nazaretským, mohl být tím, kým se vši pravděpodobností byl. Přišel a změnil svět, aniž napsal jedinou větu či jediné slovo. Odešel a zanechal pouze důležitý vzkaz: Jednoho dne přijde podruhé! Bude to pravděpodobně ten den, kdy tvrdošíjní materialisté s nepřehledným zástupem ostatních hříšníků budou nuceni odevzdat klíče od této planety právoplatnému majiteli, neboť v té době bude již zcela nepoužitelná a přítomnost člověka nežádoucí! Přišel na tuto Zemi jako poslední z posledních a jako poslední z posledních byl zabit.

Logos zvaný Ježíš - nejmilejší cherub Boha El, Adonaje či chcete-li Jahveho, Hospodina zástupů.

A N G E L O

L O G W S

Z G O L

C E R U B

Přišel, aby spasil lidstvo. Proto byl a stále je nazýván Zachránce, Vykupitel a Mešyah (Mesiáš):

I O Š U A H

M E Š Y A H

Mnohokrát byl skrýván, neboť jeho život byl zřejmě ohrožen, snad i proto, že se svými schopnostmi vymykal běžným zvyklostem a vedle egyptských čarodějů mohl působit méně znepokojivě. Důvodem útěku do Egypta nebyl asi Herodotos, ale spíše nebezpečí, že hravé dítě může v nestřeženém okamžiku vyvést okolí z rovnováhy svými nezvyklými schopnostmi.

Nicméně známá legenda o Herodesovi a útěku do Egypta nabývá zákrytným šifrováním další dimenzi:

H E R O D T O S
E G Y P T O S

Byl ukřižován na místě zvaném Golgota, aby byl, v souladu se starými biblickými texty, vzkříšen a připraven ke dni, o kterém my hříšníci nechceme ani slyšet.

Místo, jež se od nepaměti jmenovalo Golgota, v překladu znamená lebka. Tam, v těch místech započal proces, který my nazýváme vzkříšení.

G O L G O T A
R E C R E A T

Recreat - znovu tvořit nebo znovu stvořit - jinými slovy vzkříšení. Zákrytný význam obrazu smrti - lebka - je slovo znovustvoření - Vzkříšení.

Zdá se, že není o čem diskutovat.

Byl ukřižován a společně s ním byla na dřevo přibita i tabulka napsaná jeho viny:

„INRI - IOŠUAH NAZARETUS REX IUDHAE ORUM“,
Ježíš Nazaretský, král židovský.

I O Š U A H Z A P E T Y S P E X I U D A E O P Y M

M E Š Y A H

P E T U C P E X

*Cher Soter Mešyah
Drahý Zachránce -
Mesiáš - Vykupitel*

Morte Teo

M W P T E

Mrtvý Bůh

T E O

Anagram slova Resurekce u
Resurekce - zmrtvýchvstání

U C P E C I W

Anagram slova resusciter - vzkříšení

P E T U C P E C

T E O P W M

(teorém)

M E Š Y A H

A P E T

C D O X J

Š O A H

(čist obráceně)

*Mešyah aret exodus morte -
šoach Terezín*

N Z J P E T

(čist obráceně)

*Mesiáš (bude) uzavírat exodus
smrti - holocaust - Terezín (?)*

Polyfonie písmen v zákrytné šifře hovoří o tom, že mlčící Bůh na kříži pravděpodobně odpovídal na urážky kolemstojících tabulkou s napsáním své viny.

Jsem Mesiáš a budu vzkříšen. Půjdu s vámi váš pochod smrti, neboť jsem váš Spasitel.

Izaiáš

Kap. 15./ verš 12.

*Jakž to, že jsi spadl z nebe,
ó, Lucifere v jitře vycházející.
Poražen jsi na zem,
ještos zemdlíval národy.*

Meghaduta**(Oblak poslem)**

Po oblaku zasílá z vyhnanství polobožský služebník boha Kuvery své poselství lásky:

*Žije dál rek vznešený, září město
jako kousek nebe, které si bozi
stihli vzít, když se museli kdysi
poraženi z ráje na Zem uchýlit.*

Zákrytná šifra i mimo bibli?

Stará náboženská legenda vypráví kosmologický příběh z dávných časů o nebeském království, kde žil Bůh se svými syny - anděly, v neustálé shodě a blaženosti. Jeden z jeho nejmilejších synů, později smutně proslulý Světlonoš, dostal za úkol pečovat o tu část vesmíru, kde se nachází i naše planeta. Sláva tomuto cherubovi stoupla natolik do hlavy, že si usmyslel být rovný Bohu. I rozhodl se s mnoha dalšími druhy zmocnit se vlády nad celým vesmírem. Na nebesích se rozpoutala bitva. Šiky vedené archandělem Michaelem porazily vzbouřence a protivníky Boha svrhly na Zemi, kde se stal Lucifug, později mylně nazývaný Luciferem, dočasným pánem planety. Ten podivný pán se chce ve všem vyrovnat Bohu a dokázat, že je lidstvo schopno, pod jeho vedením, vytvořit životaschopnou organizaci, aniž by bylo Hospodina zapotřebí. Tím by i potvrdil oprávněnost svého panství nejen na této planetě.

Jeho spoluspiklenci jsou pak, na rozdíl od svého šéfa, svázáni řetězem mrákot a chování k Poslednímu dni, aby spatřili dílo zkázy, které kdysi svými činy způsobili. Pak budou společně se svým pánem i domorodými pozemskými spoluviníky souzeni. Bibli pak diktoval vítěz, který ponechal poraženému v této knize pouze několik pečlivě zcenzurovaných vět.

Dětské pokusy vyrobit Satanskou bibli, která by byla rovnocenným partnerem knize knih, ukazují pouze na ubohé lidské poku-

sy, jejichž cílem je zlo a násilí. To zřejmě neodpovídá formátu velkého knížete temnot, kterému jsou násilí a zlo pouhými prostředky k získání moci. Jeho satanskou knihou je utrpení lidu, krev, slzy a násilí, které provázejí celou historii lidstva.

Prozatím nebyla a pravděpodobně pod jeho vedením nikdy nebude vytvořena organizace lidského společenství, která by přinesla svět bez válek a násilí. Tolik jedna z legend, která se svými typickými znaky podobá hvězdné válce.

Není to jistě jediná legenda tohoto typu, kterou nám zanechali naši předkové. Podobné legendy o vzpouře bohů proti svému nebeskému otci nám zanechaly ve své mytologii, byť s jistými obměnami, mnohé národy. Rovněž řecký bůh Zeus povstal společně s některými olympskými bohy proti svému otci Kronovi. Plných deset let trvala bitva, než mohl vítězný Zeus vystoupit na Olymp jako pán tohoto světa. Mýty staré Mezopotámie naopak tvrdí, že mezi bohy na nebesích proběhlo dokonce bitev několik.

Pak přišla potopa a po ní opět sestoupilo království nebeské na zem, do města Eridu (dnešní Abú Šahrajn), aby se později opět vzdálilo zpět na nebesa. Tamilové i staří Egypťané shodně tvrdí, že před mnoha tisíci lety, můžeme-li věřit legendám, tak asi před 10000 až 14000 lety, žili bohové mezi lidmi, radili se s nimi, učili je a vytvářeli základy slovesnosti (Tamilové).

V celém pásmu života naší planety se můžeme setkat se zlomky legend, hovořících o bytostech, které přišly z nebes a staly se učitelí a vládci pozemšťanů.

Naši dávní předkové, a nic se s tím nedá dělat, rozeznávali skutečně bytosti z nebes a pozemšťany. Nepozemské bytosti se často stávaly neomezenými vládci nejen na Yucatanském poloostrově, v Peru, ale také ve staré Indii a v Egyptě.

Možná že právě bohové, sídlící kdesi v jeskyních pod himálajskými masivy, zanechali lidstvu knihu Dzyan, o které mystická skupina sdružená kolem paní Blavatské tvrdila, že vysílá mimo jiné informace o dávné minulosti naší planety, a to v podobě velmi jemného vyzařování, které je citlivý lidský mozek schopen zachytit... Z tohoto pramene pochází i legenda o přistání mimozemské civilizace na naší planetě.

Ohromení pozemšťané přijali vznešené bytosti:z hvězd jako své

učitele i neomezené vládce. Ti po jisté době založili dva městské státy, mezi nimiž vznikly později neshody. Byly zřejmě zásadní a nepřekonatelné, a tak se tehdy vládce jednoho z měst vznesl, společně se svými druhy, v obrovské kovové lodi a obeplul Zemi. A když se vesmírná loď přiblížila k nepřátelskému městu, dal vládce příkaz a z lodi bylo vypuštěno veliké zářivé kopí, nesené paprskem světla. Kopí mělo zbraň, která vybuchla poblíž města. Obrovská ohnivá koule vylétla téměř ke hvězdám. Všichni byli popáleni. Mnozí, kteří se podívali na ohnivé kopí, byli navždy oslepeni. Ten, kdo později ta místa navštívil a vstoupil do města, onemocněl a zemřel. Vše bylo otráveno. Otráven byl prach i vzduch. Otráveny byly studnice i řeky, protékající městem. Lidé se zdaleka tomu místu vyhýbali, a tak se město rozpadalo na prach a upadlo v zapomnění.

Když vládce uviděl, co zbraň způsobila, vzal své věrné, nastoupili do svých lodí a vznesli se do nebes, aby se již nikdy nevrátili. Zbyla pouze legenda o pánech s oslnivou tváří, kteří kdysi navštívili Zemi, pak z nejasných důvodů vzali lidem vědomosti, vše po sobě zničili a vrátili se zpět do své země z kovu (kniha Tangur).

Jiná legenda hovoří o tom, že tam, kde se dnes nalézá poušť Gobi, byla před mnoha tisíci lety rozkvetlá zahrada neznámé civilizace. Zbyla pouze vzpomínka, že tato krajina byla zničena velkou katastrofou, pravděpodobně nukleární. Po katastrofě, která smetla tuto civilizaci, se vydali ti, kteří přežili, na cestu do severní Evropy a na Kavkaz. Jedním z vůdců tohoto exodu byl i starogermánský bůh Thor, který kdysi společně s dalšími přilétl na tuto planetu v kovových věžích. Tehdy, po nebývalé katastrofě, všemocní vládcí opustili svůj lid, aby se vydali do Himálaje, kde založili dvě města: podzemní město Agart, město dobra, míru a nevmešování se do lidských záležitostí - a město Šambaláh, místo zla války s cílem ovládnutí světa prostřednictvím mágů. Jak při této příležitosti nevzpomenout Adolfa Schickelgrubera, který chtěl prostřednictvím těchto sil získat vládu nad planetou a založit jednu z pověstných tisíciletých říší. Povedlo se mu pouze to, že za přispění dalších vládců více pootevřel bránu vítěznému pochodu komunismu Evropou, a to zcela přesně podle pokynů svého naturalizovaného soukmenovce Karla Marxe.

Mágové mohli, podle jistých zvláštních a podivných zasvětilských směrnic tajných bratrstev, získat oprávnění vést lidstvo. Po důkazech schopností a trpělivosti následovala neobvyklá zkouška, po které byl adept na funkci „vůdce lidových mas“ oprávněn navázat spojení se silami města Šambaláh a to prostřednictvím jedné z jeho hlav. Tou podivnou hlavou byl i mongolský vládce Bogdabogen.

Zákrytná šifra říká, že se jedná o Hadí nebo Plazící se hlavu:

B	O	G	D	A	B	W	G	E	N
S	E	R	P	T	S	Y	R	W	Z
S	E	R	P	<i>SERP (sánskrť) - had</i>					
				<i>SARPAT (sánskrť) - plazit se</i>					
				<i>ŠIRAZ (sánskrť) - hlava</i>					

A komu tato firma - město Šambaláh náleží? Jestliže má zákrytná šifra pravdu, tak majitelem je sám Lucifug.

L	U	C	I	F	W	R	
L	L	U	S	I	F	U	G
CH	L	W	B	M	Š	<i>čtème obráceně</i>	

Neuvěřitelné příběhy pozoruhodných legend zapsané pozoruhodným jazykem: sánskrtem (Sanskrt Bhaša). Umělý jazyk, který nikdy nebyl hovorovou řečí a který byl dle legend dílem nepozemských bytostí.

Jazyk, který nikdy nebyl hovorovou řečí, a přesto je jím zapsáno tisíce pozoruhodných eposů. Jazyk, který obsahuje množství slov, která ještě dnes s úspěchem používá i čeština.

Dokonce by se mohlo zdát, že právě sánskrť je základem našeho mateřského jazyka! Jazyk, jenž pravděpodobně byl tím tajným jazykem, kterým se hovořilo v ailu Velkého Inky, ale o tom až v dalším díle.

Neznámé civilizace v poušti Gobi? Civilizace zničená jadernou katastrofou? Stěhování národů jako důsledek této tragédie? Je to absurdní domněnka, nebo se vědci mýlí? Jestliže se mýlí, je to omyl náhodný či vědomý? Použijme i v tomto případě zákrytné šifry, přičemž je zcela lhostejné, kdy název Gobi vznikl (domorodý název pouště Gobi je Šamo). Čteme-li oběma směry, pak zákrytné šifrování zní: RESUME MISERE. Znamená to snad „výsledek ubohosti“? Čí ubohosti?

Postupným čtením, písmeno po písmenu, můžeme zcela snadno číst následující slovo: GRSIM. Snad Girošima - Hirošima?

G	O	B	I
R	E	S	M

Pracovní hypotéza této knihy spočívá v názoru, že ač je to sebedopodivnější, komusi v minulosti se podařilo proniknout časem a o tomto bohatýrském činu nám zanechal kusou informaci, ze které pak těžila různá věštecká centra. V tomto činu není ani náznak zázraku. Spíše jsou pro nás některé jevy a přírodní zákony více méně nepřijatelné, snad i proto, že nás kdosi navykl vidět minulost očima velmi chlupatého lovce mamutů!

Byly snad, v minulosti této planety, vytvořeny takové podmínky, umožňující použití atomové energie? Věda říká své striktní ne! Legendy vydávají tedy pouze svědectví o příliš bujně fantazii zmíněných lovců mamutů, neboť mnohdy popisují taková zařízení, o jakých se ve dvacátém století ani nezdálo. Je snad možné vidět spojitosti mezi legendami a reálnou skutečností?

Podívejme se tedy na druhé japonské město Nagasaki, tak zkoušené válečnými útrapami atomového věku:

N	A	G	A	S	A	K	H	I	
Z	T	R	A	Naga	(sánskrt)				- had
N	A	R	A	AN - anit	(sánskrt)				- dýchající
		R	A	AGwN - agni	(sánskrt)				- oheň
N	A	G	A	Nagara	(sánskrt)				- město
				Zatra satru	(sáns.)				- nepřítel
				Sakhi	(sánskrt)				- přítel

Text je úmyslně rozdělen na dvě části, neboť slova ZATRA a SAKHI více než připomínají slova sánskrtu SATRA - nepřítel a SAKHI - přítel. Pak můžeme číst následující text, jehož význam v sánskrtu je více než zajímavý! SATRU - NAGA - AN (ANIT) - AGNI - NAGARA.

Český ekvivalent pak zní: Nepřítel had dýchající oheň na město. Tedy slova významově zapadající do tohoto smutného příběhu.

Pod slovem SAKHI - přítel nás čeká malé překvapení, které si necháme do další kapitoly. Prozatím pouze připomeneme jistou část Janova prorocství, které se, jak se zdá, zabývá podobnou tematikou: Přítel uzavře hada.

SAKHI - ARET - NAGA.

Zjevení Jana Theologa

Kap. 20./ verš 1.

1. *I viděl jsem anděla sestupujícího s nebe, majícího klíč od propasti a řetěz veliký v ruce své.*
2. *I chopil draka, hada toho starého, kterýž je d'ábel a Satan, i svázal jej za 1000 let.*

„Atomová puma - to je druhé vtělení Krista...“

Winston Churchill

První tři atomové pumy byly nazvány „Svatá trojice“.

Pekelná „svatá trojice“

2. srpna 1939 seznámí Albert Einstein prezidenta Spojených států Franklina Delano Roosevelta s výzkumy z oblasti jaderné fyziky. Ty postoupily tak dalece, že lze uvažovat o realizaci velmi účinné zbraně založené na štěpení jádra uranu či plutonia.

V Evropě v té době vůdcové nadřazených ras plánují konečné řešení velkého spektra otázek, zajímavící jednu zcela výjimečnou lidskou odrůdu. Jistá skupina majitelů nordických lebek totiž smete v brzké době ty, kteří se odmítají dívat na okolní svět skrze propracovanou německo - fašistickou „filosofii“. Rovněž japonští světovládcí by nepřenесли přes srdce stát stranou tak slibně se rozvíjejícího díla. A tak 7. prosince 1941 přepadnou Pearl Harbor a II.světová válka se může slibně rozvíjet.

Pouhý den před tím, než japonská letadla i ponorky zdecimují americké válečné loďstvo kotvící v Pearl Harbor, schvaluje prezident USA pan Roosevelt první částku na realizaci atomové pumy. To vše udělá bez vědomí senátu, avšak za podpory jisté části vědců, politiků, vojenských odborníků i části finančních kruhů.

Jedenáct dní po rozhodnutí prezidenta Roosevelta schvaluje kupodivu Japonsko podobný plán, tentokrát pod krycím názvem Projekt „A“.

Ve Spojených státech se zatím rozbíhá akce nemající ve známé lidské historii obdoby. Akce, na jejímž konci šlehají plameny pekla, zdánlivě řešící palčivé problémy světového společenství.

Projekt dostává krycí jméno Manhattan Engineer District (později již jen projekt Manhattan). Významní světoví vědci J. Robert Oppenheimer, Enrico Fermi, Eduard Teller, Niels Bohr spojují své síly ve snaze probudit tajemné síly legendárních titánských říší.

Los Alamos (New Mexiko) je tím místem, kde se ve výzkumných laboratořích rodí cosi, co sami tvůrci těžko pojmenují.

Již 2. prosince 1942 je úspěšně provedeno řízené štěpení atomového jádra na starém hřišti chicagské university.

Tato akce měla krycí název The Faktor K nebo též zcela prostě The great Good K - Velký bůh K. A od tohoto okamžiku se budeme pohybovat, díky neuvěřitelnému množství krycích názvů, na pokraji reality a legend. Kdo vlastně vymýšlel všechny ty krycí názvy projektu Manhattan? Silverplate, the great Good K, Bronx Shipments, Little Boy, Fat man, Centerboard? Kdo vymýšlel krycí jména jednotlivých styčných důstojníků? Kdo stál v pozadí výběru cílů i samotných letců? Nejsme sami, kdo si tuto otázku kladl, ale o tom později.

Projekt se slibně rozvíjel, a tak bylo možno již 1. září 1944 provést výběr velitele, který přímo povede výcvik posádky letounu a který bude zároveň odpovědný za zdárný průběh celé akce. Sledujeme od tohoto okamžiku všechny ty, kteří provádějí výběr velitele i členů posádek. Sledujme pozorně především jména vybraných letců. Každý z nich totiž ponese ve svém jméně, zděděném po dávných předcích, jméno své oběti!

Výběr provede velitel 2. letecké armády US generál Uzal G. Ent, John Lansdale - zpravodajská služba pozemní armády a Wiliam Parsons, expert na výbušniny, zvaný též Deak. 1. září 1944 byl tímto týmem jmenován Paul Tibbets (malý Tibet'an) do funkce velitele letadla. Vedením celé akce byl pověřen brigádní generál Leslie R. Groves. Dáme-li jeho jméno do zakrytné šifry, objevíme následující překvapení:

L	E	S	R.	G	R	O
L	I	E	R.	V	E	S
M O R W O S						

Zakrytný význam části jeho jména je slovo Moros. Krycí jméno generála Leslie R. Grovese, respektive krycí jméno jeho washingtonského válečného stanu zní, jaká náhoda: „**MOROS**“.

Také Paul Tibbets si často lámal hlavu s tím, kdo se zabývá vymyšlením krycích názvů jednotlivých akcí souvisejících s Projektem Manhattan. V té době musel být v armádě zaměstnán kdosi, kdo se zabýval nejen šiframi, ale pravděpodobně též kabalou.

Tím mužem nemohl být nikdo jiný než proslulý kryptolog W.F.Friedman, rumunský žid. Muž, který odhalil Purpurový kód Japonců a přispěl tak k přiblížení konce války.

Paul Tibbets, tento muž tak puntičkářsky dbalý vojenských rituálů, nechá, těsně před odletem k bojovému úkolu svrhnout atomovou pumu na Hirošimu, napsat na svůj bombardér B 29 velkými písmeny slova ENOLA GAY.

Má to být jméno jeho matky. Tento čin se setká s jistými potížemi, nicméně letadlo, nesoucí atomovou pumu jménem Little boy, se jmenuje od té chvíle Enola Gay - rozmařilá Enola. Dejme i toto jméno do zákrytné šifry:

E	N	O	L	A	G	A	Y		U						
N	W	K	A	R	-	U									
R	A	Y													

a) *Urakan - Mayský bůh Huracan - trojjediné srdce nebes - U QUX CAH. Mocné božstvo, které v legendární epoše smetlo neposlušné lidstvo větrnou smrští z nebes. Srdce nebes Huracan měl tři podoby:*

- **Raxa Caculha - Zelený blesk**
- **Chipi Caculha - Malý blesk**
- **Caculha Huracan - Jednonohý blesk** (*překládá se též jako oheň vycházející z jedné nohy*)

b) *ankara - A'nkara - vyzařující světelná zbraň sumerské bohy ně Inany*

c) *naraka - jedno ze sedmi hinduistických pekel - sánskrť*

d) *Caron - J. Caron - jeden ze členů posádky Enoly Gay*

e) *ray - zářiti, vyzařovati (angl.+ sánskrť)*

Jeden ze zákrytných anagramů Enoly Gay bychom mohli nazvat: „Vyzařující peklo“. Považujme však prozatím vše za nahodilost a věnujme se dále onomu pochmurnému příběhu z konce II. světové války.

Celá akce Manhattan byla logicky snad nejutajovanější akcí na této planetě a posádka Enoly Gay se dozvěděla o skutečném smyslu svého náročného výcviku krátce před vlastní akcí. Utajením celého projektu byl pověřen šéf bezpečnostní skupiny major UANNA zvaný BUDD (UANNA může být parafrází sumerského EANNA - Nebeské město, U - UNDER, UANNA - podzemní město).

Kritická situace ohrožující celý projekt nastává dne 12. dubna 1945, kdy umírá prezident Spojených států Delano Roosevelt. Hary S.Truman skládá vzápětí přísahu a stává se tak 44. prezidentem USA. Ministr války Stimson má velmi delikátní úkol: seznámit prezidenta s cíly projektu Manhattan. Vše dopadá dobře a tak 16.července 1945 proběhne v ALAMOGARDU (New Mexiko) úspěšný pokusný výbuch atomové bomby. Tak jako Los Alamos skrývá v sobě slovo ŠAMO (původní název pouště GOBI), tak jméno ALAMOGARD skrývá jméno legendární říše AGART (AGARD). Slovo ŠAMO je pak zákrytem slova TIBET. Nositelem tohoto jména je i plukovník pilotující ENOLU GAY. Zatím stále můžeme vše považovat za nahodilost.

Je 16. července 1945. Poušť Alamogardo. Atomová puma je umístěna na kovové konstrukci v místě, které je nazváno SITE „S“ - sídlo „S“. Pozpátku lze číst jméno velkého legendárního genia zla: SETIS (Sutech, Sethi, STK). Domorodci tomuto místu říkají Jornáda de muerto - cesta mrtvého muže.

S	E	T	I	S					
T	I	B							
B	E	T	-	S					

TIBBETS

Anagram slovo „Site S“ je Tibbets. Paul Tibbets? Puma je připravena a čas se nachyluje.

Čas 5:29:35: Atomová puma je na dálku odpálena. Výbuchem se spojují dvě podkritická množství uranu 234 a vytvoří v tom samém okamžiku množství kritické. Kritické pro celý svět. URAN 234.

Čas 5:29:40: Od země vyšlehl zelený plamen a zahořel proti nízkým mračnům.

Čas 5:29:43: Vytryskl druhý plamen, tentokrát podstatně kratší. Následuje ticho a tma.

Čas 5:29:45: Ve zlomku vteřiny se vyhouplo do úžasné výše zelené slunce, které stále stoupá vzhůru k oblakům. Vzniká ohnivá koule o průměru větším než jeden kilometr. Barva této obrovské koule přechází do nachové, ale již je oranžová. Nad pouští víří ohnivě peklo. Teplota dosahuje fantastických hodnot. Je 3x vyšší než v nitru slunce a 10 000 x vyšší než je na povrchu naší hvězdy. Desetitisíckrát jasnější než slunce. Tak hovoří staré hinduistické eposy o účincích božských zbraní. „Kdo pohlédne do zářivé koule, která prudce vzlétne k nebesům, oslepne,“ říká kniha Dzyan. Voják sledující výbuch atomové pumy oslepne a na vzdáleném místě děvče od narození slepé zahlédne záblesk.

Neuvěřitelný komín připomínající hřib s plamennou koulí nasává neuvěřitelné množství vzduchu. Následuje větrná smršť - uragan nepozemských rozměrů. J. Robert Oppenheimer si vzpomene při pohledu na nepozemské divadlo na verše starodávného eposu Bhagavadgita (Mahábhárata):

*„Stávám se smrtí,
hubitelem světů.“*

Jasnější než deset tisíc sluncí. Zelený záblesk, krátký záblesk a ohnivá koule na jedné noze. Nesmírná smršť. Něco nám tento popis atomového výbuchu připomíná?

Ano! Hadí dynastie střední a jižní Ameriky.

Srdce nebes U CUX CAH.

Stará biblická legenda hovoří o Satanovi, který spadne z nebes jako zářící hvězda, jako zářící blesk osvítil Zem.

Tehdy nastane druhý příchod Krista na Zem. Tak jako blesk vychází z východních končin a osvětluje západní končiny, tak bude

(druhá) přítomnost syna člověka, říká Ježíš. Ministr války USA Stimson seznamuje ministerského předsedu Winstona Churchilla s fakty o úspěšném atomovém výbuchu v poušti Alamogordo (Velká Británie spolupracovala s USA v této oblasti pod krycím jménem The Directorate Tube Alloys). Při této příležitosti řekl W. Churchill mimo jiné tato slova: „Atomová puma - to je druhé vtělení Kristovo!“.

Druhý příchod Krista?

Tuší pan Churchill, o čem je vlastně řeč v souvislosti s budoucím peklem rozpoutaným v Hirošimě a Nagasakhi? Připomeňme si ještě jednou zákrytný význam jména Nagasakhi:

N	A	G	A	S	A	K	H	I
NZ	A	R	T	B	T	L	E	M

Sakhi - *sán. přítel*

Satru - *sán. nepřítel*

Sakhi Mikhael Nazaret - Betlem. Přítel Mikhael nazaretský (z) Betlema?

Drama však vrcholí. Puma s názvem Little Boy se zákrytným významem Šambaláh - Lusifug je převezena lodí Indianopolis na leteckou základnu Tianan. Jsou již vybrány možné cíle: Jokohama, Kjoto, Hirošima, Kókura a zcela na poslední chvíli i Nagasakhi. Největší překvapení této kapitoly je připraveno mnohem dříve, než byly vybrány cíle atomového úderu. Skoro všechna jména posádky Enoly Gay obsahují slovo Hirošima! Dříve než si uvedeme některé příklady, vyjmenujme některé členy posádky:

Tibbets Paul - plukovník

Lewis Robert - kapitán

Beser Jákob - radiolokační důstojník mající za úkol podat přesný popis atomového výbuchu i jeho účinků

Van Kirk Th. - navigátor

Ferebee Th. - plukovník - hlavní bombometčík (firebee - ohnivá včela)

Duzenbury W. - palubní technik

Caron. J. - zadní střelec

Stiborik - radiolokace

Nejprve dejme do zákrytu jméno plutoniové pumy, která dopadne na město Nagasakhi. Údajně byla nazvána na počest W. Churchilla. Puma nesla název FAT MAN - Tlustý muž.

F A T M E N *Man - (men)*

F A T I O Z

Anagram jména třetí atomové (plutoniové) pumy zní IOZAFAT. Josafat je biblické místo související pravděpodobně s Boží akcí Armagedon.

S T I B O R I K

A M I S O R I K

Čteme-li pozpátku jméno jednoho z členů posádky, která svrhla atomovou pumu na Hirošimu, mohli bychom přečíst v zákrytu toto slovo: KIROSIMA (K = Ch), a to je velmi podivné zvláště u jména čistě slovanského, jména zděděného po dávných předcích. Také další jména protagonistů akce Manhattan nesou jména čistě legendárních institucí, nikdy neexistujících, avšak v tomto mystickém dramatu sehrávajících hlavní roli. Ale o tom někdy jindy.

Jednoho dne zaburácí motory bombardéru B 29 s 2000 koní skrytých v motorech Wright Cyklone, které zvednou Enolu Gay k nebi.

Těžce naložený letoun se jen těžce odlepí od letištní plochy, aby vzápětí zamířil k japonským ostrovům.

Je 6. srpna 1945, čas 8.12 hodin. Pod letounem se objeví Hirošima. 8:15:17. Bombometčík „ohnivá včela“ uvolňuje pumu a ta klesá k zemi. 1890 stop nad zemí je zažehnuta roznětka. Matka Enola Gay zrodila malého chlapce jménem Šambaláh a Lucifer. Ohnivý had snáší své vejce zkázy nad Hirošimou.

Satan je svržen na zem a mnoho času mu nezbyvá a on to ví. Je plný zlosti. Tak hovoří o tomto fenoménu sama Bible. Nad hirošimskou nemocnicí se uvolní titánské síly, které zarazí nosné sloupy stavby hluboko do země, zavíří plameny, žár vyšší než žár de-

setitisíce slunci. Tlaková vlna dokoná dílo zkázy a ti, co přežijí, se vrací do jiného světa.

L I T T L E B O Y *boy (angl.) - chlapec*

M A A C H Š

CH - A A L B *balah (sánskrť) - chlapec*

Šambaláh - nikdy neexistující společnost, jejímž majitelem je pravděpodobně spíše pohádková bytost Lucifer. Lidský rozum se zdráhá spojovat skutečnost s legendami. A tak je jistá pouze jediná věc: jedna z nejmenších částic vesmíru - atom, rozhodne o dalším osudu naší planety.

A nebude to pravděpodobně poprvé !!!

Abychom však nemluvili stále do větru, napíšme nyní datum dne, kdy byla svržena první atomová bomba (6. 8. 1945), avšak obráceně:

5 4 19 . 8 . 6

2 / 5 . 4 . 19 8 6

25. 4. 1986 je datum, kdy započala černobylská tragédie, tedy akce z téhož oboru jako byla akce Manhattan!

Za oněch dnů, kdy nebe a země stvořeny byly, za oněch nocí, kdy nebe od země bylo odděleno, v oněch dnech, kdy osudy byly určeny, kdy Annunakové byli zrozeni a bohyně do manželství vzaty byly, mezi nebe a zemi se rozdělily. Když bohyně otěhotněly a rodily... tehdy pro jídlo a pití své bozi ještě pracovali.

K A Z Z Y N A K

A N N U N A K

K A S S Y N A C

*(Kašina - Strážci nebes
indiánského kmene Hopi)*

Sumerská legenda **Eniki a Ninmach**

Bohové ze souhvězdí Siria

Tiahuanako. Tajemné město ležící vysoko v Andách, snad 4000 metrů nad mořskou hladinou. Město opředené bájemi. Město, které byt' v ruinách ohromuje svými kamennými monumenty, o němž mnozí tvrdí, že je 15 000 nebo dokonce až 250 000 let staré!

Jsou i tací, kteří dokazují, že hradby Puma Puncu byly omývány vlnami nedalekého jezera Titicaca. Uvážíme-li nejen výškový rozdíl hladiny jezera a Tiahuanaka, ale i roční pokles jezerní hladiny, pak to muselo být velmi dávno. Asi před 8 milióny lety. Snad tehdy, kdy tento kraj obývaly bytosti, které nebyly lidmi. Byla to epocha městských států, bylo to v dobách, kdy Slunce ještě nevydávalo svoji záři. Pak přišla druhá epocha a tyto bytosti byly nuceny opustit svá města. Bylo to tehdy, když se objevil lidský druh. Města zpustla a změnila se v rozvaliny. Toto tvrdí legenda kmene Uruů, dnešních obyvatel břehů jezera Titicaca. Uruů, kteří o sobě tvrdí, že jsou potomky dávných bytostí s černou krví. Bytostí, které nebyly lidmi. Nejsme lidé, říkají Uruové od jezera Titicaca.

Sami Inkové tvrdili španělským dobyvatelům něco podobného. Podle nich postavily toto město dávné civilizace. Když přišli předkové Inků do této krajiny, leželo již město Tiahuanako v ruinách a nikdo předtím ho neviděl jinak. Taková jsou dřívější tvrzení. Jiné peruánské legendy vyprávějí o prastaré civilizaci, která kdysi dávno

podlehla v boji s nelidskými bytostmi, nemajícími červenou krev. V Tiahuanaku měli svá přechodná bydliště i významní indiánští bohové: Viracocha, moudrý Itzamná, severoamerický Manitou. Který z nich je vyobrazen na Intí Puncu v podobě plačícího boha, se zřejmě již nedovíme, i když názvy Kalasasaya, Puma Puncu i Intí Puncu mohou cosi napovědět, ale o tom někdy jindy. K městu Tiahuanaku se váže ještě jedna prastará legenda peruánských Indiánů. Legenda vypráví o zlatých lodích, které kdysi dávno sestoupily na naši planetu.

Z jedné zlaté lodě vystoupila žena jménem Orjana. Přišla splnit poslání, kterým ji pověřili bohové - stát se pramáti Země. Orjana byla bytost odlišná od lidské rasy, jak ji známe dnes. Měla protáhlou lebku, poněkud dlouhé uši a na ruce pouze čtyři prsty spojené blanou. Orjana porodila sedmdesát pozemských dětí, aby se poté vrátila zpět ke hvězdám.

arjana (sánskrť) - dar

jana (sánskrť) - člověk

jan

janyati (sánskrť) - zrození

V sánskrť znamená slovo Orjana „zrození člověka“. Rovněž legenda od jezera Titicaca hovoří o ženě, která byla bytostně spjata s tímtož úkolem, zrodit člověka.

Město Tiahuanako má mnoho tajemství a záhad a ne o všech se nyní zmíníme. Jedno však nelze přejít mlčením: kalendář vytesaný na Bráně Slunce. Tento kalendář hovoří o podivné planetě, jejíž den trval celých 30,23 hodiny a oblet kolem Slunce pouze 290 dní. Měsíc obíhal kolem své planety úžasnou rychlostí 447,5 krát za rok. Ze znalostí Koperníkových zákonů si můžeme udělat představu o tom, jaké důsledky to mělo pro zmíněnou planetu.

Nesmírně velké slapové síly pak způsobily vulkanickou činnost s horotvornými účinky, elektromagnetické bouře nezvyklé razance, neuvěřitelné vzdušné vodních ploch, a tím i změnu těžiště planety.

Vzájemné působení obou vesmírných objektů způsobilo i podstatné snížení zemské přitažlivosti, což mělo za následek i další změny.

V současné době je sledován náš satelit jako nikdy předtím. Citlivé sondy přinášejí množství poznatků nejen o Měsíci, ale i o Zemi. Bylo zjištěno, že se Měsíc vzdaluje od naší planety o 3 cm ročně. Z tohoto faktu, ale i z výsledků zkoumání fosilií američtí vědci z Cornellovy univerzity usoudili, že před 400 milióny lety obíhala naše planeta kolem Slunce za 400 dní, avšak Měsíc se pohyboval v těsné blízkosti Země. Obrovské slapové síly způsobily vulkanickou i horotvornou činnost.

Ze starých usazenin a nánosů, respektive z jejich ostrého násypného úhlu, který je dán gravitací, vědci rovněž usoudili, že před 600 milióny lety byla gravitace až šestkrát menší než dnes, činila pouhých $1,635 \text{ m/s}^2$. Postupně gravitace stoupala v závislosti na vzdalování se našeho satelitu, před 100 milióny lety již tvořila plných $3,9 \text{ m/s}^2$ (dnešní stav $9,81 \text{ m/s}^2$). Byl to tenkrát pravý ráj pro obří živočichy (200 - 65 miliónů let), věk plazů a dinosaurů. Ale to již končí zlatý věk těchto obřích tvorů, které pravděpodobně mimo jiné zničila stoupající a jejich těla drtící gravitace. Tito tvorové zmizeli před 65 milióny lety snad i proto, že se změnila nejen fyzikální podmínky, ale i fauna.

Zlatý věk obřích tvorů je asi tím věkem, o kterém hovoří legenda snad všech národů. Jsou to vzpomínky na prastarou civilizaci obřích bytostí, které kdysi obývaly tuto planetu? Legendy Quichů hovoří o lidech - obrech, které ničila zemská tíže a kteří se navzájem zdravili pozdravem: „Nechť tvé tělo neupadne, neboť by ses již nezvedl.“

Sánskrť, zákrytné šifrování, hadí dynastie, hadí kultury, hadí magie. Hledejme dále dnes již mizející stopy prastarých legend. Starobabylónští kněží s oblibou používali při svých obřadech černou magii. Hadí magii. Pro tyto seance používali znalostí zapsaných v čarodějném spisu jménem SURPU. Opět slovo, jehož ekvivalent v jazyce bohů, sánskrťu, znamená HAD - šerp.

NACHAŠ je pro změnu hebrejské slovo a označuje totéž co babylonské ŠACHAN - HAD. Přečteme-li toto slovo pozpátku, začneme tušit, jak to vlastně v minulosti bylo s mechanismem biblického spletení jazyků.

Mohlo se skutečně jednat o záměrně vyvolané nedorozumnění!

Vzpomínka na další černou magii, která má ještě dnes své ob-

divovatele, je africké WODOO. Hlavním božstvem tohoto kouzelnictví je moudrý had DAMBALA. Zdá se, že se opět jedná o cosi příbuzného s legendární firmou Šambalah (Šampulach, Šambala, Schambalach aj.). Mystická říše zla a násilí ležící údajně kdesi v Asii nebo v jeskyních pod himálajskými štíty. Mkha gro mi rkun gling - chodící po nebi kradou lidi. (Země, v níž bohové z nebes loupi lidi.) Tak zní nápis na jedné z tibetských map Šambaly.

Odkud pocházely tyto nepozemské bytosti a jaký cíl se skrýval za unášením lidí?

Psí hvězda - tak nazývali naši předkové ústřední a nejjasnější hvězdu v souhvězdí Velkého psa. Hvězdu, kterou uctívali snad všechny známé civilizace. Hvězdu, ze které přišli jejich bohové v dávné minulosti na naši planetu. Tou hvězdou je Sirius vzdálený od naší sluneční soustavy devět světelných let.

Tato jasně bleděmodře zářící hvězda ještě historicky nedávno zářila červeně. Sirius byl nazýván Červenou hvězdou. Je tu zjevný rozpor, který má pouze jediné rozumné vysvětlení. Tato hvězda musela projít osudem červených obrů. Pak by musela být hmotnost Siria menší než 1,2 našeho Slunce. Protože však hmotnost Siria je podstatně větší, musela být poblíž tohoto Slunce ještě jiná hvězda, která by měla jak odpovídající hmotnost, tak fázi vývoje - vyčerpání energie a pozvolné zhroucení v červenou hvězdu. Ta by i nadále vyzařovala energii, přičemž by neustále stoupala teplota, ale tím by rostlo i další, prakticky lavinovitě vyzařování, a konečně by nastal výbuch. Tento obří výbuch by mohl být zcela určitě pozorován i na naší planetě. Postupně by záře klesala a v rozmezí 50 - 200 let by poklesla natolik, že bychom takovou zhroucenou hvězdu - bílého trpaslíka - zahlédli již pouze ve velmi silných astronomických dalekohledech.

A pokud by byla poblíž nějaká planetární soustava, její osud by byl zpečetěn již mnoho let před tímto fyzikálním úkazem. Možné civilizace by zmizely beze stopy - pokud by jejich úroveň nebyla dostatečně vysoká a nepokusila se o záchranu alespoň jistého počtu obyvatel i živočichů. Ti by ovšem museli překonat nekonečné propasti vesmíru technikou, o které si na Zemi troufají hovořit pouze nenapravitelní snílci a prastaré legendy.

Odpověď zní ano.

Průvodce Siria - bílý trpaslík označovaný dnes jako Sirius B, velmi slabě zářící hvězda, objevená poměrně nedávno velkými dalekohledy (1844), musela v minulosti projít zákonitým vývojem přes červeného obra, výbuch, až k bílému trpaslíkovi. Hustota Siria B je značná, až 40 kg/cm^3 . Ano, Sirius patřil k nejuctívanějším planetám starověku. Staří obyvatelé Egypta založili dokonce na Siriovi svůj kalendář, neboť právě z této hvězdy pocházel jejich génius Thovt, později povýšený na boha.

Mayští bohové museli zase pro změnu letět plných 52 pozemských let ke své domovské planetě ležící pravděpodobně hluboko ve vesmíru. Velmi sugestivní informace o vzniku vesmíru i o Siriu dávají Dogonové, africký kmen z republiky Mali. Jejich znalosti o této hvězdě jsou tak překvapivé a ohromující, že již nelze pochybovat. Dogonové mimo jiné tvrdí, že Sirius je trojhvězda a že právě ta, které my říkáme Sirius B, je tak těžká, že kousíček její hmoty by neuzvedly ani stovky lidí. Z této planety museli jejich prapředkové prchnout ve vesmírných archách za pomoci bohů. V archách poháněných zrnem Po. Rok po přistání na naši planetě se pojednou jejich hvězda rozzářila na obloze a svítila ještě mnoho, mnoho desítek let. (Negroidní rasa se v Africe objevila před 7000 lety). Sirius, Surya, Sýrie, Usiris, Siruš - velmi frekventovaný shluk písmen by v nás mohl utvrzovat domněnku, že naši předkové nevynikali zvláštní fantazií. Opak je pravdou. Létající stroje, zbraně hromadného ničení, vesmírná města z křišťálu a kovu ukazují, když nic jiného, tak to, že bujná fantazie jim zcela jistě nechyběla!

Asurové - nepozemské bytosti označované za demony zla, bojující proti pozemšťanům zbraněmi a létajícími stroji netušené úrovně. Na druhé straně kladní nepozemšťané reprezentovaní samotným bohem Indrou, pomáhající utiskovaným, a to i tak, že jim darují obdobné zbraně i létající stroje. Vybraní pozemšťané však musí projít jakýmsi rychlokursem, ve kterém byli seznámeni nejen s obsluhou složitých zařízení, ale také s důsledky vyplývajícími z jejich použití. Tito vybraní pozemšťané (viz Arjuna) se dokonce zúčastňují bojů s demony a djausi kdesi ve vesmíru. Rádně poučeni, že tyto zbraně mohou použít jen proti nepozemšťanům nelidské rasy, dostanou několik exemplářů těchto velmi účinných zbraní. Sám velký Indra se vmísí do konfliktu a vlastní rukou ráčí zabít lé-

tajícího hada VRTRU, který dlouhá léta sužoval pozemské obyvatelé. Létající bohové dávnověku. Bohové vyzbrojení blesky v podobě hromového klínu. Synové Slunce, Synové Boží, Synové nebes, Strážci nebes, Poslové Boha, Bytosti z hvězd. Jako poslední nebešťané přišli na naši planetu Ainové, tvrdí dávní obyvatelé japonských ostrovů. Ainové, kteří jsou snad původními obyvateli Japonska. Právě ti, které se antropologové marně snaží zařadit do jedné z lidských ras. Prozatím marně. Ti Ainové, jejichž předkové zanechali na sebe nesmazatelnou památku - tisíce sošek dogu. Předkové Ainů se prokazatelně objevili na Japonských ostrovech před 7000 lety.

Bůh Kánaanu Dogon, bůh, o kterém se zmiňuje i Bible, zcela nepokrytě s negací a pohrdáním. Dogoni, jejichž předkové přilétli ze Siria, ale i Ainové, poslední přilétnuvší nepozemské bytosti, a jejich sošky dogu!

D	O	G	W	N
P	E	R	U	N

Je snad Dogon, starověký bůh Kánaanu, totožný se staroslovanským Perunem? Perun totožný s Varunem? Zcela nepochybně. V těchto jménech, ale i v popisech používané osobní zbraně - hromového klínu, zcela zřetelně vidíme samotného Urana či Saturna. Vraťme se však k problému zvanému Surya a Šambalah. Marduk, babylónský bůh mající své stálé bydliště na planetě Mars, je zobrazován s posvátným zvířetem - SIRUŠEM - létajícím babylónským drakem, který připomíná spíše dvounohého psa se šupinami a ocasem. Problém spočívá právě v tom, že byla skutečně nalezena kostra živočicha připomínající zmíněného tvora, a po krátkém zděšení následovala opět zuřivá reakce:

Na Zemi nikdy takový tvor neexistoval! Naši předkové trpěli chorobnými představami! Země, kde „pohybující se po nebi“ unášejí lidi.

Kde leží tato země zahalená legendami? Nevíme! Mystická, nikdy neexistující říše, snad říše vnějších sil, snad říše založená padlými anděly z dávné legendy, snad záchranná síť migrace z ohrožených částí Siria, snad organizace těch, kteří se stali před

dávnými věky dočasnými pány této planety, snad nesmysl, snad nesmyslné spojení všech možných i nemožných alternativ? Nicméně onen dávný zlozvyk unášet obyvatele této planety se bohužel udržel dodnes, můžeme-li věřit zprávám, které jsou zveřejňovány v souvislosti s fenoménem zvaným U.F.O.

Žel, jedná se vesměs o zprávy z druhé ruky, které již prošly filtrem a mechanismy propagandistických triků a které jsou k nepoznání změněny. A tak se může stát, že jednoho dne budeme postaveni tváří v tvář holé skutečnosti a bude také možné zjistit, že jsme byli podvedeni podvedenými nebo i hlupáky. Rozhodně by se neměla stát slova neviděl jsem, nechápu ekvivalentem slov neexistuje, nevěřím nebo nesmysl!

Vraťme se k původnímu problému. Ne vždy šlo v minulosti o únos v tom pravém slova smyslu. Vzpomeňme jen zážitků Enocha nebo jiné známé biblické postavy - Eliáše (2. Královská kap.2./verš 11.). Ve starých babylonských i sumerských eposech se objevují muži, kteří získali oprávnění honosit se titulem Etana, Utana či Adapa. Ve všech případech se tento titul překládá jako „ten, který vystoupil k nebesům“ (starobabylonské ad znamená přesně tolik jako směr vzhůru).

UT - UDA (sánskr) - pohyb vzhůru
 PAT
 PATATI (sánskr) - letět, padat, sestupovat
 UDAPAD
 UDAPATATI (sánskr) - vzlétnout
 ETANA (babyl.) - ten, jenž vystupuje k nebesům (sumer)
 VSTANE (česky) - pohyb vzhůru

Jak je zřejmé, nejbliže k sánskrtu má starobabylonský létající hrdina ADAPA, který se, podobně jako jeho sumerský protějšek ETANA, dopravil tímto způsobem do města bohů, umístěného kde-si poblíž naší planety. Tak hovoří staré legendy!

Germánské legendy pro změnu hovoří o bohu jménem Wotan, který v dávných časech sídlil na nebesích. Na indiánském území Tzendalů působil pod jménem Votan sám velký Quetzalkoatl. Dvě legendy, časově i prostorově neuvěřitelně vzdálené a přesto taková

shoda. Neuvěřitelné? Rozhodně základ jejich jmen je téže podstaty jako u předešlých létajících hrdinů. UTNAM! Rovněž zde nalézáme slovo, které se velmi podobá sumerskému Etanovi, germánskému Wotanovi a indiánskému Votanovi. Čteme-li však toto slovo pozpátku, objevíme tolik diskutovaného boha severoamerických Indiánů jménem Manitou. Podobnost čistě náhodná?

Bohové sestupovali z nebes rovněž v Japonsku i ve staré Číně. Po celé naší planetě jsou vládci, kteří odvozuji svůj původ od nebeských bytostí. Synové Slunce, synové nebes.

Ve staré Číně je popsáno jedno ze zařízení, umožňující pohyb pozemšťanů vzhůru na nebesa nebo případně i obráceným směrem, jako obrovské dýmající kolo. Létající hadi mayského i staroindičského nebe byli na nebi čínském nazýváni létajícími draky. Na jednom takovém přístroji podnikl Siang Wan Tu se svým synem cestu do nedalekého vesmírného prostoru, kde se v nebeském městě setkal s velkým císařem nebes. Tuto cestu oba dobrodruzi podnikli ještě několikrát. Alespoň tak to zaznamenal Ko Chuingen někdy v roce 320 let př.Kr.

W
 U A
 T N

*Anagram jména Wan Tu
 čteno pozpátku je možno
 opět číst - WOTANA*

Čínský vesmírný cestovatel by se tedy opět mohl s klidným svědomím nazývat Etana či Wotana. Zákrytný význam napsaný v kruhu nás v tomto přesvědčení jen utvrzuje.

Létající drak, tento fenomén, se objevuje v pohádkách snad ve všech koutech světa. Drak unášející děvčata, nejlépe zdravá, krásná a vznešená. Drak, Dragon, Šarkán. Zejména poslední označení je možno v zákrytu přečíst podobně jako slovo Huracan. Na závěr této kapitoly nezbyvá než konstatovat jediný možný přijatelný fakt: Staré legendy jsou podivné a podivuhodné zároveň.

Pokud bychom si dovolili jim uvěřit, pak migrace na tuto a okolní planety naší sluneční soustavy proběhla ve více vlnách, ale s různými cíli. Nejméně jedna z nich však měla na další vývoj planety velmi neblahý vliv.

Tam někde byly možná porušeny zákony vesmírného spole

čenství. Společenství, jež má jednoho dne opět sestoupit na naši planetu, a to v době, kdy bude zničena rozsáhlá Hadí říše v čele se svým náčelníkem Lucifugem, známým též pod jeho revolučním pseudonymem Satan.

A co zákrytné šifrování?

Možná univerzální klíč, možná nesmysl.

*Příliš mnoho podivnosti, když arogatní slouhové nově zaváděného systému nestydatě běsní o globalizaci a euthanázii
Policejní stát, podkožní čipy, mediálně propagovaná devastace a drogové mafie pak budou jen rub téže mince.*

...Bali obklíčil nebeské město a zadul na ulitu, kterou mu dal jeho učitel. Srdce nebeských krasavic zachvátil strach.

A tehdy, když se nebešťané rozprchli a z nebe zmizeli, vládl v Indrově nebeském městě Viračónův syn Bali a časem si podmanil všechny tři světy...

Nechť naslouchají dávní bohové, kteří jsou v nebi...

Devět souzených let byl Alalu v nebi králem.

V devátém roce proti Alalovi zvedl Anu boj. Porazil jej, Alala a on před ním utekl, odešel dolů na temnou Zem...

Bhágavátpurána

**Vládci nebes
chetitské mýty**

Hadí dynastie - Strážci nebes ?

Je již notoricky známo, že naši předkové v šerém dávnověku, tehdy kdy byl uloven možná poslední mamut, přímo hýřili neotřelými myšlenkami. Měli zjevně chorobně vyvinutou fantazii.

V pohádkových křišťálových zámčích se proháněli kladní i méně kladní kouzelníci, majitelé mluvících kamenů či kouzelných zrcadel. Udatní rekové překonávají bariéry energetických polí a vysvobozují sličné princezny. Mocní kouzelníci zase překonávají nekonečné vzdálenosti během oka mrknutí. Kouzelníci létající. Kouzelníci mizející. Schopnost vychýlit světelný paprsek nejméně o deset stupňů je jim vlastní.

Pohádkový svět. Světelné mosty přes hluboké propasti se objevují na pouhé přání. Myšlenkami jsou řízena různá technická zařízení. Jeskyně, hrady i zámky se otvírají pouhou modulací hlasu. Teorie relativity se stala natolik běžnou a její realizace málem denní rutinou, že se dostala, v té méně známé konfiguraci, i do Starých pověstí českých v legendě o blanických rytířích (rozdíl mezi časem reálným a relativním zde není dosažen zrychlením, nýbrž množstvím hmoty). Velmi proslulým pohádkovým létajícím fenoménem staroslovanského nebe je bezesporu zlá, kulhavá čarodějnice Baba Jaga. Její čarodějný létající přístroj je velmi účinný a konstrukčně velmi jednoduchý.

Baba Jaga si poletuje našimi pohádkami na koštěti.

V dávných dobách, kdy byla ještě mužem a její jméno Baba Ja-ga znamenalo v sánskrtu totéž co Táta Nága - Otec Had, vlastnila, či lépe řečeno vlastnil pravděpodobně podstatně kvalitnější aparaturu. V těch dávných dobách byl znázorňován, podobně jako jeho stejně zlý kolega Vrtra, v podobě jednonohého muže či létajícího hada. V zákrytné šifře se jedná o jednu a tutéž bytost. V celém pásmu života naší planety jsou létající hadi bytostmi, které přišly z vesmírných prostor a zakládají na Zemi celé hadí dynastie. Zlý jednonohý had Tezkatlipoca - dýmající (též kouřící zrcadlo), jeho kladnější protějšek Quetzalcoatl - opeřený (též létající) had, legendární bytost Mayů i Aztéků, který se v Guatemale jmenoval Kukumatz či Gukumatz a na Yucatanském poloostrově tu a tam vlastnil pracovní pseudonym Kukulkan.

Jednonohý had Tezcatlipoca zakládá podle legendy slavné město Teotihuacan. Toto slovo překládají amerikanisté jako „Místo, kde se člověk mění v boha“. My nabízíme jinou možnost:

TEO (i řecky) - bůh

TEO **TI** **HU** **ACAN**

HU (chu) - jedna

Bůh s **jednou** **nohou**

ACAN - noha

Dalším z božského Panteónu Mayů a Aztéků byl jeden z božské trojice Srdce nebes - Hurakan. Byla již o něm jednou řeč. Nyní však chceme zjistit, zda je naše pracovní hypotéza o sánskrtu jako universálním jazyku v pásmu života celé naší planety, pravdivá.

r (may.) - s

hu (chu-may.) - jeden

acan (may.) - noha

hu (sánskrť) - obětovat

H **U** **R** **ACAN**

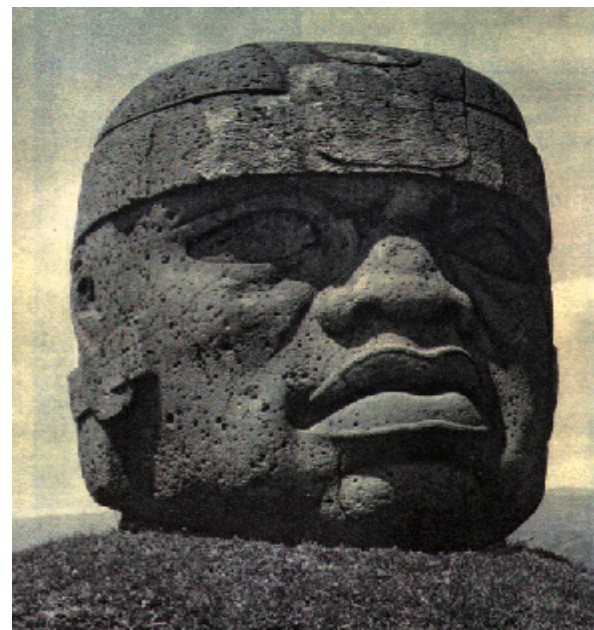
Eka (sánskrť) - jedna

pada (sánskrť) - noha

una (sánskrť) - bez jedné

čaran (sánskrť) - noha

Ne náhodou vzbuzují dávné jihoamerické kultury stále větší zájem nejen archeologů, ale i těch, kdo se zabývají otázkami spojenými s původem lidstva. Nové objevy v této oblasti přinášejí nové odpovědi i nové záhady.

Je možné, že se díváme na klíč k záhadám Yukatánského poloostrova. Může jím být lid nejstarší známé civilizace Mexika, který nazýváme Olméky (2000 př. Kr. - 500 po Kr.). Lid, který nejen používal písmo a měl vyspělý kalendář, ale i zvládl dokonalé výbrusy a řezání tvrdých materiálů. Zhotovovali i dokonale hlavy o výšce až 3 metry a o váze více než 20 tun. tyto podivné hlavy s téměř negridními rysy jsou vytesány (?) neznámými nástroji z čediče sopky vzdálené přes 120 kilometrů od místa nálezů. Stejně precizně jsou vyrobeny i známé kostarické koule, jejichž účel není dodnes vysvětlen. Vliv olmécké kultury lze najít v Palenque, Chichen Itza i Teotihuacanu.

Existence vlastního písma vědci Mayům dlouho odpírali. Jistě to bylo i tím, že si s jejich „prazvláštními symboly“ dloho nevěděli rady. Tak to zřejmě v oficiální vědě pravděpodobně „chodí“.

Byli to Olmékové, kteří předali Mayům nejen písmo a číslice, ale i kvalitní kalendář s jasně kabalistickými prvky. Kabala má však být výtvor z daleké babylonské oblasti...

První křišťálová lebka se objevila roku 1898 na výstavě firmy Tiffany v New Yorku. Zakoupilo ji a ve svých sbírkách ponechalo Britské muzeum. Lebka váží kolem 5 kg, má pohyblivou čelist (!) a je tak dokonale opracována, že nelze zjistit ani mikroskopické stopy po vybrušování a leštění. Křišťál přitom patří k nejtvrdějším materiálům. Jaká zázračná technologie a jaký brusný materiál byly použity? Ještě na konci 20. století nic takového nedokážeme, ačkoliv sluhové systému se snaží tvrdit pravý opak. Zároveň ovšem podle nálezů víme, že Olmékové – či kdosi v jejich době – svedli vybrušovat a řezat vysoce tvrdé materiály. Rovněž tak mistrně zabrušovat konkávní (vydutá) zrcátka, že pod mikroskopem nelze zjistit naprosto žádné stopy po broušení.

V roce 1927 byla v mayské svatyni v Mexiku objevena druhá křišťálová lebka vážící 5,17 kg a stará údajně 3800 let. Je vyrobena ještě kvalitněji než první, která byla pro nedostatek argumentů přiznána Aztekům – prý ji pískem vybrušovali celých 300 let. Tak vznikají „vědecky podložené“ mýty. Sebejemnějším pískem nelze vybrousit tak dokonale, bez jakékoliv mikroskopické stopy...

Lasturový wastécký přívěšek (Wastékové byli jedním z mayských kmenů).

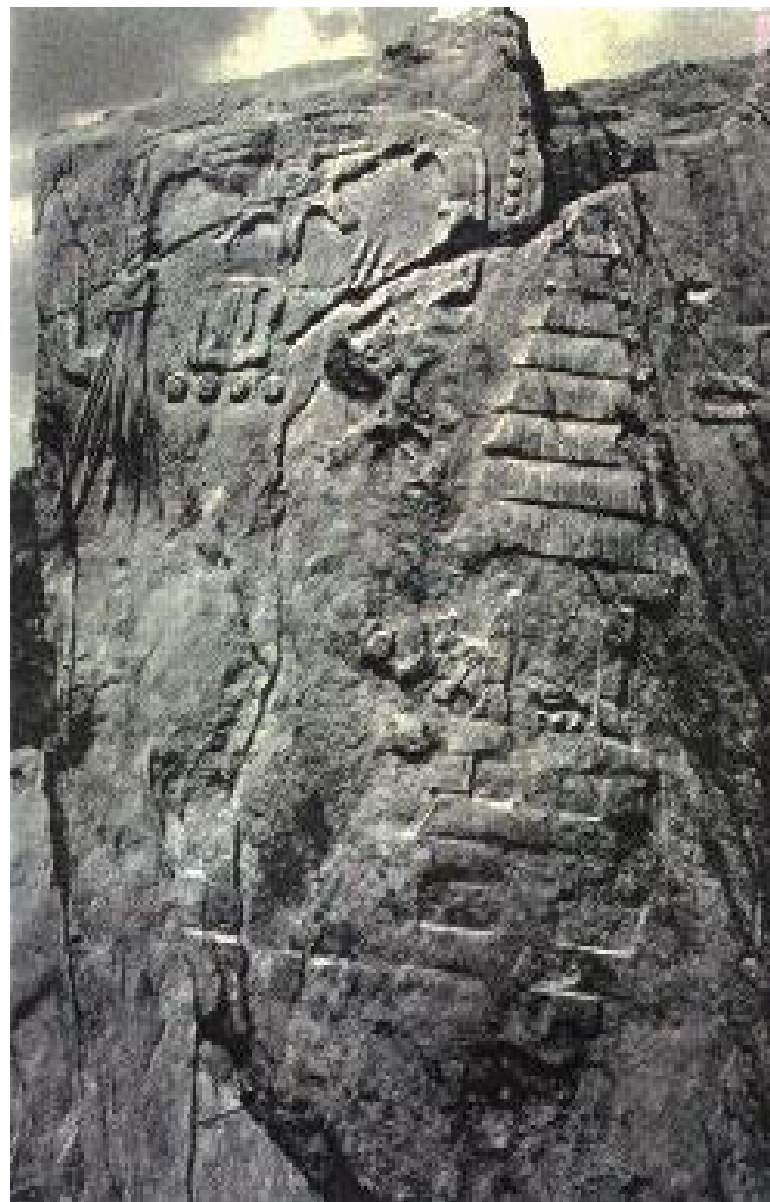
Prohlédneme-li si pozorně tento obdivuhodný šperk, zjistíme, že jej tvoří obrazec výrazně podobný totonackému „Opeřenému hadu“, jenž je možno spatřit na skalním reliéfu „čtyři zemětřesení“.

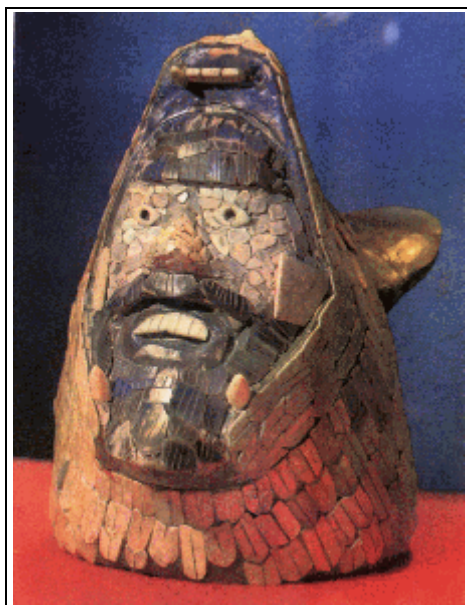
Viz následující snímek

Opeřený had kolem znaku „čtyři zemětřesení“. Z „neznámého“ důvodu byl tento zajímavý reliéf na mohutném skalním masivu přičten totonacké kultuře a datován do 7. až 9. století, neboť Totonakové se objevili na území při Mexickém zálivu (Yukatánský poloostrov) až v 7. století. A jak Totonakové tvrdili, jejich předkové přišli z legendární země zvané Atzlán. Snad bájná Atlantida, která se potopila při vesmírné katastrofě a byla společnou pravlastí i ostatních kmenů.

Opeřený had ovitý kolem čehosi, co připomíná stroj na rozrývání zeminy. Nicméně čtyři kroužky pod „strojem“ jsou znaky pro číslici 4, ale tak jak ji zapisovali dávní obyvatelé těchto území – Olmékové (později i Mayové). Celý hieroglyf pak znamená „čtyři zemětřesení“ a označuje datum, kdy nastane konec světa. Totéž tvrdí i Aztékové a zdá se, že legendy o Opeřeném hadu a Tezcatlipocovi pocházejí z mnohem staršího období. Podle legend vládl Tezcatlipoca již v prvním období zvaném „čtyři ocelot“. Bylo tehdy, kdy společně s lidmi obývali tuto planetu obři.

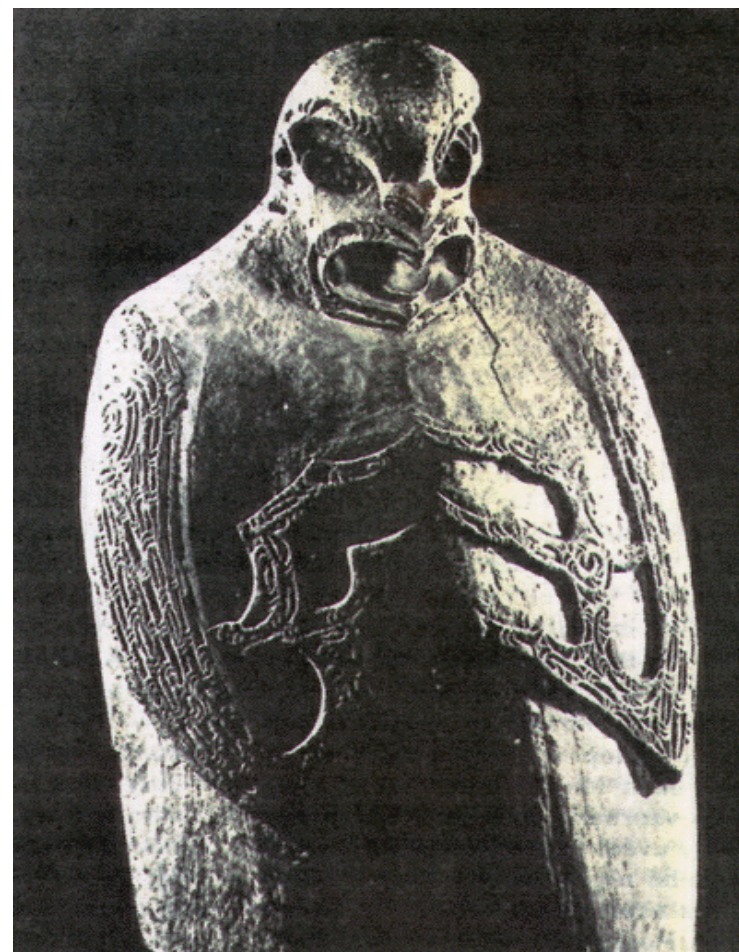
Snad bibličtí nefilim?

Quetzacoatl –
Opeřený had či Létající
had, jedna z jeho podob –
vousaté božstvo Yukatanu
. Je ovšem nutné rovněž
připomenout, že američtí
Indiáni byli bezvousí...

Quetzacoatl –
Montezuma údajně vlastnil
magickou relikvii – zlatou
přilbu – jako památku na
létajícího hada Quetzal-
cotla. Je to tentýž, jenž
slíbil, že se jednoho dne
vrátí ze svého nebeského
sídla, kam se odebral po
neshodách se svým bratrem
Tezcatlipocou

Démon novozélandských Maorů může připomínat nejen Opeřeného hada, ale i sumerskou legendu o bohu Eovi (řecky Oanes). Tento bůh, napůl ryba a napůl člověk, prý v noci přebýval ve vodách a ve dne vycházel na souš, kde vyučoval lidské bytosti. Legenda říká, že odmítal lidskou stravu a měl dvě kůže – na povrchu rybí a pod ní lidskou.

Kopie terakotové hlavy nalezena – jak jinak – poblíž sarkofágu „Opeřeného hada“ v proslulé pyramidě v Palenque.

„Hlava mayského bojovníka“ – tvrdí amerikanisté. Budiž. Pak ovšem nelze než doporučit osvědčenou metodu egyptských faraonů zurážet nosy na sochách svých předchůdců a vymazat jakékoliv vzpomínky na ně. Pak skutečně nebude co řešit. – ani neobvyklý výběžek nosu uprostřed čela (viz i další snímek).

Jedna z posmrtných masek z nefritových „úlomků“. Obdobná byla nalezena i v sarkofágu pyramidy v Palenque, pod deskou s reliéfem „astronauta“, ve hrobu muže, jehož romantičtí archeologové pokládají za „Opeřeného hada“.

Výběžek jeho nosu končí uprostřed čela a zcela jistě se nejedná o umělecký výtvar dávného autora. Majitel takového výrazného čichacího orgánu se tedy zákonitě zařadil mezi plejádu mužů a žen, kteří nechávají (prozatím?) antropology v božském poklidu, protože nejen podle nich taková rasa prokazatelně nesmí na naší planetě existovat...

Velkými mistry v řezání nefritu a ve výrobě posmrtných masek byli nesporně Olmékové a je zajímavé, že právě pyramida a Chrám nápisů v Palenque nesou zřetelný vliv olmécké kultury. Hrob v Palenque zařazují amerikanisté do 9. století, ale to již Olmékové dávno zanikli...

Palenque - hrob muže vysokého kolem 1.80 metru (průměrná výška tehdejšího roduvérného Indiána nepřesahoval 1.50 m) kryje deska s reliéfem dnes již díky panu Dänikenovi slavného „astronauta“, jenž úspěšně soutěží s tzv. „Kukuříčným bohem“, jehož na oplátku vymysleli amerikanisté. .

Podobný reliéf s podezřele stejným tématem můžeme spatřit i v Chrámu listového kříže, nebo naopak na „starém kontinentu“ respektive v Mezopotamii.

Promluví mayské hieroglyfy jasnou řečí, nebo budou amerikanisté i nadále skrývat, co jen bude možné. Třeba americký tabák v mumii egyptského faraona?

Soška Dogu. A opět sluneční, či podobné brýle. Tentokrát v provedení Ainů. Prvních obyvatel japonských ostrovů. Ti podle legendy dorazili na Zemi jako poslední – asi před 7000 lety. Tedy právě v době, kdy se i v Africe poprvé objevila negroidní rasa pocházející, dle legend, z oblastí Syria.

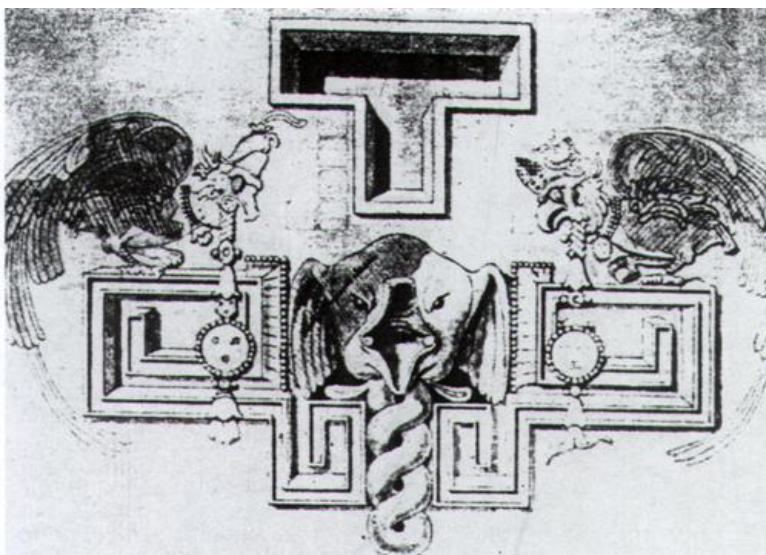
Nicméně je konstrukce těchto brýlí podobná spíše eskymáckým brýlím. Rovněž oni byli dle svých legend přemístěni do severních oblastí v kovových ptácích.)

Brýle na jiný způsob? Jde jen o „obdivuhodnou stylizační představivost dáv-ných předků“, nebo další dobové ztvárnění skuteč-ných zážitků? Oficiálně se této k sošce praví: Oltář se symboly „Božích očí“, Syrie, asi 1800 př. Kr., pálená hlína.

Mayský „sluneční bůh“ Kinich Ahau, pán se slunečním okem. Je možné, že v tomto okamžiku hledíte do tváře tří bohů: Kinich Ahaua, Itzamny a Manitoua.

Slušivé, byť poškozené brýle v dávné minulosti poloostrova? To nechce oficiální archeologie v žádném případě připustit, a tak amerikanisté podobnou sochu nazývají „mladík s kroužky na očích“.

Ačkoliv se sloni v historických dobách ve Střední Americe nevyskytovali, tento reliéf slona se vztyčeným chobotem z paláce v Palenque svědčí o tom, že Mayové měli o zvířeti naprosto konkrétní vědomosti. Potvrzují to i reliéfy v Copánu a kresby v mayských rukopisech. Avšak kdo a jak podobu slona do Ameriky přinesl, na to zatím neexistuje žádná věrohodná odpověď.

Podobně lze hovořit i o kamenech z Itzy. V tomto případě se však jedná o prehistorická zvířata, jež obývala tuto planetu před více než 65 miliony lety. Bohužel, jak jinak - společně s lidmi...

Byli to lidé, kteří viděli vše, i celý vesmír, aniž opustili svá místa...

HURACAN lze číst jako ten s jednou nohou, nebo ten, co obětoval nohu. Srdce nebes - Hurakan - by mohl být v sánkrtu zapsán pravděpodobně následovně: EKAPADA (EKAPWD).

E K A P W D
 H K A P U

Urakan - čteno pozpátku

E = řecké H = lat. N
 W = řecké Y = lat.
 řecké P = lat. R

H
 K U
 A R

Huracan - ano, tato slova můžeme číst jak v zákrytné šifře, tak i v kruhovém anagramu. Ano, tak lze číst slova sánkrtu! Další důkazy budou uvedeny v dalších dílech této knihy. Nyní ještě jedna varianta na božstvo Huracan. UNA ČARAN. Una znamená v sánkrtu přesně to, co my nazýváme bez jedné, a čaran je noha. Tedy (ten) bez jedné nohy - tedy opět Hu r acan.

U N A C A R A H

Bez jedné nohy. Pokud přečteme toto slovo pozpátku, pak je výsledek opět překvapující: HARACANU. S čistým svědomím můžeme číst jméno jednoho ze Srdcí nebes, létajícího hada Huracana. Je to týž, který se po legendární a katastrofické „smršti z nebes“ stal synonymem větrné zkázy a my jej dnes známe pod jménem Urakán - uragán.

„Chcete-li napsat SRDCE, nakresli Ibise,“ říká zasvěcenec Horapollor. Ibis je totiž zástupcem egyptského boha slunce Rea. Je to Býk hvězd, pán božské řeči, Hermes Trismégistos, Termamaximus, hermetický bůh alchymistů.

Třikrát uzavřený, třikrát veliký, bůh, který přiletěl na tuto planetu ze Síría a stal se prostředníkem mezi bohy a pozemšťany. Přišel, aby se stal učitelem a patronem moudrosti, vědy a písemnictví.

Velký stavitel Thovt (TOTH, THOVTE, EZOOVTEJ, TAUTES atd.).

Jeho jméno bylo možno zapsat nejen symbolem pro srdce, ale i symbolem THN. THN je symbolem výkonné moci a blesku. Srdce nebes mající výkonnou moc - blesk!

Ibis znázorňující Thovta má zdůraznit zejména jeho masivní ozdobu obličejů - nos začínající uprostřed čela. S týmž antropologickým znakem se setkáváme v Indii a zejména ve Střední a Jižní Americe. Sochy mayských bohů patří do téže antropologické skupiny jako egyptský bůh Thovt.

V amerikanistickém muzeu v Praze je kopie terakotové hlavy, kterou amerikanisté popisují jako hlavu mayského bojovníka.

I tomuto pánovi začíná masivní nos vyrůstat v polovině čela.

Originál byl nalezen v Palenque, v pyramidě, která svými parametry i účelem jako jediná připomíná egyptské pyramidy. Skrývá hrob člověka, na jehož sarkofágu je silná kamenná deska s reliéfem muže pilotujícího neznámý stroj. (Snaha jistých skupin popsat tento stroj jako kukuřici svědčí přinejmenším o tom, že lidé s bujnou fantazií ještě nevymřeli.)

Egypt a Yucatan, bohové antropologicky, ale i filozoficky velmi podobní. Celá věc má malinký háček: na naší planetě se nikdy taková lidská rasa nevyskytovala. Proto takové mlčení kolem antropologické odlišnosti mayských bohů a mayských soch?

Zuřivé mlčení.

Hadí dynastie na naší planetě. Jedna z podob biblického Satana je had a jeho popis v Bibli zní: „Věčný had Leviatan. Had stočítý a prastarý.“

Jedno ze jmen, pod kterým Quetzalcoatl pracoval na Novém kontinentu, zní Kukumatz nebo též jen Kumatz či Gumatz. Je zcela možné, že i on patřil mezi ty bytosti, o kterých se v Bibli hovoří jako o padlých andělech. Zdá se, že zákrytná šifra tuto hypotézu potvrzuje.

K U M A T Z
 L W I T A N

Věčný had Leviatan? Leviatan, ten had prastarý a stočítý, jak praví Bible. Leviatan jako biblické označení Satanovy hadí organi

zace? Nebo Lylit, podle Hebrejců skutečně první žena Adamova. Ta, která způsobila jeho pád. Žena, která je zobrazována jako had s lidským obličejem. Bytost, o které se staré spisy zmiňují pouze velmi krátce: „Lylit dojde pokoje mezi šakaly, příšerami zemskými a supy.“

Mayové a Aztékové se stali obětmi vlastní megalománie, matematiky, ale i astronomie a - kalendářů.

Oběhy planet jsou pečlivě spočítány, včetně kalendáře neznámého vesmírného objektu, jehož oběh kolem Slunce činí 260 dní a vzdálenost 52 roků letu neznámou rychlostí. Tento kalendář - Tzolkin tvoří s pozemským Haabem dvojici, vzájemně se doplňující. Jestliže Země oběhne svou hvězdu 73 krát, pak Tzolkin pomyslně pouze 52 krát. Tehdy se oba cykly setkají a po dalších cyklech se shodují s oběhy planety Venuše (37 960 roků).

Jistý hebrejský učenec vysvětloval svým soukmenovcům, že planeta Kewan (Saturn) je domovem jejich bohů.

Čteme-li bústrofédonem, pak jméno Kewan znamená v zákrytu Tzolkyan. Jestliže dáme toto slovo do zákrytné šifry a čteme-li text pozpátku, získáme totéž slovo - Tzolkyan! (Rozdíl mezi y - i můžeme zanedbat.)

T Z W L K Y N

N Y K L W Z T

Dvě tak odlišné civilizace, vzdálené v prostoru i v čase, spojené zákrytným šifrováním? Více než podivné!

Sasahuaman, známá megalytická stavba sestavená náročnou technologií, která se jeví jako amatérské dílo v porovnání s nedalekými skalisky, rozřezanými technologií, na kterou nemá ani naše vyspělá technika. Skály rozřezané do geometrických tvarů, které jsou pro nás nepochopitelné, a uniká nám jejich význam. A kolem opět zuřivé mlčení!

Obří nápisy na peruánských horským masivech. Zcela jasně jde o písmo viditelné pouze z výšky. A opět mlčení! Neboť Inkům není vědecky povoleno znát písmo!

Platinové odlitky v peruánském muzeu.

Opět mlčení, neboť každý stupeň nad 1000° C je technickým problémem, který se řešil staletí a který byl s konečnou platností vyřešen až elektrickými pecemi (teplota tavení platiny je 1750 stupňů). „Mluvící“ kameny z Icy popisují svými kresbami vysoce vyspělou civilizaci, a to v době, kdy na naší planetě měly pevniny jiný tvar i polohu.

Vzpomínky indiánského kmene Hopi na strážce nebes Kašiny, vzpomínky na potopenou pevninu Kaskara, ze které je právě Kašínové přenesli na americký kontinent. Planina Nazca sloužící jako pomůcka při určování dislokace jednotlivých klanů, zachráněných z bájně Kaskary. Klanů, jejichž jména existují ještě dnes: klan Ješterky, klan Kolibříka. Stejně obrazce jsou i na planině.

R
A A
K K
A S

K A S K A R A

Rakšaka (sánskrť) - zachránce

Čteme-li slovo Kaskara pozpátku, pak se toto jméno změní ve slovo Raksaka. V sánskrťu slovo rakšaka znamená zachránce. Pak tedy opět zákryt souhlasí s dějem!

Znamení na planině Nazca sloužila, jak již bylo dříve řečeno, jako orientační body pro zachránce Kašínů. V sánskrťu akšan znamená oko a lakšana - znamení. Slovo Nazca čtené pozpátku zní - AKŠAN a pravděpodobně jej lze číst jako LAKŠANA - znamení(I v tomto případě můžeme zanedbat rozdíl mezi písmeny z - s nebo c - k.)! Severoameričtí Indiáni tvrdí, že jejich bůh Manitou přišel kdysi od jezera Titicaca:

M A N I T U

I T Z M A

Můžeme číst buď ITZMA nebo ITZMNA. Jedná se spíše o anagram. Ještě jedna zajímavost: čteme-li jméno Manitou pozpátku, objevíme Votanu!

Sousedé Aztéků, Mayové, jejichž říše se rozprostírala na Yuca

tanském poloostrově, si uchovali vzpomínku na dvě významná božstva: Kukulkan a Itzamná. Kukulkan - opeřený had je zcela jistě totožný s aztéckým Quetzalkoatlem, který žil v Quatemale pod jménem Kukumatz a na území indiánského kmene Tzendalů fungoval jako Votan. Itzamná zvaný též Kinich Ahau (Kiniš Akav), Pán slunečního oka nebo také Pán se sluneční tváří, je totožný s bohem, který přivedl předky Mayů na Yucatanský poloostrov, a to od východu přes oceán. Bylo to tehdy, když bohové otevřeli v oceánu dvanáct cest. Tato verze legendy je shodná s legendou severoamerických Indiánů kmene Hopi o stěhování z pevniny Kaskara. Stěhování tenkrát proběhlo pod ochranou strážců nebes - Kašínů.

Jiná mayská legenda tvrdí, že Kinich Ahau dlouhý čas pobýval v tajemném městě Tiahuanaco, na březích jezera Titicaca. Tvrdí to o Manitouovi, jak už řečeno, i severoameričtí Indiáni. Zákrytné šifrování, jak se zdá, potvrzuje pravdivost obou legend. A podívali se na sochu Kinich Akáva, díváte se pravděpodobně do tváří tří bohů: Kinich Akáva, Itzamny a Manitoua!

Itzamná pojmenoval řeky, horstva a všechny části země, vymyslel kalendář, jehož přesnost je udivující i v době počítačů. Seznamoval lidstvo s lékařstvím, vynalezl písmo.

Prohlédněme si ještě jednou pozorně sochu znázorňující Pána se slunečním okem. Zjistíme, že jde o velkého parádníka a majitele efektních slunečních brýlí, byť nepatrně poškozených. Ve střední části brýlí totiž chybí spojovací svorník. Sochař pečlivě zaznamenal tuto nemilou destruktci, která může cosi napovědět o bohu, jenž je nucen nosit poškozené sluneční brýle. Vada se zjevně projevuje i tím, že polovina brýlí je asymetricky posunuta poněkud výše.

			K	
KANA (sánskrť)	- jednooký	W		I
KANAH (nominativ)	- jednooký	A		N
AKSAN (sánskrť)	- oko	K		I
AKSANAH	- oko	A	Š	

Napsali jsme jméno Kinich Achau v posvátném kruhu. Jméno Pána slunečního oka má v sobě ukryto dvě slova, která nás zajímají: sánskrtské slovo AKSAN (nebo kdo? co? Akšanah) - OKO a

slovo KAŠINI - tedy opět zachránci kmene Hopi. Jedná se pravděpodobně o totéž božstvo. Pozastavme se na chvíli ještě u jména Pána slunečního oka či jeho sluneční tváře. Možná že je cosi v nepořádku, neboť některé současné zprávy o U.F.O. rovněž o něčem podobném hovoří.

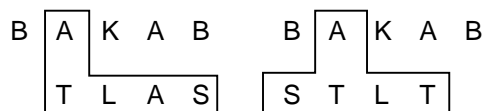
Rovněž je i jistá shoda s knihou Dzyan, ale i biblickými texty. Exodus kap..34, verš 28 - 35 vypráví o Mojžíšovi, který hovořil jako jediný pozemšťan s Hospodinem „z očí do očí“. Když se vracel z těchto rozmluv zpět, stalo se, že postrašil své Izraelity svítícím nebo zářícím obličejem. Vyděšení Izraelité prchali od Mojžíše a teprve, když si Mojžíš přikryl obličej rouškou, nastalo mezi jeho soukmenovci uklidnění. A tak vždy, když se Mojžíš vracel od Hospodina, zakrýval si zářící obličej rouškou a Izraelité k němu bez obav přistupovali. O podivné záři vystupující z čela hovoří i arabský kupec Al Masudí. Tvrdí, že božské světlo přestoupilo z Evy na jejího syna Seta a zářilo na jeho obličej jako drahokam. Z téhož pramene se dále dovídáme, že ještě jeho synu Metuzalémovi vystupovala tato božská záře z obličeje.

Byl však jeden z posledních, který se mohl pyšnit touto září. Ale to je již doba, kdy padlí andělé sestupují na Zemi a „plodí s pozemskými ženami obry, muže na slovo vzaté, kteříž zdávna byli“. Pak přichází úpadek a potopa.

O podobné božské záři hovoří i Platón ve svém spise Kritias:

„...A když však božská záře začala v nich hasnout, opět a opět směřující se se smrtelným životem, a když lidská povaha začala v nich nabývat vrchu. Tehdy Zeus, vládce nebes, zpozoroval, že kdysi božské bytosti upadly nyní do bídného stavu. I rozhodl se je potrestat...“

Vraťme se opět do Nového světa. Množství indiánských, ale i sumerských bohů (INANNA - bohyně lásky a války) v legendách tvrdí, že tyto národy přišly ze země Vycházejícího slunce. Ze země Slunečního spletení pocházeli i předkové Polynésanů. Bohyně země a manželka Oceánu má u Sumerů i Polynésanů stejné jméno Ti-amata - Tuamotu. Sumerický bůh DIN GIR EA má polynéský protějšek zvaný podobně - Tangaroa. Řeckou nebeskou klenbu nese čtveřice atlasů. Podobnou záslužnou práci provádějí i mayští bozi nazývaní Bakabové.

V zákrytu můžeme číst slova Atlas a satelit, a to i pozpátku. Každý z Atlantů či Bakabů nese část břímě a drží rovnováhu nebes. Ekvivalentem pro břímě je v sánškrtu slovo Bhara. Slovo Bhaga znamená část, díl, podíl. Tedy Bhaga Bhara. Napišme nyní tato slova pokud možno foneticky: BAGA BHARA. Nebo též BAKAB HARA. Slovo HARA, HARATI v sánškrtu znamená nésti. Nésti část břímě. Každý z Bakabů nese část břímě. BAKAB HARA. Je to možné? Sánškrť, umělý jazyk, jenž vytvořili dle legendy bohové z hvězd v dobách, kdy museli opustit své nebeské příbytky a uchýlili se na Zemi. Božský jazyk, který užíval egyptský génius Thovt, Itzamná učící lidstvo písmu. Sumerský Oanes. Zákrytné šifrování vzniklé z fénické abecedy, o které snílci tvrdí, že byla převzata Féničany, ale i Mayi, od prastaré civilizace, žijící na této planetě před jakousi katastrofou. V nedávné době byl na americkém kontinentě nalezen nápis. Fénický nápis! Respektive nápis napsaný fénickou abecedou. Ve vědeckých kruzích nastalo zděšení, které bylo vystřídáno mlčením. Možná že dnes kdosi usilovný po nocích nebo dokonce za bílého dne, jsa dobře zaplacen, se pokouší tento nápis navždy vymazat. Alespoň z paměti lidstva. Ale nám v dalších dílech neunikne. Vraťme se ještě jednou k legendě o Atlantech - Bakabech. Jistěže známe více pohádek, které jsou vlastně kosmologickým vyprávěním. Známa pohádka o Červené Karkulce není pravděpodobně ničím jiným než vyprávěním o zatmění Slunce. Také legenda o Atlantech cosi připomíná. Oni udržují rovnováhu mezi nebeskou klenbou a Zemí. Jsou čtyři, kteří se dělí o toto břímě. To připomíná librační body soustavy Země - Měsíc. Tyto body se nacházejí ve vrcholech rovnostranných trojúhelníků ve zmíněné soustavě. V těchto bodech dochází k rovnováze mezi planetou a satelitem. Soustava Země - Měsíc. Prakticky se jedná o dvě planety obíhající kolem Slunce, přičemž je Luna nucena obíhat naši planetu. A tak výsledná dráha, kterou náš satelit opisuje kolem Slunce, je jakási pravidelná vlnovka. Všimněme si ještě jednou zákrytného ši-

frování slova BAKAB. Vlnovka zákrytu je podobná hadu, ale též křivce, kterou opisuje náš satelit Měsíc kolem Slunce. Atlantové - Bakabové nesoucí váhu nebeské klenby? Nebo rovnovážné body soustavy Země - Měsíc? Abychom nabyli jistoty, že nejde o klam, přečteme výsledek zákrytné šifry. Zní SATELIT. SATELIT, ať již čteme zleva či zprava!

Hieroglyf	Fénická	Fénická	Facké		Latině
			staré	nové	
𐎀	𐎁	𐎂	A	A	A
𐎃	𐎄	𐎅	B	B	B
𐎆	𐎇	𐎈	Γ	Γ	C
𐎉	𐎊	𐎋	Δ	Δ	D
𐎌	𐎍	𐎎	E	E	E
𐎏	𐎐	𐎑	F		F
𐎒	𐎓	𐎔	Z	I	Z
𐎕	𐎖	𐎗	H	H	H
𐎘	𐎙	𐎚	⊗	⊗	
𐎛	𐎜	𐎝	I	I	I
𐎞	𐎟	𐎠	K	K	K
𐎡	𐎢	𐎣	L	L	L
𐎤	𐎥	𐎦	M	M	M
𐎧	𐎨	𐎩	N	N	N
𐎪	𐎫	𐎬	X	X	X
𐎭	𐎮	𐎯	O	O	O
𐎰	𐎱	𐎲	P	P	P
𐎴	𐎵	𐎶	Q	Q	Q
𐎸	𐎹	𐎺	R	R	R
𐎼	𐎽	𐎿	S	S	S
𐏀	𐏁	𐏂	T	T	T

Tabulka představuje dílčí rekonstrukce ve vývoji písma

„...Znám strašný konec vesmíru. Pokaždé se znovu a znovu octl na konci svého cyklu. V tu strašlivou dobu se každý atom rozpadá na prvotní částice pravody věčnosti, ze které kdysi dávno všechno vzniklo. Kdo spočítá vesmíry, jež zmizely beze stopy? Kdo spočítá vznik nových, které budou vznikat z beztvareho chaosu?“

Védy

hinduistické texty
zapsané sánkrtem

Automatizace doby bronzové

Ten, kdo napsal tento text, před nějakými 3500 lety, tvrdil, že zná celkové množství hmoty obsažené v našem universu. Celkové množství hmoty, ale i celkové množství energie. Lidé 20. století na tuto otázku nemají odpověď a ani mít v dohledné době nebudou. Ten, kdo napsal text o konci vesmíru, však tvrdí pravý opak. Tvrdí, že toto množství zná. Neboť pouze ten, kdo zná množství hmoty, může tak jednoznačně prohlásit teorii rozpínání a smršťování vesmíru za platnou. Text byl přeložen ze sánkrtu!

Byly snad někdy na Zemi vytvořeny podmínky vývoje lidstva, umožňující znalosti nejen zákonů Universa? Byla snad na této planetě společnost, která ovládala složitá technická zařízení a využívala atomovou energii? Máme snad dostatečné důkazy o rozporech v oficiálních tvrzeních?

Frederick Soddy (1877-1956), laureát Nobelovy ceny za chemii radioaktivních látek, ve své knize „Výklad radia“ tvrdí, že na naší planetě taková civilizace existovala. Podle tohoto vědce se zničila vlastní atomovou energií.

Richard Monney ve své knize se sugestivním názvem „Kolonie Země“ tvrdí cosi podobného, ba co více. On je přesvědčen, že tuto energii znali ještě staří Egypťané. Nostalgické vzpomínky na ráj, ze kterého se museli bohové uchýlit na Zemi, nemusely být nutně vzpomínkami na ráj pozemský. Pravděpodobně se jedná o vzpomínky na cosi, co leží vně naší planety, nebo na to, čeho byla naše planeta v minulosti nedílnou součástí.

Bájný staroindický epos Mahábhárata, který se našťastí zachoval v sánkrtu, vypráví o osudech vládců Kuruovců a Pánduovců. Vypráví o osudech Arjuna a jeho bratrů, o zbraních darovaných našim hrdinům samotnými bohy. Vypráví o strašlivých účincích těchto zázračných zbraní, o létajících vozech bohů, o bitvě, která proběhla v prostoru Kurušetra - na Kuruovské bitevní pláni. Tato bitva se odehrála před více než pěti tisíci lety. (Můžeme-li věřit dataci, pak to bylo roku 3102 př. Kr.)

Výzkumy, které tam proběhly v roce 1970, prokázaly ještě dnes, po 5000 letech, nebývale zvýšenou radioaktivitu. V těchto místech byla dokonce objevena kostra muže, převyšující 50x radioaktivitu pozadí. Pokud můžeme uvěřit tomuto eposu, byla zde použita jedna ze strašných zbraní, jejímž majitelem se stal sám hrdina eposu Arjuna. V tomto prostoru byl nalezen celý komplex uměle vybudovaných podzemních krytů...

Hromy a blesky, hromové klíny v rukou bohů Dia, Peruna, Thora a dalších jsou nevinnými hračkami proti tomu, co nám popsal Vjasa (déva) ve starém eposu Mahábhárata (sepsaném podle starších podkladů někdy kolem roku 1400 př. Kr.)

Reálnější představu o božských zbraních z doby bronzové revoluce můžeme získat i ze sumerského eposu Inanna a Ebech:

*Inanno divokých mocí, hrůzyplná, velké moci bohů ovládáš,
Inanno, po zářivé zbrani A, ankara saháš a do jejího lesku
se halíš.
Na nebe opět vystoupíš a oslepující záblesk vyšeš,
záblesk ničící sídla nepřátel.*

Jak již bylo dříve řečeno, sumerské, potažmo starobabylónské eposy přímo hýří válkami bohů na nebesích, při kterých snad dokonce byla zničena jedna z planet naší sluneční soustavy a naše planeta pravděpodobně těžce poškozena. Tyto eposy shodně tvrdí, že po prohrané bitvě se museli někteří z bohů uchýlit na Zemi (epos Vládců nebes).

Nejucelenější popisy „božských“ zbraní se nám sice zachovaly právě v eposu Mahábhárata, zejména v šesté kapitole, která se nazývá Bhagavaghíta. Také Šástry - učebnice či nauky - přinášejí

detailní popisy létajících vozů a rozdělují je dokonce na ty, které létají pouze kolem naší planety, a na ty, které slouží k letům mezi planetami a hvězdami.

Nyní si vytvořme stručný přehled nejužívanějších zbraní, letounů i komunikační aparatury dávných časů:

Brahmadanda - Brahmovo kopí - zbraň hromadného ničení, schopná během okamžiku zabít desetitisíce bojovníků.
Danda (sánskrť) - trestat
dandati - bít
danda - trest, hůl

Účinky zbraně: a) dlouhodobé, 12 let neplodnosti, zabíjí i nenarozené dítě v matčině těle, zabíjí i ty, kteří mají na svém těle kov (elektronová bomba?), vše živé chřadne, pouze příroda není poškozena,

b) okamžité - vše je spáleno žářem na popel a prach, spálené mrtvoly nelze poznat, hustá zářící mračna s hukotem záutočí na nebesa a září jasněji než desetitisíce sluncí, víří jedovaté viry a potrava je otrávena.

Konstrukce: Jedná se o kovovou lesknoucí se střelu, podobající se šípu, který se třpytí, aniž vydává kouř.

Brahmašír - Brahma - moudrý, šír - hlava (sánskrť)

Účinky: Rozkládá ihned vše v nesmírném žáru ohně na základní prvky a je schopna zničit celý svět. Tato zbraň je pravděpodobně jedna z nejvíce účinných, neboť sami bohové říkají, že prťeto zbraní není obrany a pouze zbabělec ji použije proti lidskému rodu.

Pášupáta - strašlivá Indrova zbraň
- Pášu (a) - oko (sánskrť)
- pat - patati - padati, letět - snad létající oko

Účinky: - Rozpoutání vichřice ohně v takové síle, že i paprsky slunce zchladnou.

Konstrukce: - Tři velké oči, čtyři ústa, jedna noha chrlící množství plamenů.

Varunova zbraň - Pravděpodobně obluzující zbraň, neboť umožní svázat protivníka mrákotami.

Hadí zbraň - Z této zbraně se vyřítí četní ohniví hadi, kteří zničí nepřítele. Jakási obdoba ohnivých hadů, o kterých se zmiňuje i Bible.

Vádžr Ra - Osobní zbraň boha Indry známá spíše pod názvem hromový klín. Vyzařovala ohnivé blesky a je pravděpodobně hromovým klínem boha Zeuse, ale i staroslovanského Peruna. Egyptský název pro hada zní - **vádž**. Hromový klín starodávných bohů lze úspěšně nazvat spíše Hadí zbraň.

Světelné zbraně - Zbraň biblických andělů, která byla schopna nejen protivníka oslepit, ale i spálit na prach (viz příběh).

Dévadatta - Válečná mušle, jakési zvukové dělo vysílající tak strašný zvuk, že nepřítele ochromí a ten není schopen odporu.

Bojové létající vozy - Bojové létající vozy Vimany jsou zhotoveny ze šestnácti různých kovů a popis konstrukce i seznam 32 součástí je vypsán v šástře nazvané Vi-manika šástra - Nauka o letectví (vznik učebnice asi tisíc let

Palivo: Rtuť
 Pohyb: Všemi směry a) díky mocnému vichru,
 b) létá na mocném paprsku.

Zvukové efekty: Podobá se rachotu moře či mocnému burácení.

Akční rádius: Může překonat nekonečné vzdálenosti.

Určení: a) Viman určen k pohybu kolem planety,
 b) nosič zbraní hromadného ničení,
 c) nosič takticko operačních střel vzduch-země,
 d) nosič střel vzduch-vzduch.

Tvar: - Různý, převládá tvar v podobě obrovské perly,
 purpurový mrak nebo shluk šlehajícího ohně.

Mo• ná výzbroja) zcela jistě Brahmada, která dle eposu byla použita nejméně jedenkrát, nejvíce však dvakrát, po první proti blíže neurčenému trojměstí, podruhé na Kurukšetrském bojišti,

b) Brahmašíraz,

c) blíže neurčené střely, které jsme před chvílí označili jako takticko-operační. Tyto střely chrtili létající stroj, podobající se shluku ohně či zářícímu purpurovému mraku. Střely se s ohlušujícím burácením vzdalovaly. Letěly jako planoucí blesky, obklopené zlatou září, a při dopadu vybuchovaly. Bylo možno vidět víry výbuchů v podobě ohnivých kotlů (pozn.: vzdušné víry a tlakovou vlnu po výbuchu lze skutečně vidět, avšak pouze z dostatečné výšky, nestačí se postavit na kopec!). Tyto vzdušné střely zabíjely po stovkách.

Jiné typy létajícího stroje, které brázdily dle prastarých textů nebe naší planety, jsou popisovány jako létající hákové kříže, azu-

rové obláčky ve tvaru vejce nebo svítící koule, které vyzařovaly ohnivý třpyt.

Pohon: a) eterickou silou, která při odletu bije o zem,
 b) chvěním vyzařovaným z neviditelné síly,
 c) světlem.

Způsob letu: Vlnovka s dlouhou periodou. Jakési pravidelné přibližování a vzdalování od zemského povrchu.

Určení: Lety kolem planety, lety mezi planetami, kde žili bohové.

Zvukové efekty: Tyto stroje neburácely. Vydávaly pouze jemný harmonický zvuk.

Kolem naší planety se nepohybovaly pouze stroje z hinduistických eposů. Africký kmen Dogonů tvrdí, že jejich předkové přilétli na naši planetu v arše:

Typ: Malá archa
 Palivo: Energie zrna Po
 Akční rádius: Sirius - Země

Typ: Velká archa
 Palivo: Energie zrna Po
 Způsob letu - Zavěšena na jakémsi řetězu, který byl po přistání odpojen a tak spojení s mateřskou planetou bylo navždy přerušeno.

Pohyb - Archa vířila a tento pohyb umožňoval vítr, který vycházel ze zařízení majícího tvar vycházejícího větru.

Létající člun létající člun sumerské bohyně Inany.
 Výzbroj - světelná zbraň Ankara.

Jiná technická zařízení starověku spadají do oblasti automatizace a sdělovací techniky. Hefaistos, řecký bůh - patron kovářů - vlastnil na Olympu zčásti automatizovanou kovárnu. Některá zařízení této božské kovárny pracovala, ač je to k nevíře, automaticky a přejímala příkazy přímo z jeho mozku. Se vši pravděpodobností by se v tomto případě jednalo o automatické řízení na úrovni využití bioelektrických proudů. S podobnými pokusy bychom se mohli setkat jen v astronautických projektech či v arsenálu válečného letectva. Ale také v Bibli, jestliže pan Ezechiel správně zaznamenal svá vidění: „Kam ukázal vůdce, tam kola šla...“ Podivnými zařízeními minulosti, jejichž konstrukce zůstala doposud i přes rozsáhlé výzkumy současnosti „utajena“, jsou taková, která umožňovala, ač je to pro nás podivné, neviditelnost. Neviditelnými mohli být nejenom někteří tvorové, ale také jejich létající aparatury. Do oblasti sdělovací a špionážní techniky starověku bychom mohli také úspěšně zařadit i záhadné mluvící kameny, o kterých se hovoří v řeckých legendách, které informovaly svého majitele vysokým pisklavým hláskem. Do této skupiny lze zařadit i Chay abach - mluvící (prorokující) kámen Mr. Tezcatlipocy, který je někdy mylně zaměňován za jinou zázračné zařízení - dýmající černé zrcadlo. Zajímavou aparaturu, o které bude zcela jistě řeč. Obdobným zařízením, jakým byla schránka úmluvy, byla i mluvící socha boha Huitzilopochtliho. Také ona sloužila k navigaci do zaslíbené země. A tentokrát to nebyly židovské kmeny, nýbrž putující Aztékové. Mluvící socha podávala rady, informace, ale také příkazy. A dříve než si vyslechneme příběh o Tezcatlipocovi a jeho kouzelném zrcadle, seznámme se s krátkým úryvkem části eposu Mahábháráta:

„... Arjuna uchopil svoji mocnou zbraň a vše se odehrálo v jediném okamžiku. Sotva z Ašvatthámanovy zbraně vyšlehl strašlivý plamen, jehož žár byl tisíckrát zhavější než žár slunce, vylétla střela z Arjunovy zbraně proti zbraní. Vlétla do plamene, v němž s děsným rachotem vybuchla. Plamen zmizel - volně poletoval prostorem a hledal svůj cíl. Země se chvěla, hory a skaliska se otřásaly, řeky měnily svá koryta... Proč saháte po tak zhoubných a nelidských zbraních? Vždyť jejich plamen vstoupí do děloh panduovských žen a ty se staneš vrahem ještě nenarozených dětí...“

I svolal do nejnádhernejších síní uprostřed nekonečného vesmíru radu bohů. Bylo odtud vidět vše, co kdy bylo stvořeno.

Platon: Kritias

A ještě jednu podivnou věc jsem viděl v královském paláci. Nad nepřiliš hlubokou studnou spočívá obrovské zrcadlo. Vejde-li někdo do studně, slyší všechno, co se u nás na Zemi hovoří, a podívá-li se do zrcadla, spatří všechna města a všechny národy, jako by stál před nimi.

Lukianos: Pravdivé příběhy

Tezcatlipoca - Dýmající zrcadlo

Dne 9. října 1492, dva dny předtím než Santa Maria doplve k břehům Nového světa, zapisuje Kryštof Kolumbus do lodního deníku zajímavou a nezvyklou zprávu. Toho dne se stal společně se svými námořníky svědkem velmi neobvyklého jevu, který se vymyká všemu, co doposud na svých cestách mohli spatřit. Kolem lodi nehlučně manévroval obrovský diskovitý předmět, který se později vytratil neznámo kam.

Znamení dob minulých i budoucích? Jistě a nezadržitelně se blíží doba, kdy s konečnou platností zapadne slunce i nad indiánskými říšemi Jižní a Střední Ameriky. Blíží se doba conquisty. Španělští dobyvatelé se zmocní neuvěřitelného pohádkového bohatství. Lodě obtěžkané zlatým lupem a kultovními předměty Inků, Mayů a Aztéků budou směřovat přes Atlantický oceán a s nimi i legendy o létajících hadech, o bozích z dalekého vesmíru.

Počátek conquisty vynese, počínaje rokem 1519, na výsluní pomyslné slávy neurvalce a násilníky typu Pizzara či Cortéze.

Conquista přinese zkázu civilizacím, které jsou svým způsobem vyspělejší než ta, která jim zkázu přináší. Španělští kolonizátoři postupně ovládnou celý prostor od Yucatánského poloostrova až po Ohňovou zemi. Na své dobytelské cestě ničí kultovní památky, svědky dávné minulosti, a tak mnoho pozoruhodností je nenávratně ztraceno. Snad leží kdesi na dně Atlantického oceánu, pokud nezmizely v propasti neúprosného, bezohledného a úmyslného ničení nebo v tajných sklepeních Madridu.

Přes tyto cynické snahy se část kulturního bohatství lidstva dochovala až do dnešních dní a budí zasloužený úžas, vyráží dech.

Uchovala se i podivuhodná legenda o opeřeném hadu Quetzalcoatlovi i jeho zlém protějšku Tezcatlipokovi. Tezcatlipoca - dýmající zrcadlo, majitel kouzelného obsidiánu, který nosí neustále u sebe. Chay abach, mluvící kámen. Sopečné sklo šedého až černého zabarvení. Kouřící zrcadlo, dýmající zrcadlo, to je jméno Tezcatlipocy, ale také jeho kouzelné aparatury, která učinila ze svého majitele neobyčejně mocné božstvo. Tezcatlipoca mohl vždy, kdykoli toto zařízení použil, sledovat na velké vzdálenosti své nepřátele, ale i vzdálené krajiny. A nejen to! Kouzelné šedé „dýmající zrcadlo“ umožnilo svému majiteli spatřit děje dávno minulé i budoucí. Byl to přímo zázračný aparát, jehož parametry by jistě přilákaly nejednoho generála, fířera či generalisima. Každopádně toto prazvláštní zařízení patří k předmětům, které byly kdysi majetkem bohů. Jistý aztécký pohlavár si povšiml rezaté a zčásti pozlacené přilbice jednoho z Cortézových mužů a požádal Cortéze o její zapůjčení s tím, že se Montezuma jistě podiví, až tuto přilbici spatří.

Jistě se podiví, neboť je velmi podobná té, co nosil sám Opeřený had jménem Quetzalcoatl a kterou mají kněží kdesi ukrytou společně s jinými kultovními předměty. Z téhož pramene se dovídáme, že Montezuma skutečně porovnal španělskou přilbici s tou, kterou nosil Opeřený had, a usoudil, že se jedná o výrobek téže provenience.

To byl však s největší pravděpodobností počátek jeho konce, neboť zároveň dospěl k názoru, že bílí mužové přicházejí jako předvoj Opeřeného hada, který v souladu se svým dřívějším prohlášením převezme vládu opět do svých rukou.

A nyní přeskočme v čase i prostoru a přenesme se do roku 1583. Doktor John Dee, tehdy již šestapadesátiletý muž, náhle a nečekaně opouští svou rodnou Anglii, aby se vydal s celou rodinou na neuvěřitelnou cestu. Na cestu kamsi do střední Evropy, tedy přesně do míst, kde z pohledu Angličana „dávají lišky dobrou noc“.

Do města, kde sídlí český král a římský císař Rudolf II. Významný anglický učenec, alchymista, astrolog a matematik opouští

nenadále a zdánlivě nelogicky bezpečí, které mu skýtá sama anglická královna Alžběta I., a spojuje svůj osud s podvodným alchymistou, tehdy devětadvacetiletým Edwardem Kelleym. Celá ta cesta má mít ryze soukromý charakter s nádechem útěku před blíže neurčeným nebezpečím. Španělští i jiní špiclové u dvora anglické královny mají nabyt dojem, že se osud k Johnu Deeovi definitivně obrátil zády.

Pravděpodobně to však bylo právě anglické panovnické oko, které žárlivě střežlo na každý krok Johna Deea. Nás ovšem nezajímají tehdejší intriky panovnických dvorů Evropy, nýbrž pouze to, čím byl vážený anglický učenec na své cestě do Prahy prozřetelnými politiky vybaven. Jakým divným trikem měl uchvátit srdce sice tudnomyslného panovníka, avšak velkého evropského sběratele umění a kuriozit, mecenáše matematiků, hvězdářů, astrologů a alchymistů. A právě alchymie byla zřejmě tou skutečnou oblastí, kde ústřední roli měl sehrát Edward Kelley. Jaké další tajemství spojovalo tyto dva rozdílné muže mimo to, že byli Angličané?

Jedna verze hovoří o tom, že se kdesi v anglické hospůdce zmocnili samotné Smaragdové desky Hermetického boha Trismegista - Thovta, spisu obsahujícího návody transmutací i jiné pošetlosti např. přípravu kamene mudrců, živé vody a přeměnu kovů ve zlato na základě 13 tezí včele s heslem „V jednom je vše“, což vyjadřuje symbolika jednoty světa obrazem hada, či draka zakousnutého do vlastního ocasu.

Jiná verze hovoří o spisu později zvaném Vojničův rukopis. Autorem má být středověký génius Roger Bacon (asi 1214-1294), jehož překvapivé vize vývoje lidské společnosti sahají až do našeho 20. století: automobily, lodě, ponorky, letadla. Tento spis byl kdysi údajně darován Johnu Deeovi vévodou z Northumberlandu, který se ho zmocnil u příležitosti vypalování anglických klášterů. Takový spis se skutečně dostal až do Prahy, přímo do rukou rektora Karlovy university, aby jej rozluštil. Pořadilo se to prý až v roce 1920. Tehdy zabránil David Kuhn, známý jako odborník na kryptografii, uveřejnění dekodovaného textu, neboť by prý způsobilo explozi přímo neuvěřitelnou.

Ti, co vyslali Johna Deea, neponechali nic náhodě. Proto

byl John Dee vyzbrojen ještě jednou věčičkou, která mu měla otevřít dveře císařských komnat, a nejen těch, ale o tom později.

Po krátké zastávce u polského krále Štěpána Báthoryho vstupují dne 9. srpna 1584 oba Angličané do Prahy. Dnes bychom řekli hlavního města zemí Koruny české. Od nepaměti sídelního města českého krále, panovníka nad rozsáhlým územím majícím tehdy 4 miliony obyvatel (Německo 1,5 mil., Španělsko 6,5 mil., Anglie 5 mil.). Praha, tehdejší středisko vědomostí jako je astronomie, matematika, astrologie a alchymie. Zde byla umístěna největší sbírka světového umění. Zabrala většinu císařských komnat, a nejen těch, ale o tom až později.

V tomto městě vytvořili svá vrcholná díla známé osobnosti té doby jako Tycho de Brahe, (1546-1601), Dán, byl nejlepším evropským pozorovatelem hvězd před Keplerem bez dalekohledu, s měřícími přístroji, z nichž mnohé zdokonalil. Na výsledky jeho bádání navázaly později objevy Keplerovy i Galileovy. Byl pochován v Týnském chrámu. Johannes Kepler, (1571-1630) působil v Praze v letech 1600-1612, stanovil zde tři matematické zákony popisující pohyb planet po eliptické dráze kolem slunce a tak se stal otcem mechaniky nebeských těles. Ital Pietro A. Mattioli, autor známého Herbáře, jehož překlad pořídil pan Tadeáš z Hájku byl vytvořen v Praze a vyšel roku 1562 u Melantricha v Praze. Byl časem přeložen do více jak 50 jazyků. Mattioli působil také při pražském dvoře jako osobní lékař místodržitele Ferdinanda Tyrolského. G. Bruno se objevil u pražského dvora v roce 1588 a mnoho dalších. Na Josefově v té době ještě žije Rabbi Jehuda Lôwi ben Bezalel a tam také kdesi skrývá svého robota pokrytého blátem. Zde probíhají politická jednání tehdejší Evropy. Sem míří též John Dee. Avšak žijí tu i čeští šlechtici se svými španělskými manželkami, dcerkami guvernérů Limy, či slavných bijců anglických korzárů. Celá mise Johna Deea pravděpodobně, jak se mimo jiné později dozvíme, ztroskotala právě na této nové módní vlně, která se tak rychle v Čechách tehdy ujala. Módě českých šlechticů vlastnit alespoň jednu španělskou manželku.

Doktor John Dee navazuje první kontakty s rytířem Tadeášem z Hájku (1525-1600) - matematikem, botanikem, astronomem a profesorem Karlovy university, ale především císařským osobním

lékařem a protomedikem Českého království. Mužem, který studoval na mnohých univerzitách Evropy, tedy i v Anglii, a zřejmě proto John Dee mohl směřovat své kroky právě k němu.

Pravidelné seance pořádané u Tadeáše z Hájku v jeho domě na Betlémském náměstí si brzy zaslouženě vysloužily černokněžnickou pověst.

A zde se pravděpodobně John Dee setkává s nejbohatším mužem z Evropy, jihočeským vladařem, panem Vilémem z Rožmberka. Pravděpodobně mu umožnil nahlédnout do budoucnosti, tak jako později i císaři. Tam pravděpodobně uzrála myšlenka pana Viléma nepřijmout nabízenou polskou korunu.

Zanedlouho se Johnu Deeeovi otevřou i komnaty Pražského hradu a on je jmenován dvorním alchymistou Rudolfa II. Edward Kelley sdílí tutéž kariéru, avšak jeho pozdější osud je velmi žalostný.

John Dee požívá zvláštní postavení u císaře, který je jinak velmi „háklivý“, na výběr členů dvora. Nezvykle rychlá kariéra na neznámého cizince z nekatolické Anglie! V zemi sice nábožensky tolerantní, avšak kde španělské manželky usměrňují své české kavalíry.

Zbývá otázka. Jakým trikem omámil John Dee „náročné habsburské oko“? Existuje vysvětlení v podobě legendy, která se kupodivu nestala v Čechách lidovou, jak bylo tehdy v kraji dobrým zvykem. Jediné možné vysvětlení tohoto nezvyklého jevu bylo utajování a rozšiřování této historiky jen v šlechtických kuloárech. Tedy tam, kam ucho nepovolného lidu nedosáhlo, nebo takřka nedosáhlo. Avšak přesně tam, kam dosáhlo ucho samotného španělského krále.

Dá se klep nazvat legendou, pak jádrem legendy je kouzelné zrcadlo, černé a čarodějné, které John Dee jednoho dne předvedl samotnému císaři. Sám císař prý mohl tímto zrcadlem na velkou vzdálenost pozorovat své dvořany a hovořit s nimi. Jediné, co ještě o tomto přístroji víme, je, že jeho podstatnou část tvořilo sklo šedočerného zabarvení.

Kdekdo z nás, být v Rudolfově kůži, by asi po spatření své budoucnosti byl velmi tudnomyslný, zasmušilý a také nedůvěřivý. Není ovšem známo, zda bylo císaři umožněno budoucí děje spatřit,

a tak vše ostatní jsou opět pouhé dohady. Nicméně dvě legendy o kouzelném zrcadle, jedna jako když druhé vypadne z oka. Legendy, které dělí propasti času a Atlantický oceán.

Tezcatlipocovodymající tajemné zrcadlo v rudolfínské Praze? Jak by se však mohlo do Prahy dostat něco, co existuje pouze jen ve fantazii jakýchsi divochů kdesi na konci světa? Je snad něco podobného vůbec možné? Procento pravděpodobnosti našeho příběhu se však zvýší na tolik, že legenda o Tezcatlipokovi dostane zakrátko zcela jinou dimenzi.

Jaké byly další osudy Johna Deea a tím i záhadného přístroje?

Přístroj byl společně s Johnem Deem zapůjčen za úplatu panu Vilémovi z Rožmberka. Je však již jisté, že se pobyt Johna Deea v zemích Koruny české chýlí pomalu, ale jistě ke svému konci. A nad dalšími osudy zajímavého přístroje visí velký otazník. Ano, je velmi pravděpodobné, že právě v okamžiku, kdy slovný doktor překročí státní hranici, bude kouzelné černé zrcadlo na zcela jiném místě než on a jeho rodina. A španělští emisáři a vyslanec vyvíjejí horečné úsilí.

Navštěvují samotného císaře a později i pana Viléma v jeho pražském sídle k tajnému jednání. Panu Vilémovi je přislíben Řád zlatého rouna, tehdy nejvyšší katolické vyznamenání, které udílí sám španělský král. Rovněž česká katolická šlechta, podporovaná svými španělskými manželkami, usiluje o blíže nespecifikované potrestání pana Johna Deea za blíže neurčený zločin.

Zločin černokněžnictví, z něhož byl učenec u císaře osočen, je však v Čechách směšný. V popředí nespokojené katolické šlechty je mocný muž.

Nejvyšší hofmistr Českého království Jiří Popel z Lobkovic, ale i Pernštejnové, mocný rod spřízněný s Donem Garcíou Hurtado de Mendoza, prvním guvernérem Chile a pozdějším místokrálem v Peru se sídlem v Limě! (Anna Marie Manriquez de Lara z rodu Hurtado de Mendoza, později Pernštejnská, její dcera Polyxena se stane o něco později manželkou pana Viléma z Rožmberka a ještě později Zdeňka Popela z Lobkovic.)

V Praze působí též bývalý námořní velitel havanské flotily, který se proslavil v bojích proti anglickým korzárům - Juan Enquez de Borgia.

Nad Johnem Deem, nebo spíše nad jeho přístrojem, se stahují hustá černá mračna.

O tomto období hovoří i rožmberský kronikář Václav Břežan: „Joanes Dee vypověděný od císaře v Juni 1586, muž učený, byv s manželkou a dětmi a tovaryši svými vypovědín od císaře z Čech jedním legáta papežského, do Němec k Erfurtu táhnout minil... Příčina vypovědění byla nějaká pomluvení ho u císaře, jakož by černokněžníkem byl, mēv k tomu proti sobě nepřítele pana Jiřího z Lobkovic.“

John Dee tedy odchází z Čech, ale ještě jednou se vrátí na Třeboň k panu Vilémovi. Pobyde tam však jen velmi krátce. Odchází navždy zpět do Anglie, kde se stává rektorem university z vůle královny anglické Alžběty I.

Pan Vilém se usmiřuje s císařem a vzápětí mu španělský vyslanec předává Řád zlatého rouna. Za co? Za služby, které snad prokázal tento šlechtic španělské koruně.

Zbyla pouze velice zajímavá legenda o tajemném a kouzelném zrcadle a anglickém doktorovi. Vznikly i dohady, kam se záhadný černokněžný přístroj ztratil. Existuje několik variant: Je možná opět v majetku španělského krále, ukrytý před nepovolanými zraky.

Svédové jej asi zcizili za třicetileté války, tak jako tisíce jiných drahocenností Rudolfovy či Rožmberkovy sbírky.

Může být uschováno na panství Jakuba Krčína z Jelčan - vrchního správce rožmberského majetku.

Každopádně se tento záhadný aparát podivně objevil v Čechách ještě jednou!

Bylo to v těžkých dobách Českého národa, kdy ze 4 milionů obyvatel zbylo v zemích Koruny české pouze několik stovek tisíc. Za necelých třicet let války! Záhadné a magické zrcadlo se objevilo jako součást rozsáhlé nástěnné malby Maškarního sálu ve starém sídle pánů z Růže - na krumlovském zámku, který získal, jak jinak, cizácký německý rod Schwarzenberků. Za jejich vlády proběhly na zámku rekonstrukce, jejichž součástí byl i maškarní sál zaplněný malbami malíře Josefa Lederera. Tam můžeme ještě dnes spatřit legendární zrcadlo Johna Deea.

Dvě legendy, které dělí tento svět na svět denních realit a svět mystiky. Nevyřešenou však navždy zůstane otázka, zda se nejedná

o rozdělení úmyslné i záměrné. Přestože nelze spojit nespojitelné, v případě kouzelného Tezcatlipocova zrcadla to však nemusí být tak docela pravda. Je nutné se podávat jen o několik let nazpět. Někdy před rok 1580. Vrátit běh času a mít možnost zúčastnit se jednání královské rady.

Anglie prožívá velmi těžké období, neboť její největší rival Španělsko získalo nové državy a zlato do Španělska přímo teče. Je to pro Anglii velmi trpké a nesnesitelné, a proto Alžběta I. vydává „kaperské listy“, které opravňují jejich majitele přepadávat španělské lodi a zlato původně určené Španělům přemístit na místa pro Anglii podstatně výhodnější. To vše se odehrává ve vlnách Atlantického oceánu.

Doprava zlata do Evropy je v tehdejší době velmi pomalá. Ze Španělska se lodi vydávaly jihozápadním směrem ke Kanárským ostrovům, potom k Návětrným ostrovům Malých Antil a odtud do Panamské úžiny. Zpáteční cesta vedla kolem Havany směrem na sever. U Floridy se lodi nasměrovaly na východ a hnány pasáty pluly do Evropy. A právě v těchto místech byly napadány anglickými korzáry. Zde se proslavil i budoucí španělský vyslanec se sídlem v Praze.

Protože Angličané velmi zdatně odčerpávali příliv zlata do Madridu, rozhodli se Španělé pro jinou alternativu, daleko bezpečnější. Dlouhé karavany putovaly z Yucatánského poloostrova do Peru, kde se v Limě drahocenný náklad naložil na loď a přes Tichý oceán „zadem“, dostával do Španělska. A tak zde začíná opět náš příběh o Johnu Deovi a kouzelném zrcadle - tretce, kterou indiánským předkům prý zanechali mocní bohové.

John Dee, učený muž, který prošel mnohými evropskými zeměmi a byl pravděpodobně informován o mnohých zajímavostech přicházejících z Nového světa, stál prakticky v pozadí snah vyslat anglické korzáry na cestu kolem Ohňové země a napadnout zcela konkrétní loď, která měla v určeném termínu vyplout z Limy. Tyto zprávy mohla ostatně královská rada získat od španělských zajatců. John Dee, poradce královské rady, přesvědčoval anglickou královnu Alžbětu I. o nutnosti takového zásahu. Doposud se podařilo pouze jedinému člověku dostat do Tichého oceánu, a tím byl Portugalec Magalhaes. Španělskou admirálnítu ani ve snu nenapad-

ne, že Angličané zaútočí v Tichém oceánu. John Dee přesvědčil anglickou královnu o tom, že jediný muž, který je schopen tento úkol splnit, je Francis Drake. A tak Alžběta I. rozhodne a Drakeova výprava se vydává, jak jinak, na soukromou cestu s cílem, jenž je úzkostlivě tajen. Velitelská loď Golden Hind - Zlatá laň obeplovává za dramatických okolností Hornův mys. To se již píše rok 1580. Francis Drake směřuje k pobřeží Peru, poblíž Limy překvapí španělské loďstvo a zmocní se jeho nákladu. Marně pak hledá hypotetickou „západní cestu“ a když ji nenalézá, obeplovává jako první Angličan zeměkouli a vrací se do Anglie roku 1583. Je Alžbětou I. povýšen do šlechtického stavu a zanedlouho nato se John Dee vydá za Edwardem Kelleyem na dalekou cestu. Cílem je české království.

Dvě legendy, vzdálené oceánem času i oceánem skutečným. Dvě legendy skoro „na chlup“ stejné. Legendy, které spojuje učenec John Dee a Sir Francis Drake!

Na závěr této kapitoly si dovolueme upozornit na další zajímavosti: Ještě nejméně jedno zázračné zrcadlo se má na naší planetě vyskytovat. Je o něm řeč v souvislosti s nebeským původem panovníckého rodu, z něhož pocházel japonský císař Hirohito.

Zrcadlo prý bylo kdysi tomuto rodu darováno nebeskými bohy jako důkaz božského původu japonských císařů...

Jestliže říkáme nejméně jedno, pak máme na mysli také ještě jedno magické zrcadlo typu „Tetzcatlipoca“, jež se objevilo v jižních Čechách na počátku tohoto století. Jeho poslední majitel byl dle zpráv jediný člověk, který s ním uměl zacházet. Zemní, jak bylo tajemné zrcadlo, nazýváno, odpovídalo svým popisem tomu, co víme o zrcadlu Dr. Johna Dee. Velikostí asi 150 x 100 milimetrů jako by z oka vypadlo malůvce z Maškarního sálu krumlovského zámku. Na první pohled obyčejné tmavší zrcadlo, o němž se říká, že pouze zasvěcený byl schopen jej uvést v činnost a spatřit minulé i současné děje.

Doufáme jen, že to nebyla obyčejná věštecká koule. Místo posledního výskytu?

Magické zrcadlo bylo naposledy viděno ve Vimperku (u Prachatic) - na bývalém panství pana Voka z Rožmberka.

A jednoho dne se Mexikové, vedeni Mexitlim, se vydali na dlouhý pochod do zaslíbené země.

Mluvicí socha boha Huitzilopochtliho byla nesena v čele zástupů. Udílela příkazy, předvíдалa události, určovala směr pochodu i čas odpočinku.

Aztécké mýty

Ohnivý kruh

Rabbi Jehuda ben Bezalel, z rodu Arona (120- 160), zemský rabín na Moravě a v Polsku. Později i Vrchní zemský rabín v Čechách, autor Talmudu, sbírky obřadních předpisů, právních i mravních zákonů izraelského lidu rozptýleného v Evropě.

Současník císaře Rudolfa II., pana Tadeáše z Hájků, doktora Johna Deea i Tychona de Brahe, který dokonce býval jeho častým hostem.

Učenec, slavná pražská osobnost, přijímaná samotným císařem, žijící v židovském ghetu na Starém městě pražském, ve dnes již neexistujícím domě č. 91.

Muž, ke kterému se váže množství neuvěřitelných historek a legend, je pohřben nedaleko staronové synagogy, na starém židovském hřbitově. S ním je pohřbeno i tajemství o zařízení nazvaném Golem. Legenda o robotu uváděném do činnosti zásuvným modulem, který Izraelité nazývali Šem Hamforáž. Dnes bychom asi řekli cartridge.

Původně byl Šem Hamforáž kartičkou opatřenou magickými čísly a znaky, která zasunuta do otvoru k tomu určenému uváděla celé zařízení do pohybu.

Golem byl ukryt v synagóze, relativně na bezpečném místě, kam nepovolání, tudíž zbytečně zvědaví křesťané neměli přístup. Jak je z legendy patrné, zapomněl rabín jakýmsi nedopatřením Golema odpojit a ten se z důvodu přehřátí dlouhodobým provozem vymknul kontrole a začal „běsnit“. Rabín byl ihned odvolán do synagógy, kde po značném úsilí vyjmul z útrob Golema Šem a

vyřadil robota z činnosti. Později jej - podle téže legendy, ukryl poblíže synagógy, či dokonce kdesi uvnitř.

Z jiného pramene se můžeme dozvědět o tom, že příběh má své pokračování. O další oživení Golema se pokoutně pokusil místní kostelník, společně se svým příbuzným. Zhotovili náhradní Šem, který, jak se zdá, nebyl tak dokonalý jako ten původní. Pokus znovu oživit Golema byl proto údajně neúspěšný, neboť robot fungoval jaksi nepatříčně.

Židovská obec na svém sezení rozhodla, že je nutné rychle se Golema zbavit. Rychle a hlavně nepozorovaně. Po Praze totiž již kolovaly různé a pro pražské Izraelity nepříjemné zvěsti. Proto bylo urychleně rozhodnuto, aby bylo v tomto případě využito moru, který v Praze tenkrát vypukl. Byl vydán příkaz vyvézt Golema tajně, společně s ostatními rakvemi, na morové pohřebiště, které se tehdy nacházelo za městskými hradbami, na místě zvaném Na židovských pecích (dnešní Žižkov). Svou logiku tato část legendy jistě nepostrádá, neboť městští radní vydali tenkrát příkaz mrtvé při převozu pečlivě zakrývat a pohřební obřady zkrátit na nezbytné minimum.

To se psal rok 1582. Pověsti o Golemovi se donesly i samotnému císaři Rudolfu II. Jisté je, že císař tyto pověsti znal. A tak si pozval rabína Lôwiho k rozhovoru mezi čtyřma očima. Krátce nato jej císař dokonce navštívil v jeho domě na Josefově. A právě do tohoto období spadá snaha židovské obce urychleně se Golema zbavit.

Legenda nebo skutečnost?

Úsměv, který vyvolává vzpomínka na Golema, říká, že se zcela jistě jedná o legendu. Kdyby... způsob, kterým byl Golem oživován, nebyl tolik podoben systému, kterým i my dnes oživujeme stroje řízené počítačem. Podobné magické číslice zakleté do programovatelných pamětí zásuvných modulů oživující roztočivé stroje i mechanismy, čárkové kódy, paměťové klíče, identifikací karty umožňující spínat potřebné obvody...

Mohl snad rabín Lôwi před čtyřmi sty lety sestrojít takový přístroj?

Ne, nemohl! Při vši úctě k tomuto velkému muži, nemohl nic podobného sestrojít! Jediné, co by mohlo dát legendě o Gole

movi jakési právo na život, by byla možnost, že se pan Lôwi ben Bezalel asi náhodně zmocnil zařízení, které nebylo pozemské provenience a původně bylo určeno pro zcela jiné účely než ty, které mu Velký Mistr pražský později přisoudil. Stačilo by pak blátem z nedaleké řeky celý přístroj oplácet tak, aby nepovolané oko nevidělo detaily, a nazvat toto dílo Golem. Pokrytý blátem, nedostatečně chlazený, musel být Golem pravidelně odpojován a jakékoliv opomenutí by způsobilo nenapravitelnou zkázu. A legenda skutečně hovoří o tom, že se Golem silně ohříval až se z něj leckdy kouřilo. Popisy Golema jednoznačně hovoří o třímetrové oblutě, která měla v místě, kde tušíme hlavu, malý pŕlkulatý hrbol, ve kterém byl otvor připomínající třetí oko. Tento otvor červeně zářil, jakmile byl Golem oživen. Pod tímto otvorem byly další dva otvory, které rovněž připomínaly lidské oči.

Pátřejme nyní v historii Prahy, zda se v časovém intervalu rabína života nepřihodilo cosi, co by mohlo mít jisté souvislosti s naší hypotézou o nálezu, možná i náhodném, o výskytu bytosti připomínající našeho Golema.

Hraničním datem může být i rok 1582, rok, kdy v Praze vypukl mor. Ano, v těch dobách se děly v Praze velmi podivné věci. Zejména rok 1571 by mohl být tím rokem, který právě hledáme.

Tehdy se v Praze udál velmi podivný příběh, který svou nezvyklostí obyvatelé Prahy přímo ohromil!

Zmiňuje se o něm ve svých Pamětech i pan Vilém Slavata.

Vše se odehrálo 20. července 1571 na Novém Městě, přesněji na Dobytčím trhu, dnešním Karlově náměstí.

Od těch dob doznalo toto náměstí velkých změn. Mnohé budovy byly v průběhu času přestavěny, jiné zmizely v nenávratnu. Zmizela i výstavná kaple Božího těla stojící uprostřed Dobytčího trhu. Zmizel i starý židovský hřbitov ležící mezi dnešními ulicemi Celetnou a Jungmanovou. Zbyly pouze legendy a pověsti vážící se k dnešnímu Karlovu náměstí. Pověsti o starém popravišti, podzemních chodbách, o Faustovi, i o strašném nočním vidění z 20. na 21. července 1571. Událost té noci způsobila náhlá vážná onemocnění způsobená úlekem.

Strašlivý úlek z viděného zavinil i nenadálá úmrtí několika novoměstských občanů.

Proto novoměstští radní svolali hned druhého dne „valnou hromadu“ a vyslechli celou řadu hodnověrných svědků. Ti svými podpisy a pod přísahou stvrdili své výpovědi, ze kterých byl učiněn zápis.

Vše začalo kolem dvanácté hodiny noční ze dne 20. na 21. července. Té noci byli místní obyvatelé probuzeni nebývalým hřmotem. Vše se otřásalo. Ti, kteří vyhlédli z oken svých příbytků, mohli spatřit podivný průvod ještě podivnějšího vojska vyjíždějícího právě ze Spálené ulice. Podivní jezdci a za nimi ještě podivnější vůz, zcela zakrytý a železem okovaný. Vůz bez kol, který tažen vydával takový hřmot, že se okolní domy v základech otřásaly.

Za vozem kráčelo osm postav obrovského vzrůstu, všichni bez hlav, v těžkých botách s velkými ostruhami. Vykračovaly si tak hřmotně, že od nich „takový hluk byl, jako od vojska jízdného“.

Když se tento zvláštní průvod přiblížil ke kapli Božího těla, která stála uprostřed náměstí, vzplanula náhle v těch místech podivná záře, kterou svědci popisují jako oheň nebo ohnivý kruh.

Svědkové vypovídali, že v těch místech bylo možné spatřit velké množství jakýchsi truhel a sudů naskládaných na sobě. Velký vůz odjel až k planoucí záři a ti, co šli za ním, do něj naložili všechny truhly i sudy a vůz se spěšně rozjel tentokrát opačným směrem. Jel k Novoměstské radnici a dále snad ke Starému městu a židovskému ghetu. Podivné bytosti však zůstaly u kaple, poblíž planoucího ohnivého kruhu.

V tu chvíli se zvedl velký víchř jako na počátku a oheň zmizel. Vše zmizelo, pouze podivně světélkující ovzduší mohlo být v těch místech viděno a to až do svítání.

Jestliže bychom však spojovali tento případ přímo s osobou Velkého Mistra pražského, byli bychom na velkém omylu, neboť rabbi Lôwi se po svém působení na Moravě přestěhoval do Prahy až v roce 1573. Tedy o dva roky později. V tomto případě byla spíše hledána možnost vysvětlení existence Golema prostřednictvím působení vnějších sil objektivně se vměšujících do našeho prostředí. Vměšujících se z důvodů nám blíže neznámých a nepochopitelných.

Hledáme jen vysvětlení, neboť nás od vzniku této legendy dělí pouhých 400 let a to není tak nepřekonatelná překážka. Pokud

připustíme, že legenda o Golemovi je pravdivá, pak mohl být získán pravděpodobně v průběhu akce „Dobytčí trh“. Jiná možnost prakticky neexistuje! Pak se tedy Golem dostal k rabínovi zprostředkovaně, což nic nemění na situaci. O podobné záhadě píše ve své kronice „Svět za tři českých králů“ i Marek Bydžovský z Florentina (1540-1575), kronikář a rektor pražské university. Popisuje podobné bezhlavé bytosti a to v případě, který se udál 12 let před akcí „Dobytčí trh“.

„Roku 1559 v zemi markraběte brandenburského v čas žní, když oves od dělníkův již sekán býti měl, prve než na pole došli, spatřili patnácte mužův neobyčejné a hrozné velikosti, bez hlav všichni, jakoby kosíce obilí. Jeden přes druhého sekajíc, hřmot a skřípění kos do daleka slyšán byl avšak ani jedno stéblo ovsy poraženo nebylo. Zdaleka, ze zámku i města se seběhlo množství lidí a ti smělejší se těch zázračných sekáčů vyptávali, ale ti neodpovídajíc své dílo konali. Ano, jsouce některými odvážlivci rukama chytáni, vytrhujíc se, dále oves jakoby sekali...“

Podobné bezhlavé bytosti se objevovaly čas od času i v našem dvacátém století a to dokonce v zemi, kde si rozhodně nepotrpěli na informační tok tohoto druhu. Ale informace svědků, kteří popisují jednotlivé případy, jsou překvapivě shodné s těmi o Golemovi.

Stalo se za bílého dne poblíž ruské vesnice Konancevo. Píše se rok 1989. Tři školáci zde ve věku od 11 do 13 let pozorovali poblíž vesnice přistání velké světelné koule, ze které vystoupila bytost ohromného vzrůstu (3 - 4 metry), bytost bez hlavy. Postava zamířila těžkým a toporným krokem směrem k vesnici. Tu školáci spatřili neznámou ženu, ke které se bytost na své cestě k vesnici pomalu blížila. V tom okamžiku, kdy byla žena již poblíž neznámé postavy, náhle zmizela, aby se za chvíli znenadání opět objevila, či spíše vysublimovala, ale o 40 metrů opodál, zděšeně prchajíc...

Jednoho dne téhož roku se objevila nad ruským městem Voronež koule, růžově světélkující. Koule o průměru asi deset metrů. Po chvíli předmět přistál, ale při přistávacím manévru poškodil osaměle stojící topol. Přelomený topol pak zůstal jediným důkazem

tohoto neuvěřitelného příběhu. Z předmětu vystoupily dvě třímetrové bytosti. Jedna z nich chvíli manipulovala s čímsi na prsou té druhé a pak obě vykročily směrem k přihlížejícímu davu lidí. Následovaly zoufalé výkřiky leknutí, cosi, co vzdáleně připomínalo tři světélkující oči, zvýšilo svoji záři. Jedno nahoře uprostřed a dvě v místech, kde je normálně očekáváme. Bytost namířila jakousi trubici na nedaleko stojícího asi šestnáctiletého chlapce. A opakoval se případ z Konanceva, chlapec zmizel. Objevil se opět krátce poté, co bytosti vstoupily do předmětu a zmizely udiveným pozorovatelům z očí.

Všechny nákresy svědků z různých částí SSSR se shodují v pozoruhodných detailech s dávnými legendami z Čech i Německa. Svědkové kreslí vysoké bytosti, někdy jemně světélkující, bytosti bez hlav či s malou polokoulí v místě, kde je hlava obvykle umístěna. V této horní vydutíně jsou umístěny dva svítící otvory podobné očím. Nad nimi červeně září třetí. Na hrudi je bytost vybavena zvláštním diskem se třemi různobarevnými ploškami. Pod tímto diskem, tedy v oblasti, kde tušíme obvykle břicho, je bytost vybavena obdélníkem, který je možné vysunout, či zasunout. Tyto nákresy se až příliš překvapivě podobají pražskému Golemovi. Jistý rozdíl však tu je. Golem rabína Lôwiho byl oplácán blátem. Pověst o Golemovi zůstane nadále pouhou legendou.

Legendou vyvolávající úsměv. Tento úsměv však může, za jistých a zcela objektivních podmínek, na tváři zamrznout.

Ale to je již jiná kapitola!

*Mezi miliony lidmi hledati bude
Hospodin padesáte spravedlivých
a nenalezne, neboť v době od
2000 let od narození Mesiaše bu-*

*Což si skutečně myslíte, že lu-
pič a vrah, daruje-li po zlém
činu desátek z lupu chudým
přestane býti lupičem a vra-
hem?*

Sibylla

Sibylla

Sibylla

Legendsy o dávných zasvětitelích lidstva, o hadích dynastiích založených snad biblickými „padlými anděli“, snad strážci nebes opřenými či létajícími hady Kašiny nebo bohy dávné Indie, jsou v příkrém rozporu s tím, co nám o této rané době lidstva předkládá věda. Snad to bylo skutečně tak, jak nám to neomylní archeologové, antropologové i historici předkládají. Prozatím to však jsou pouze jejich zbožná přání, podivně homocentrická, neuvažující zjevné rozpory mezi možnostmi tehdejších civilizací a skutečnými znalostmi. Naopak se zdá, že se věda řídí jakýmiisi ideologiemi vyhýbajícími se všemu, co je nesouměřitelné a neodpovídá předem připravené osnově. Osnově precizně utkané v minulém století.

Staré legendsy hovoří zcela jasně o létajících strojích, zbraních hromadného ničení, vesmírných letech i vesmírných městech z kovu a křišťálu, o mluvících kamenech, o kouzelných zrcadlech umožňujících nejen komunikaci na dálku, ale i pohledy do minulosti i budoucnosti. Zasvěceně hovoří nejen o tajemstvích hmoty, atomu i vesmíru, ale i o možnosti proniknout branami času.

Nejsou to pouze teoretické vědomosti, které nám naši záhadní předkové zanechali. Máme i hmatatelné důkazy nepřímo potvrzující podezření, že s minulostí naší planety to pravděpodobně bylo poněkud jinak. Platinové odlitky, brnění z hliníku starší více než 2000 let. Práškovou metalurgii starou 10 000 let. Skály rozřezané neznámou technologií. Kvádry o váze až 120 000 tun! Nebývalé

matematické i astronomické znalosti prvotních obyvatel jsou nesouměřitelné s vizí člověka lovce či pastevce. Znalosti magnetických pólů Země, teorie relativity, znalosti atomárního složení hmoty, definice oscilujícího vesmíru s kritickou hustotou obsažené hmoty, atd.

Kameny z Icy lze prohlásit za padělky, ale jak vysvětlit, že pastevci počítali s číslem 10^{63} (Sumerové). Jak vysvětlit, že dávno předtím, než se Evropou přehnal revoluční doba bronzová, počítali staří Indové s číslem 10^{23} (mahak šauhini), že znali číslo 10^{140} (asankheja) - číslo se 140 nulami! Nejkratší časový úsek, který je člověk ještě schopen vnímat, je 0,24 vteřiny. Jak vysvětlit nejmenší časovou míru staré Indie 0,058 vteřiny, leží-li tato míra v oblasti elektronického měření času a odečítání rovněž? Jak vysvětlit délkovou míru výše uvedených indických mágů, míru, která jasně hovoří o tom, že nesloužila při výrobě hliněných džbánů. Délková míra 0,0034799 mm by byla při této činnosti jistě přepychem. Je to totiž míra laboratorní, či míra velmi přesného strojírenství.

Celou epochu lidstva prolínají různé kultury tvářící se jednou jako dobro, jindy jsou představovány jako zlo a černá magie. Jeden z těchto kultů překonal neskutečnou cestu věky a je provozován v různých úrovních, s různými cíli i dnes ve dvacátém století! I dnes se snaží zasvěcení i nezasvěcení provádět tuto černou magii, a to bez ohledu na své vzdělání i světový vědecký názor. Podstata této magie spočívá ve zvoleném cíli. Ten či onen adept hadí magie se snaží uvolnit v lidském těle hadí síly, které nechá stoupat zcela určitými cestami v lidském organismu až k temeni hlavy. Za zcela mimořádných podmínek je pak možno navázat spojení s blíže neurčenými vnějšími silami. Ty umožní uvolnit v lidském organismu nesmírné množství energie, kterou je nutno nasměrovat dle předem určeného cíle. Lze tak získat celé spektrum mega schopností, kterými „prostý občan“ běžně nedisponuje. Tímto způsobem lze dosáhnout zvýšené sexuální aktivity, znásobit movitý i nemovitý majetek, ovládat slabší jedince, nebo shromažďovat super informace. Tak vznikala šílená společenství se šílenými plány ovládnout lidstvo. Tam je základ společnosti Golden Dawn, Světelného Vrilu i Ahnenerbe. Tam je základ teorie nadřazených ras, nevinných her satanistů a převrácených hodnot.

Sen ovládat druhého bude pravděpodobně jedním z mechanismů, který přinutí posledního z lidí na této planetě zhasnout a odevzdat klíče majiteli. A je přitom lhotejné, zda si myslíme, že jde o nevědecký názor.

Proroctví! Toto slovo je pravděpodobně, v kontextu s inflací falešných proroků i různých výdělečných věštíren, podraz. Pokud se budeme skutečně zajímat o hybné mechanismy těchto proroctví, zjistíme, že se hluboce mýlíme. V žádném případě se o proroctví nejedná. Pokud se ovšem nejedná o starověkou, středověkou či i novověkou diverzi dezinformačních „centralizovaných věštíren“ chytře deponovaných na území budoucího možného nepřítele. Netýká se také věštíren pracujících na bázi chemie a drogové závislosti, které jsou vždy pohotově připraveny posloužit vědě demonstrovat nesmyslnost těchto proroctví.

Zajímají nás pouze ta „proroctví“, která se kupodivu již vyplnila, průběžně vyplňují a pravděpodobně vyplňovat budou. Ano, ta proroctví, která v minulosti tížila vládce tohoto světa natolik, že je byli nuceni čas od času zakazovat, cenzurovat či novelizovat. Takto zpracovaná předložit a na nich dokazovat nesmyslnost proroctví. Ano, slovo proroctví skrývá v sobě dodatečné zfalšování pramene informací. Proč?

Byly doby, kdy církev upalovala každého, kdo tajně vlastnil Bibli! Proč?

Daňovému poplatníku jsou předkládány podvržené výpovědi svědků i podvržené fotografie U.F.O. a na nich dokumentována nesmyslnost tvrzení o možnosti výskytu těchto fyzikálních jevů či objektů poblíž naší planety. Proč? Jednoduchá odpověď! Tyto jevy jsou objektivně realitou, fungující jaksí nezávisle na vůli současných poloprofesionálních a profesionálních věštíren, kterým je živnou půdou hlupák totálně nevěřící v nic, co nepřináší okamžitý zisk. Živnou půdou může být i strach z triků, jimiž se ne-dobrovolně odchází zcela někam jinam, než jsme ještě měli před malou chvílí v úmyslu. Jak jinak mohl skončit Roger Bacon (asi 1214 - 1294), když si uprostřed pulsujícího temného anglického středověku dovolil tvrdit, že lidstvo ovládne přírodní síly, které budou za něj pracovat. Byl s okamžitou platností „převelen“ vrchními cenzory z Oxfordské university přímo do poklidné klášterní kobky. Ve svých

filosofických úvahách hovoří o tom, že lidstvo dosáhne pokroku, až se zbaví dogmat a nedotknutelných autorit. Tehdy se vozy budou pohybovat vlastní silou. Hovoří o rychlých lodích řízených jedním člověkem. Tvrdí, že v budoucnosti nebude problém zkonstruovat ponorky či letadla. Je to jeho vlastní futurologická představa, nebo získal informaci opět z druhé ruky?

Ještě jednou se bude hovořit o jeho spisech, a to v souvislosti se „Smaragdovou deskou“ egyptského boha Thovta, jejíž opis měl u sebe John Dee na své cestě do „anglického konce světa“. Jistá varianta připouští, že by se mohlo jednat právě o spisy, ze kterých čerpal Roger Bacon. Tento spis skutečně existoval a skutečně se do Prahy dostal. Avšak časem a řízením osudu se přejmenoval na Vojničův spis. Při tomto procesu se ztratilo několik podstatných nákrešů i textů. Přesto nelze text zveřejnit, neboť informace, které obsahuje, by prostý občan neunesl. Jak prosté!

Každopádně stopy směřují do starého Egypta, tedy tam, kde čerpali i jiní vzdělanci, ale i prorokové či vizionáři. Roger Bacon totiž nebyl jediný, kdo stál na ramenech obrů.

Nyní můžeme konečně hovořit o ženě či pracovním týmu skrývajícím se za jménem Sibylla. Dnes patří její „proroctví“ spíše do oblasti zábavné literatury, neboť to byly spisy ostře sledované ve všech možných i nemožných historických obdobích. Již naši pradědové i tatíci jejich tatíků si krátili dlouhé netelevizní večery vyprávěním nežádoucích detailů zmíněné vize. A proto v obdobích, kdy spisy nepatřily momentálně mezi zakázané, byly vydávány, s jistými nutnými úpravami, pro pobavení obecného lidu. Vize tak postupně doznala velmi podivuhodných změn, na kterých bylo možno s úspěchem opět dokumentovat nesmyslnost „proroctví“.

A tak mohl kronikář Kosmas úspěšně implantovat do starých pověstí o českém „starověku“ kněžnu Libuši. Ale o tomto pozoruhodném faktu si řekneme jindy, tak jako o existenci starších opisů, mnohem starších než je v posledním vydání z roku 1980.

Rovněž Sibylla hovoří tímž jazykem jako R. Bacon. Liší se pouze v názoru (tento názor je dokonce antagonistický) na období, ve kterém se vše odehraje. Podle Sibylly období 2000 let po Mesiášovi, kdy „vozy budou hnány vlastní silou“, nebude dobou pokroku, nýbrž a zcela jednoznačně dobou úpadku a konec lidstva bude tiše

podupávat za dveřmi. A aby navodila tu správnou hustou atmosféru úpadku, začíná slovy, ze kterých můžeme vyčíst pohrdání ženy „z biblických časů“:

Ženy své sukně odloží a mužskými oděvy se odívají budou i vlas kratší nositi budou. Pro ženy to bude doba rovnoprávnosti i bezcennosti.

Přijde doba, kdy se člověk bude snažit ovládnout běh Země. Vzduch a voda budou za něj pracovat. Slunce i v dobách dešťů a sněhů bude světlem a teplem zásobovat lidská obydlí.

Člověk pak tvorbu svou, již silou a rozumem k výkonu donutil, ovládající, řídití bude celý svět a vše, co na tomto světě je: slunce, déšť, vítr i oblaka.

Vytvoří cosi, co předčí člověka. Divné zvíře vytvořené z mnoha částí i různých kovů. Místo hlavy jakási křídla. Toto umělé zvíře sluncem a vodou živěné, utíká rychle po zemi, takže síla větru mu nestačí, pluje po mořích i v oblacích letí rychlostí supa.

Se zařízením velmi podivným bude se snažit odletět z tohoto světa a zkoušet vůli Hospodina, zda cesty lidstva, světa i hvězd nelze pozměnit. Tomuto přání však nebude vyhověno!

Přijde doba, kdy se budou lidé na velké vzdálenosti dorozumívat. U Mizraim, když chtějí lidé vidět na dálku, dovedou do pouště mořskou vodu.

A jakmile se sluneční paprsky šikmo dotknou uměle vytvořené hladiny, objeví se obraz daleké krajiny na straně opačné, kterou chtěli vidět. I přijde doba, kdy lidé budou přenášet obraz z místa na místo i podaří se jim to. Ale to vše tu již bylo.

Pracovní tým „Sibylla“ si jaksí zasedl na Evropu a její obyvatele. Původ všeho zla, bídy, hladu, původ otroctví a lidských záští musíme hledat jenom v zemi zvané Evropa. „Dnes Evropany ještě neznáme,“ říká Sibylla, „ale naši potomci je poznají.“

V sedmé knize královské hovoří tato žena z dob Šalamounových o období, které je každému Čechovi velmi, velmi povědomé. Zcela jasně hovoří o Mistru Janu Husovi:

Hřích nebude hříchem, jestliže zlatem vyváženo bude. Proto také v letech 1400 po narození Mesiáše budou se tři lidé dělit o vysvobození od hříchu.

Vidím město nad jezerem. A nad tím městem vidím oheň. Kolem ohně vidím černé pláště v purpuru zahalené. Zdá se, že v tom ohni umírá kus ryzí pravdy, člověk, který v té době jde proti všem, který chce uznat tehdejší mrav a řád. Tam zmirá člověk pro pravdu v plamenech. Smrt jednotlivce není a nesmí být smrtí národa. Zemřeli v plamenech člověk pro pravdu, pro své přesvědčení, pak jeho smrti neodchází všichni ti, co jeho konání schvalovali, naopak.

Zde byl příklad houževnatosti v hájení pravdy a proto celý národ jeho bude cítit ve svém nitru povinnost jít za ním a hledat to, co on nedokončil. Nastane proto v letech 1400 po narození Mesiáše v Evropě řež, jaké doposud snad Evropa neviděla. Sever proti jihu, západ proti východu. A všichni budou tvrdit, že se bijí pro pravdu.

Kritická léta Evropy: 1914, 1918, 1938, 1954. Ti, co znají pravdu, budou mlčet, neboť by byli popraveni. První válku Evropa přečká. Další válka bude během 20 let. Ta bude největším úspěchem Satanovým, a proto bude vyhlášena za svatou. Téměř 2000 let po Mesiášovi dá Satan lidstvu cosi, co ještě před tím neměl. Bude to v dobách poslední války. Běda těm, kdo ji vyvolají, bídně zahynou. Arabové se spojí v jeden celek. Asie zvítězí. Poslední válka bude nejhroznější a přijde na Evropu v době, kdy to nejméně bude očekávat. Bude to válka žlutého jihu proti bílému severu. Pak přijde válka Mesiáše. I bude volat Hospodin: Naleznu-li padesátí spravedlivých, odpouštím vši zemi pro ně. A svět 2000 po Mesiášovi bude zpustlý a nehodný milosti Hospodina. Lidstvo zapomené na Hospodina. Zemětřesení veliké zničí vše živé, a vše ohněm věčným hořet bude. Všichni lidé vykrvácejí. Nejdříve na horách, pak v údolích a poslední ti, kteří žijí u různých moří. A bude Země ve vesmíru

bloudit a všechny hvězdy se jí budou vyhýbat. 4000 let bude hořet Země a proměňovat se v popel, jenž se pak rozplyne vesmírem.

To byla kompilace některých statí, které jsou připisovány Sibylle Kumánské zvané též Michalda, kterou Arabové nazývají Bilkis a Etiopaně Makeda a kterou my známe pod označením Královna ze Sáby.

Řekli jsme, že používat slovo proroctví v souvislosti s některými vizemi, ať již biblickými či jistými vizionářskými kompilacemi, je podraz. Ano, je tomu tak, neboť současný člověk chápe slovo proroctví zcela automaticky jako jistý stav ducha. Stav mimořádně výjimečný, osobně nepoznaný, ani odvozeně blíže známý a tudíž nepřijatelný. Slovo proroctví obsahuje vlastně negaci všeho, co bude vzápětí následovat. Negace použita záměrně a velmi rafinovaně vymezí pak textům, které by mohly vést lidskou bytost k zamyšlení, místo předem určené v pohádkové říši. Zavrhneme tedy, alespoň pro tento okamžik, slovo proroctví a snažme se najít ten zdroj, ze kterého čerpaly dávné „věstkyně a věšci“.

Sama Sibylla o pramenech svého poznání tvrdí, že je získala z prastarých textů:

„Zápisky činěné našimi vzácnými předky před mnoha tisíciletími se teprve za několik tisíc let vyplní.“ Píše se rok asi 970 př. Kristem a kolektivní (?) autor Sibylla tvrdí, že pouze recituje texty tisíce let staré. Texty, které byly napsány jakýmisi vzácnými předky. Kdy? Před tisíciletími! Kým? Našimi vzácnými předky!

Na jiném místě se můžeme dočíst: „Jak svědky našimi potvrzováno, žila v našich krajinách zvířata ohromné velikosti a síly. Ještěti se vznášeli jako ptáci ve vzduchu, plazi, jejichž rozměry se vyrovnaly rozměrům olivy. Vše, co bylo kolem nich, drtili a sžírali. Požírali i sebe i svůj druh.“

Kdo mohl podat informaci o létajících ještěrech, kteří podle našich vědomostí vyhnuli před 65 milióny let? Sibylla zde z hlediska vědy tvrdí tutéž nehoráznost, co kameny z Icy: Kdosi zaznamenal děje šerého dávnověku planety. Kdo? Pokud překonáme vrozený homocentrismus, můžeme připustit alespoň to, že to nutně nemusel být náš praotec Adam nebo kdosi z jeho potomků. Rozhodně to nemohli být ani potomci lovců mamutů či oni sami.

Jsou tedy zhruba dvě možnosti. První možnost, prohlásit vše za nevědecký nesmysl, je velmi účinná, byť ořepaná zaklínací formule průměrnosti. Druhá možnost je sice také krajní možností, avšak stejně vyhovující jako ta první. Je to možnost ovládnout ty fyzikální zákony, které umožní nahlédnout do minulosti i budoucnosti. **To, že nejsem schopen obsáhnout tajemství zákonů universa, mě nemůže oprávnovat k tvrzení, že tyto zákony neexistují,** a jakákoli jejich negace zaklínacími formulami typu absurdní, nevědecké či nesmyslné, je nikdy nedokáže objevit.

Pátřejme však dál po zdrojích informací dávných „předpovědí“. Sibylla je vlastně termín pro funkční zařazení té ženy, která se profesionálně zabývá sdělováním budoucích historických událostí. Toto jméno je velmi funkční a zcela jasně se vyhýbá označení, které my tak s oblibou používáme - věstkyně, věštba či proroctví. Význam funkce Sibylla byl úzce spjat s věhlasem pracoviště té či oné ženy. A tak, aby bylo možno odlišit jednotlivá detašovaná pracoviště prapodivné „nadace“, jména pracovišť - věštíren určovala další označení Sibylly: Sibylla Delfská, Trojská, Libyjská, Erythrejská a podobně. Aby bylo možno odlišit jednotlivá období i prostor. První „Sibyllou“ v nejproslulejší „věštírně“ antického světa, v Delfách, byla žena jménem Libysse - dcera boha Dia a najády Lamie. S Delfami i s „věšteckým“ řemeslem úzce souvisí i název Pýthia. Bylo to označení ženy, která v Delfách ohlašovala věštby.

Jak již bylo řečeno, nezajímají nás podprůměrné věštby spáchané pod vlivem omamných prostředků, tak oblíbených v dobách úpadku Delf. A ještě lépe: zajímají nás spíše mechanismy či původní prameny informací, které se vztahovaly do vzdálené budoucnosti.

Delfy jsou úzce spjaty s řeckou mytologií. Jejich původní název zněl Pýthó, byly místem uctívání matky země Gaie. Byly i sídlem jejího syna, šupinatého létajícího draka Pýthóna. Ten byl při jakémsi nedorozumění mezi bohy zabit Apollónem, který draka zahrabal v jeho původním sídle, jež později nazval Delfami.

Apollón, bůh světa a slunce, pak nahradil hadí kult kultem slunečním. Alespoň v legendách. O Delfách je známo, že existovaly již 1500 let př.Kr. Vznik Apollónova kultu se datuje do roku 1200 př. Kr.

Rovněž je zcela jisté, že do známých věšteckých knih bylo postupně včleněno více pramenů. V této podobě se knihy dostaly roku 600 př. Kr. i do Říma, a to za vlády Tarquinia Superba. Byly uloženy v Jupiterově chrámu a tam setrvaly až do roku 83 př. Kr. Tehdy požár Jupiterova chrámu zničil převážnou část textů. Protože se však „prorocké“ texty těšily velké oblibě v politických kruzích, byly tyto knihy z různých pramenů opět sepsány a uloženy pro potřeby senátu v Apollónově chrámu. Konečně prozíravý vojevůdce Stilicho nechal tyto knihy definitivně zničit (stalo se to za císaře Honoria), a tak náš pramen informací o „věštbách“ pochází, tak jako samotná Sibylla, z Arabie. Původní stopy však skutečně míří do starého Egypta.

Co o tom říká samotná Sibyllina kniha? ... „V dobách panování krále Davida zemřela Sábská královna a v týž den se měla (podle tehdejších platných směrnic) převtělit do nově narozeného dítěte. Marně však poslové křižovali Sábu (země uctivačů hvězd). Dítě nebylo nalezeno.“

Až náhle upoutala pozornost zoufalých poslů zvláštní hvězda, nezvykle se pohybující na obloze. Hvězda létala sem a tam, zastavoval se a znovu létala. Ve dne se podobala bílému obláčku, v noci ohnivě kouli. (Popis hvězdy silně připomíná některé biblické texty či indické eposy o létajících vimanech.) Někdy se zase hvězda změnila v jasně jiskřící a svítící. Nakonec zavedla posly k dívence, která se později stala známou pod jménem Sibylla Kumánská, Královna ze Sáby atd. Avšak to se stalo mnohem, mnohem později.

Jakmile dívčina dosáhla šestnáctého věku, byla promptně odeslána do Egypta, aby se zúčastnila podivného a ojedinělého kursu. Úspěšné absolvování tohoto zajímavého školení ukončeného řádnými zkouškami opravňovalo absolventku nosit titul Sibylla. Byla to jakási diskriminace, neboť muže s podobným titulem dějiny nezaznamenaly. Budoucí královna ze Sáby byla odeslána do prapůvodní vlasti člověka - do Egypta, a tam se měla seznámit s pradávnými moudrostmi i tajemnými vědami prapůvodní vlasti boha Thovta. Zsvětitelé (kupodivu samí muži) patřili do Společenství vycházejícího slunce. Určitě si vzpomeneme na Maye, sumérskou bohyni Inannu a jiné hrdiny starých bájí, kteří o sobě tvrdili, že pocházejí ze země vycházejícího slunce. Podobnost čistě náhodná?

První podmínkou, kterou adept na titul Sibylla musel splnit, bylo čtyřicetidenní dlouhodobé odloučení od světa a hluboké soustředění.

Pak následovala přísaha před kolegiem mágů. Přísaha mlčenlivosti a sebeobětování. Teprve pak mohl být adept na členství ve Společnosti vycházejícího slunce zaveden do stavby, kterou mágové - lektoři nazývali pyramidou. Jednotlivá patra této podivné „nadace“ byla zasvěcena informacím týkajících se jednotlivých světadílů. Ano, i těch, které vešly do obecného povědomí mnohem, mnohem později!

Postupně byla Sibylla zavedena do jednotlivých pater „nadace“, která byla ještě rozdělena na místnosti, kde byly deponovány informace o jednotlivých národech žijících na tom či onom kontinentu. Postup do dalšího patra byl podmíněn dílčí zkouškou před zkušební komisí mágů. Jak tvrdí Sibyllina kniha, byla tam Sibylla zkoušena ze znalosti budoucích osudů světadílů i národů.

Budoucí Sibylla Kumánská projevila nevšední talent. Její paměť nejenže hravě zpracovávala veškeré informace, ale předvedla mimo bystrost i velké pozorovací nadání. Nejenže udivovala kolegium mágů recitováním prastarých textů. Dovolila si je peskovat za to, že si nevšimli dalších důležitých informací uložených v jednotlivých patrech pyramidy: „Jak v mnohém jsem od vás velkého ponaučení přijala, tak vidím, že jste se omezili pouze na to, co vám vašimi předchůdci svěženo bylo. Je zde však, v této pyramidě, mnohé, co ušlo vaší pozornosti. V některých částech jsou totiž zobrazeny mnohé děje i osoby, které budou vládnout po tisíciletích. Jsou tam i katastrofy, které postihnou lidstvo v době, kdy toho bude nejméně očekávat.“ A členové Sdružení vycházejícího slunce naslouchali s údivem výkladům mladičké Sibylly. Ano, a teď je vše jasné, žádné mimořádné stavy myslí či drogová závislost. Sibylla jasně hovoří o informacích, které do této divné „nadace“ umístili blíže neznámí vzácní předci. Tito neznámí předci však museli ovládnout to, co my neumíme ani ve 20. století.

Nahlédnout do budoucnosti.

Nebo ano?

Ano, stopy směřují do starého Egypta. Tam, kde čerpali mnohé informace i řeční myslitelé - Démokritos z Abdér (asi 460 - 370 př.

Kr. - základy atomistiky), Tháles Mílétský (asi 624 - 537 - Malá Asie, matematik, zakladatel Mílétské školy) a konečně i Pýthagorás ze Samu, (asi 580 – 500 př. Kr.). Z Egypta pocházela i legenda o smaragdové desce Thovta obsahující teorii relativity.

Pýthagorás strávil v Egyptě plných 22 let. Vrátil se s hotovými teoriemi i systémy matematiky. On sám tvrdil, že se vrací po dlouhé době strávené v podzemním městě. Tento excentrik, obtěžující školní mládež známými větami, o sobě tvrdil, že je vyslanec vnějších sil. Jakých vnějších sil? Těch kladných - biblických - či protilehlých?

Píše se rok 1886. Náčelník společnosti Golden Down (Zlatý úsvit paprsky vycházejícího slunce) vydává manifest adresovaný adeptům druhého stupně zasvěcení. V tomto manifestu tvrdí Samuel Mathers, že je možný styk s bytostmi vnějšího světa, a podává informace, jak se v takových případech zachovat. Bláznivý manifest adresovaný členům sdružení, členům, kteří v občanském životě tvořili smetánku kulturní a vědecké Anglie. Ano, tito pánové byli rovněž přesvědčeni o tom, že kdesi na naší planetě žijí tito vyslanci vnějších sil, kteří disponují strašlivými nadlidskými silami. A pak již přišel jenom fašismus a komunismus.

Dnes opět stojíme na rozcestí. Propracované ideologie zklamaly a jsou nahrazeny doktrínami i překvapivými hesly z let 1939. Jako by ožili všichni ti, o kterých jsme byli přesvědčeni, že odešli do horoucích pekel. Nebo jsme snad obdrželi poslední šanci složit opravdovou zkoušku za naše předky, které jsme v souvislosti s tragédií druhé světové války tiše vinili? Možná. Snad.

Toto praví král Šalamoun svému synu Roboamovi: Pamatuj si, můj synu, že bázeň Adonaje jest počátkem moudrosti. Střež se všech, kdož nemají moudrost v bázni Adonaje, jenž ti dá a uchová moji korunu. Avšak věděním ty sám zvítězíš nad bázní a duchové sestoupí z nebe, aby ti sloužili.

Já, Šalamoun, tvůj otec, král izraelský a palmyrský, jsem hledal a získal svatou Chocmah, moudrost Adonaje. Stal jsem se vládcem veškerých duchů na nebi i na zemi, vládcem obyvatel vzduchu a dalších bytostí na moři, protože jsem nabyl držení klíčů ke skrytým branám světla.

Vykonal jsem věci veliké silou Šem Hamforaše a 32 cesty Jeciry. Číslo, váha a rozměr určují tvar věci, podstata je však jediná a Bůh ji věčně tvoří. Šťastný, kdo zná písmena a číslice.

Písmena jsou čísly, čísla idejemi, ideje silami, síly Elohimy. Souhrn Elohimů je Šem. Šem jest jedničkou, jeho sloupy dvojkou, jeho síly trojkou, jeho tvar čtyřkou, jeho odraz tvoří osmička, jež násobena třemi stanoví 24 trůnů moudrosti. Na každém trůnu spočívá koruna s třemi okrasnými cípy. Každý cíp nese jedno jméno a každé jméno je absolutní ideou. Je 72 jmen na 24 korunách Šemu. Tato jména napíšeš na 36 talismanů, dvě vždy na každém po obou stranách. Tyto talismany rozdělíš ve čtyři řady po devíti, podle počtu Šemu. Nad pravou napíšeš Jod, zobrazení planoucí hole Arona, nad druhou písmeno He, zobrazené pohárem Josefovým. Nad třetím pak Vau, zobrazené mečem Davida, mého otce. Nad čtvrtým konečně He, zobrazené zlatým penisem.

Třicet šest talismanů ti bude knihou, obsahující veškerá tajemství přírody. Různou kombinací těchto talismanů budeš moci mluvit s genii a anděli.

**Klíče krále Šalamouna
Elifas Lévi - Věda duchů
(Zjevení tajného dogmatu kabalistů)**

Michael de Nostradamus

Astrologie a kabala jsou pavědy. Ano, s tímto přesvědčením se odebral k předkům nespočetný zástup otrlých optimistů. Ano, tvrdit dnes, ve dvacátém století, že podobné výdobytky dávno zašlých

dob jsou vědními disciplínami, se neodvážejí ani ten největší snílek. I když... k uspokojení, či pobavení obecného lidu byla vymezena jistá oblast, kde se tyto čáry mohou i nadále beztržně provozovat jako neškodná romantická hra. Dovoleno jsou především velmi oblíbené skleněné věštecké koule, naproti tomu proroctví drogově závislých individuí si získává srdce mnoha populárně vědeckých pracovníků, neboť právě na těchto proroctvích lze velmi úspěšně dokumentovat jejich nesmyslnost.

A tak se tajná vědění stávají tajuplnými a romantickými. A pak mohou poloprofesionální podvodní čarodějové našeptávat svým důvěřivým klientům různé tajuplnosti a hrůznosti.

Ano, již je zde čas průmyslové revoluce 20. století, duch je osvobozen od nesmyslných mýtů a myšlení jedince se přesouvá do materialistické roviny spotřebního života, ve kterém nemají místo dávná proroctví, nepravděpodobná, vyčichlá a nepotřebná.

Ano, duch pokroku již nenávratně smetl tmářství dávných dob do oblasti pohádek a bájí. Vynesl člověka do nadoblačných výšin poznání veškerenstva.

A pohybující se v těchto výšinách, stává se postupně hluchým a slepým k převratným změnám. Změnám prokazatelně negativním.

Voda se stává více a více závadnější, jídlo nepoživatelné, živočišné druhy jsou ohroženy - pokud již nenávratně nezmizely z povrchu této planety. Na místo deště svlažují naši úrodu více nebo méně zředěné kyseliny čehokoliv. V kořenech rostlin i v lidských orgánech se hromadí těžké kovy a jiné nežádoucí vymoženosti průmyslové revoluce. Mizí zeleň a nezbývá než doufat, že denní tlak konečně přinese radostnou zprávu o tom, že ozonová díra vlastně nikdy neexistovala a neexistuje. A pokud existuje, pak byla, je a bude velkým požehnáním. Člověk se stal pánem této planety.

Marná jsou tvrzení mystických tmářů, že se právě naplňují starodávná proroctví. Poselství vnějších sil? Staré záznamy našich vzácných předků? Nesmysl...

Nostradamus?

Géniové materialismu nervózně podupávají kolem Nostradamových proročků a jeho poselství, která s konečnou platností dorazila i do našeho technicky zázračného 20. století a řeší tutéž otázku, se kterou se potýkala i středověká inkvizice. Vědět,

ale i jiní borci „dešifrují“ jeho proročkové verše, aby vzápětí nevyplněné mohly být, společně s Nostradamem, odsouzeny a zdiskreditovány.

Nebo je snad daleko výhodnější obdarovat Michaela podivnými a blíže nedefinovanými mimosmyslovými schopnostmi? Právě těmi schopnostmi, které kdyby existovaly přinutí stávající psychiatrii vyhlásit stav mimořádného ohrožení?

Michael de Nostradamus? Původně se jmenoval Notredame. Narodil se dne 14. 12. 1503 v Hradební ulici v Saint Remy de Provence, ve velmi vzdělané židovské rodině. Zde se mu dostává základních informací o astrologii a kabale. Studuje na lékařské fakultě v Montpellier. Jeho invence a neuvěřitelná paměť i humanismus jej jednou předurčí k napsání díla, které bude neuvěřitelné a nepochopitelné nejen pro jeho současníky. Nejdříve však musí cestovat a zažít rodinnou tragédii.

Při cestách po Francii se seznamuje prostřednictvím humanisty Julese Césara Scaligeriho (Julio Bordoni) s řeckolatinou literaturou a gramatikou. Po návratu do rodné Provence se znovu ožení a žije pak zdánlivě poklidným životem až do doby, kdy se začnou bezvýtku vyplňovat jeho proroctví.

Prozatím provozuje lékařskou praxi, vyrábí parfémy i nápoje lásky. Ve své observatoři se zabývá astrologií, kombinuje čísla kabaly, rediguje almanachy historických dat a svátků a tyto almanachy vydává, jak bylo tehdy dobrým zvykem (1550-1555). Jeho proroctví napsaná ve verších se setkávají s úspěchem, avšak pouze do té doby, než se začnou vyplňovat. Ale nepředbíhejme událostem. Po první knize předpovědí, nazvané Siècles - Století, vydává další. Vydává je pod pseudonymem „Věčná proroctví Thomase Josepha Moulpa“, předvídá průběh francouzské revoluce, ale i popravu krále Francie. Zná také jména tohoto smutného dramatu. Zná osudy Napoleona Bonaparteho, jemuž dává jméno Napoloron! Předvídá první i druhou světovou válku, jména Lenin, Adolf Hitler, Delano Roosevelt. Hovoří o zbrani, jejíž strašné účinky nenechají nikoho na pochybách. Hovoří ve verších i o třetí světové válce. Popisy jsou velmi přesné a zabíhají do podrobností!

Prozatím (píše se rok 1555) lze brát vše jako nevinnou zábavu. Michael de Nostradamus je zván k francouzskému královskému

dvoru, kde na přání královny vypracuje horoskopy rodu Valois. Nicméně v té době již koluje na veřejnosti mimo jiné i čtyřverší o smrti francouzského krále Jindřicha II. (Henry II.), které se pak 28. června 1559 se vši krutostí a do nejmenších podrobností vyplní. Evropské královské dvory jsou ohromeny, spěšní kurýři dodávají pomazaným hlavám Nostradamovy vize, inkvizice je v pohotovosti. Nostradamus je nucen prchnout, když dávno předtím spálil vše, co by mohlo napovědět, jak všeho dosáhl. Veškeré zdrojové texty jsou zničeny. Potomkům ponechá pouze veršované vize a otázku JAK?

Nostradamus umírá 2. 7. 1566. *Tajemství je zrod, opak smrt a jméno ve jménu.* Dle legendy je pochován ve stoje se svým psacím náčiním, aby mohl, až přijde jeho čas, pokračovat ve svém díle.

Jak?

Ano, odpověď by byla jistě mnohem snadnější, kdyby zůstaly zachovány původní zdrojové texty. Nic takového se však nestalo, a tak se zachovala pouze Nostradamova prazvláštní, neopakovatelná čtyřverší. Některá hovořící velmi, velmi detailně, jiná spíše v náznacích:

*L'an mil neuf cen nonate neuf none /sept?/ Mois
du ciel viendra un grand roi defraieur
resusciter le grand roi d'Angoumois (Angoulême)
avant que Mars regner par bonheur.*

*Rok tisíc devěset devadesát devět
v devátém /sedmém?/ měsíci sestoupí z nebe velký
král hrůzy a oživí velkého krále Angoumoisu,
dřív než Mars zavládne láskou.*

Nechme prozatím Nostradamovy verše svému osudu, neboť se k nim vrátíme ve druhém díle. Se vši pravděpodobností byl Michael de Nostradamus přesvědčen o tom, že (mimo jiné) právě kabala sehrává dominantní roli v odkrývání posloupnosti dějů a s nimi spojených jmen.

Kabala je tajné židovské učení sdělované ústně, jež e sice pro současnou filosofii nepřijatelné a zůstane pravděpodobně pro mnohé pouhou archiválií, nicméně je (jak se později ukáže) zcela lho-

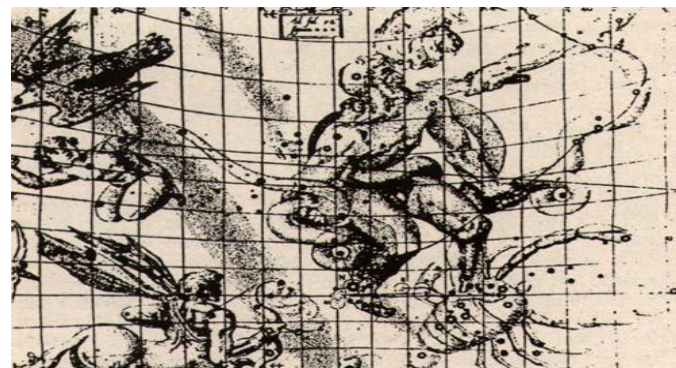
stejně, zda kabalu či astrologii pokládáme za pavědu či nikoli.

Kabala je prý rostoucím stromem, který se rozvíjí do mnoha směrů a ve spojení s astrologií nabývá neuvěřitelného významu, přičemž právě slovní kabala využívá, kombinacemi písmen zastoupených čísly aplikovaných do algebry či jejich zákrytných významů, možnost poodhalit to, co odhaleno být nemá. Nezastupitelnou roli v tomto procesu sehrávají i jména Geniu uměle vytvořená z jistých biblických textů. Na nich pak spočívá odpovědnost za zcela určité, přesně vymezené lidské vlastnosti, v přesném časovém intervalu a v určité konstelaci planetárního systému.

Jak jistě Nostradamus zjistil, kabalou vytvořené zdrojové texty nejsou, do jisté míry, zcela jednoznačné, a proto je nutné provádět několikanásobnou zpětnou kontrolu. S veškerou pravděpodobností byl i on přesvědčen o tom, že objevil novou dimenzi. Jakési skládání kopie obrazu z neuvěřitelného množství fraktálů a zpětná kontrola všech událostí přivedly velkého mistra Michaela de Nostradama k myšlence, že vytvořený obraz může být věrnou kopií možných událostí v daleké budoucnosti. Jeho přesvědčení hraničilo se stoprocentní jistotou, a tak přes velké nebezpečí, jež mu hrozilo nejen ze strany inkvizice, vydává své poznání zašifrované ve verších. Když krátce před tím pečlivě spálil všechny původní prameny.

Věděl své!

Zaslal nám své poselství, neboť byl přesvědčen i o možné druhé cestě. Bohužel leží nepovšimnuto opodál, neboť hovoří příliš jasně o lidské zhovadilosti a duševní bídě zejména 20. století.

Kniha Jobova

Kap. 2./ verš 2.

*Tedy řekl Hospodin Satanovi:**Odkud právě přicházíš?**I odpověděl Satan Hospodinu řka:**Procházel jsem se po zemi**a obcházel jsem ji...***Tajemství věčné hvězdy Samiel**

Dříve, než se pokusíme o rekonstrukci některých Nostradamových zdrojových textů, ukažme si několik dalších triků se zákrytým šifrováním. Triků postrádajících sice základní rysy logiky, na kterou si lidstvo tak pečlivě navyklo v průběhu několika staletí, avšak úspěšně soupeřících s podobnými triky skalních materialistů.

Jistěže máme svobodnou vůli považovat vše za spekulaci, originální science fiction, nemilé poznání či cokoliv jiného. Snad právě i proto, že se následující řádky budou opět odvolávat na neexistující legendární „venkovní síly“, které údajně vládou této planety. Nelze však jinak, neboť právě proto byly tyto řádky napsány. A tak se společně podívejme na „tajemství věčné hvězdy Samiel“ (zářícího), který je dle legend prozatím pánem této planety. Tato lidskými smysly nepochopitelná energetická substance zla má jako každý správný vladař i svůj slavnostní doprovod - komitét. Slavnostní doprovod Satana, to je rozbujelá ekvipáž pozemských vládců, které biblické texty nazvaly Satanovou organizací či Leviatanem, hadem stočným a prastarým. Jak je patrné, netěší se tito pánové velké oblibě u autora biblických textů a čeká na ně (pokud se toho dožijí ve zdraví) nepříjemná záležitost nazývající se Armagedon. A protože není úniku, čekají na ně i další vymoženosti Jana Theologa.

Tajemství věčné hvězdy Samiel

M Z T E R Z Z

mystery, misteriozo - tajemství

H T E R N N T

eterné, eternité - věčný, věčnost

L E I M Z

SAMIEL Z/S

K O M I N T E R N N A

zákrytný význam Satana?

Výsledek zákrytného šifrování je více než legrační: Samiel eterné, kominterna (is) coming in teris, neboli „věčný Satan - kominterna přichází na Zem“.

Jak si čtenář jistě povšiml, je vše úmyslně zlehčováno, neboť uvedené příklady nejsou tak přesvědčivé, aby byly schopny uspokojit jistou část skalních materialistů, a zvýšené nebezpečí srdečních příhod je tak minimalizováno na přijatelnou míru.

Věřte, nebo nevěřte, z téhož textu lze sestavit i oficiální titul nejvýše organizovaného zla: slova

SAMIEL,
REGENT,
IN TERRIS,
TARAN,
KOZMOZ,

lze při dobré vůli číst jako Satan, vládce země a štít kosmu.

Nyní si ukažme jiný trik: Napišme tento honosný titul tak, že bude sestaven ze jmen pozemských hříšníků, kteří vytvořili na této zemi pravé peklo. Objevíme důvěrně známá jména:

Josif Stalin,
Karl Marx,
Fridrich Engels,
Vladimír Lenin
Adolf Hitler.

Čteme zleva doprava a vzápětí obráceně. Slovo ve čtvrtém sloupci? Ineditum - dosud nezveřejněná zpráva. Toto slovo skrývá pravděpodobně jméno dalšího hříšníka. Jméno, k němuž se vrátíme v příštím díle.

„... Hranice Čech jsou zárukou české bezpečnosti
a ten, kdo jimi pohne, přivede Evropu do neštěstí...“

Bismark (1866)

Snad příště

Sto procentní jistota, která přímo číší z Nostradamových veršů, jistota pravdy o průběhu budoucích historických událostí, které jsou pro nás již minulostí, nám dává jedinečnou příležitost. Příležitost nahlédnout do tajemného přediva vztahů, které prozatím stojí mimo zákon. Oprávněnost tohoto tvrzení spočívá ve faktu, že se Michaelu de Nostradam podařilo, byť s jistým a zákonitým rozptylem, určit podezřele přesně nejen budoucí historické události, ale i (což je nanejvýš zajímavé) jména a fyziognomické znaky osob nám důvěrně známých.

Chceme-li se však skutečně přiblížit pravdě, je nutné zamítnout samoučelnou domněnku o jakémsi mimosmyslovém vnímání pana Nostradama. Ničím podobným tento pán nikdy netrpěl.

Své prorocké verše vytvořil prostě ze zdrojových textů, které posléze spálil snad i proto, že existovalo reálné nebezpečí, že by nepovolané oko kohokoli spatřilo způsob, jak zdrojový text vytvořit. Jistěže i verše mohou cosi napovědět o způsobu práce, nicméně těžiště leží spíše v kabale než v astrologii, která sloužila Nostradamovi pro tuctovou výrobu nezávadných horoskopických dílek. Za velmi zajímavou informaci lze též považovat tvrzení, že autor prorockých veršů byl zaníceným sběratelem starých proroctví a dat známých historických událostí.

Udělejme nyní něco podobného, co kdysi pravděpodobně udělal zpočátku i Nostradam: Porovnejme nejznámější událost 20. století - druhou světovou válku, se vším, co bylo v této knize použito - zákrytné šifrování, přiřazení číselných hodnot k písmenům a naopak.

V roce 1938-1939 podnikl německý fašismus vedený Hitlerem a prostřednictvím sudetských Němců (později i za pomoci sloven-

ských „lud'áků“) soustředěný nápor proti celistvosti Československa. Hranice ČSR byly zanedlouho násilně změněny a netrvalo dlouho a celý svět se ocitl uprostřed nejstrašnější války v dějinách lidstva.

V následujícím pokusu hrají právě jména významnou roli, neboť se zdá, že tato jména jsou nositeli podivných informací. Jméno jednoho z mužů, kteří „předhodili“ Hitlerovi Čechy jako obětího beránka a jehož cesty směřovaly mnohokrát právě do Berlína, zní:

Ch	A	M	B	E	R	L	A	I	N	Jméno Chamberlain obsahuje mimo jiné tato slova „Hitler sit-seatl in Berlin“ Hitlerovo sídlo je v Berlíně!
L	T	I	S	R	L	T	I	H		
B					E	R	L	-	I	

F	I	R	E	R	H	I	T	L	E	R				
M					G	O	G	M			A	K	O	G

Biblický Magog? Armagedon jako přesmyčka slov German Deutz (Deutche)? Podobnost čistě náhodná? Jak lze zjistit pravdu, když i Adolf Hitler mohl změnit jméno. A je velmi pravděpodobné, že se původně jmenoval Robert Schickelgruber.

S	Ch	I	C	K	L	G	R	U	B	E	R				
C					I	K	L	C	R			W	B	E	R
S		Ch	M	B	L	Ch	(šambalach)								

Cikles robbery - století násilí

gruber - jáma, šeol, peklo, gehena (hebr.)

Peklo Šambaly, to je právě jméno Adolfa Hitlera, které rovněž skrývá informaci o tom, že tento muž povede bleskovou agresivní válku. Peklo Šambaly, to je jméno muže, který pohnul hranicemi Čech i hranicemi světa. On a jeho soukmenovci zaměnili slovo genocida za ochránce. A nazvali sami sebe „Protektory“ země, která měla pravděpodobně již ochránce zcela jiného. Tuto zemi nazvali, jak jinak: Protektorát „BÖHMEN UND MÄHREN.“

P R O T E K T O R A T

G O T E C T O R A

B W H M E N U N D M A H R E N

B Y E M E N U

U Z P I T E

S Y H J E Z Y Z

Zákrytná šifra říká něco jiného, než tvrdil Hitler: „Boží zákon - ochránce země Čechy a Morava je syn Ježíš - vykupitel země,“ jehož jméno užijete ve jménu Bohme - Čech.

		U		
		W		
S	B		H	A
		E	M	
	O		J	

Ano, slovo BÔHME - Čech (pastýř) zní v zákrytu IOŠUAH! A skutečně... Země koruny české jsou opravdu zasvěceny Ježíšovi, i když se ti, co upálili Jana z Husi, snaží tuto skutečnost změnit. Napišme nyní pro změnu slovo Sudetish (sudetische), a to tak, že pozpátku. Pak k jednotlivým písmenům přiřadíme čísla, která jim přísluší v pořadí abecedy:

S H I T E D D U C

18 8 9 19 5 4 4 20 3 0

20. 4. 1889 - v tento den se údajně narodil Adolf Hitler

30. 4. 1945 - tode - smrt 1945 (číslo 1954 je jako ostatní čísla anagramem slov duc HICTEP, SUDETIC, ale i čísla 1945.)

L U S H I F E P P U S *Lucifer (lucifer)*O P P U S *Opus - dílo*S H I T E D D U S *sudetische*

Luciferovo dílo - země sudety. Toto vše lze, chceme-li, vyčíst ze zákrytu slova sudetische, či z čísel a historických událostí.

15. března 1939 obsadila Hitlerova vojska zbytek zemí Koruny české a vyhlásila (dne 16.3.) protektorát Böhmen und Mähren. OKUPACE.

15. 3. 20. 4. 19 3 9

C U D T C I - *sudeťáci*L U D A C I - *ľudáci*O C U D - *osud*K Y P A C M - *Masaryk*O K U P A C I O - **OKUPACE**

Přiznávám, že biblické texty mě ponechávaly dlouhá léta chladným, neboť jsem viděl vše docela jinými očima. Postupem času se však svět stále více a více podobal tomu, o čem psávali staří proroci, a tak jsem, sám pro sebe, začal zkoušet to, o čem jsem kdysi jen slýchával. Pak jsem se jednoho dne setkal s Nostradamovými prorockými verši, které nebylo možno přejít bez povšimnutí. Časem jsem ve svém hledání dospěl až do míst, kde končí i tato kniha. A protože jsem došel mnohem dál, než jsou poslední slova této knihy, vím i to, že ještě zdaleka není vše jasné a vysvětlené. Víím také, že stoprocentní jistotu nelze v tomto případě dosáhnout. Ale víím také, že svět a Universum není zcela takový, jak nám jej tak mile představují ti, které bych nazval homocentristy. Snad i proto, že zuřivě zapírají jisté jevy, které se vyskytují poblíž naší planety! Zde bude tato kniha, která se, jak jsem si plně vědom, příliš vymyká všem zaběhlým zvyklostem, končit. Možná někdy příště si budeme moci přiblížit způsob a cesty, kterými se Michael

de Nostradam při sestavování prorockých veršů ubíral. Upozorňuji, že je to cesta nanejvýš pozoruhodná.

Tento díl je spíše prosycen snahou vytvořit tu správnou atmosféru světa „ležícího mimo zákon“ a který se, nevím proč, nazývá mystickým.

Nechci, aby každý se mnou souhlasil. Bylo by to i zbytečné. Existuje tolik jiných a mnohem krásnějších věcí, pro které se lze nadchnout! Pokud již nebyly zničeny lidskou chamtivostí již zbývá poslední trik se jmény protagonistů předválečného a válečného úsilí doposud poslední světové války. Jména jsou vybrána podle data nástupu vlády.

Pro přehlednost byl vybrán pouze ten text, který se týká jen onoho podivného období, a čtenáři je ponechána možnost vyhledat i další informace. Také v tomto případě musí být použita polyfonie písmen.

A jaký text můžeme objevit?

M C A P M C S P K H R H F B X D H X R M T G E
W L L I U O T A T O O M K E A A A U I O R O I
S E E U S L A P R O O T O N M L X R B L U E S
A M X S S I L E O W S L N E B A A X B O M B E
R E A E D I N L E V E D Š E D E I E T A L N
Y N H I L G N F I R E R I E R I M L N O N E H
K C D I I E J R M H L A N D I E I L T V H S O
T E R N C O A E T D E W A R L W R V T J V
O A R I A Z N R F O T A I I O J R W E
M U I B L I Z B R L I R N N P A Y S R

- OLL SEE US ATOMIC PROTON CHAMBALACH MANHTN
BOMBE. (this) AREA ANNIHI- LED, FIRE HELL.

- OLL SEE TERRIBLE IBLIZ BLIZ BERLIN WAR. GERMAN
FIRER HITLER, DEWIL (ine) BERLIN. WARNING, DEI
ENTER.

- TOVARYS ROSYA OWER. SOJS SOWET OWER - NOVAJA
ROSYA.

Všichni uvidí (atomovou) protonovou bombu Šambaly. Prostor
bude zničen pekelnými plameny.

Všichni uvidí strašlivou satanovu bleskovou válku (v) Berlině.

Výstraha Božího vstupu

Tovarys, Rosya, ower. Novaja Rosia. Soudruzi a Rusko končí.
Nové RuSko. Zde je možná klíč k záhadě, proč Hitler, který velmi
dobře znal prococtví Michaela Nostradama o druhé světové válce,
zaútočil na Sovětský svaz. Zřejmě neměl toho správného poradce!

A co dodat na závěr? Vize budoucnosti jsou takticky nezá-
doucí, fírerové připraveni. Janova vize srozumitelná. A tak by mo-
hlo zůstat Nostradamovo tajemství i nadále nedostupné a snad i
proto, že je zahaleno malou vírou, neutuchajícím velkým strachem
a materialistickou filosofií.

Samotný Michael de Nostradam byl však přesvědčen, že způ-
sob práce, kterým se ubíral při sestavování prococtví bude oznámen
ještě před rokem 2000.

Uvidíme!

Příloha pro odborníky

Druhá epištola obecná Petra Apoštola

Kap. 3./ verš 8.

*Ale jedna věc nebude před vámi
skryta, že jeden den u Pána
je jako tisíc let
a tisíc let jako jeden den.*

Teorie relativity $m \times t = 1$

Jestliže zjistíte, že můj názor na podmínky, kdy vzniká časový efekt relativity, nesouhlasí se zavedenými zvyklostmi, pak je vše v pořádku. Odlišný byl pramen inspirace.

Z Petrovy epištoly vyplývá, že relativní čas má dvě hraniční fáze:

- 1) Relativní časový úsek vteřiny se blíží maximu.
- 2) Relativní časový úsek vteřiny se blíží minimu.

Musí tedy existovat dva hraniční stavy času, prostoru, hmoty a pohybu za podmínky vzájemné rovnováhy a konstantní rychlosti světla. Čas, prostor, hmota a pohyb mohou v rámci vzájemné rovnováhy měnit svoji relativní velikost a to vždy ve dvojicích: pohyb, hmota - hmota, čas - prostor.

Ponechme prozatím stranou dvojici pohyb, hmota, který je notoricky znám z příkladu vesmírné lodi pohybující se světelnou rychlostí. Je to úmyslné, neboť tento učebnicový příklad nás omezuje zkoumat pouze jednu z obou hraničních fází Petrova výroku. Nulová, či dokonce záporná rychlost je totiž pro nás nepředstavitelná. Vynecháme rovněž dvojici čas a prostor, neboť prostor je pravděpodobně neenergetická sekundární veličina vyplývající zřejmě z interakce veličin energetických dvojic času a pohybu nebo hmoty a času.

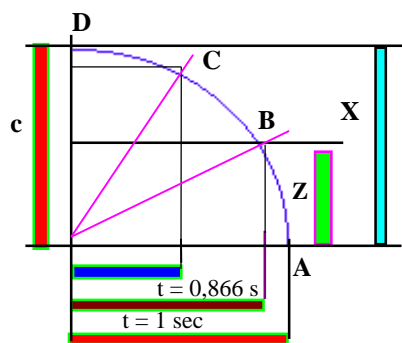
Zbývá tedy dvojice hmota a čas, či lépe řečeno jejich interakce. Ta však vznikne pouze za předpokladu, že čas je též podstaty jako energetický základ hmoty. Tím můžeme rozumět určitou úroveň vnitřní atomové struktury a její stabilitu a nestabilitu za mimořádných podmínek. A je zcela možné, že vše probíhá na úrovni vztahu elektron - jádro atomu. Pokud na tuto hypotézu přistoupíme, pak musíme změnit i pohled na čas jako veličinu, která uhání jedním směrem. Naopak i v tomto případě lze očekávat, že bude mít v jisté konstelaci charakteristické znaky energie - tedy hmoty a v jiné elektro-magnetického záření o neskutečně malé vlnové délce. Takto připravená hypotéza nám umožní zkoumat obě hraniční fáze za předpokladu, že čas je ve vesmíru obsažen energeticky v jisté závislosti na množství hmoty, a to tak, aby byla zachována vzájemná rovnováha mezi časem, prostorem, hmotou a pohybem. A protože je hmota v universu rozložena nestejně, bude i relativní čas poblíž soustředěné hmoty odlišný od relativního času poblíž méně soustředěné hmoty. Můžeme tedy hovořit o dvou hraničních fázích jakoby o gravitačním a negravitačním vesmíru. Tvrdím tedy, že mezi časem a hmotou musí být přímý a zákonitý vztah, který je nezávislý na pohybu.

Tvrdím také, že čas je druhým pólem gravitace.

Jsem přesvědčen, že mezi hmotou a časem je přímý a nikoli odvozený vztah, který lze matematicky vyjádřit rovnicí kontinuity:

$$m \times t = 1$$

Vztah mezi časem a zrychlením

C - rychlost světla
 $t_1 - \cos 60^\circ = 0,5$
 (relativní čas)
 $t_2 - \cos 30^\circ = 0,866$
 (relativní čas)
 $t - \cos 0^\circ = 1 = 1 \text{ sec}$
 Z - $\sin 30^\circ = 0,5$
 (zrychlení)
 X - $\sin 60^\circ = 0,866$
 (zrychlení)

Tato část je odvozena z jednotkové kružnice a při dalších úvahách je proto nutné si uvědomit, že pracujeme na úrovni jednicové soustavy, a že jsem tudíž vzal za základ právě jednu absolutní vteřinu ($t_0=1 \text{ sec}$), hmotnost právě jeden kilogram a rychlost světla zástupně rovný právě jedné.

Pak je zrychlení funkce sinu nebo zástupně poměru okamžité rychlosti lodí, kterou jsem na začátku ztratil, a rychlosti světla - v/c . Pro názornost si ukažme malý příklad.

$$\text{a) } \sin 30^\circ = 0,5 \quad \frac{\text{rychlost lodí } 1,44985 \times 10^8 \text{ m/s}}{\text{rychlost světla } 2,997 \times 10^8 \text{ m/s}} = 0,5$$

$$\text{b) } \sin 60^\circ = 0,866 \quad \frac{v}{c} = \frac{2,595 \times 10^8 \text{ m/s}}{2,997 \times 10^8 \text{ m/s}} = 0,866$$

Výsledná vteřina t je funkcí cosinu. Bude-li se zvyšovat zrychlení, zvětšovat úhel \mathbf{AEB} , pak se cosinus blíží svému minimu: $t = \mathbf{cos}$ alfa, zástupně poměru mezi časem relativním a absolutním, přičemž absolutní čas t_0 je roven právě jedné.

$$\cos \text{ alfa} = t = \frac{t_{\text{relat.}}}{t_0 \text{ abs}} = 1$$

$$t_0 \text{ abs} = 1$$

Při sinu 30° je velikost $\cos 30^\circ = \mathbf{0,866}$

$$t = \frac{t_{\text{relat}}}{1} = \mathbf{0,866}$$

Při sinu 60° je velikost $\cos 60^\circ = \mathbf{0,5}$

$$t = \frac{t_{\text{relat}}}{1} = \mathbf{0,5}$$

$$m = \frac{1}{t} = \frac{1}{0,5} = 2 \text{ kg}$$

Hmotnost lodí se zvýší při zrychlení $2,595 \times 10^8 \text{ m/s}^2$ (sinus 60°) z jednoho kilogramu na kilogramy dva. Hmotnost se tedy ve

skutečnosti zvýší dvojnásobně. Přičemž relativní úsek vteřiny je roven $\cos 60^\circ$.

Hmotnost je pak funkce tangenty, s tím rozdílem, že se tak stane při $\sin \alpha = 1$, jinými slovy budeme-li se pohybovat rychlostmi srovnatelnými s rychlostmi světla!

Nyní můžeme pro kontrolu provést snadný převod na Lorentzovy transformační rovnice:

$$\sin^2 \alpha + \cos^2 \alpha = 1$$

$$\cos \alpha = t = \frac{t_r}{t_0} \quad \cos^2 \alpha = \sqrt{1 - \sin^2 \alpha}$$

$$t_r = t_0 \sqrt{1 - v^2/c^2}$$

$t = \frac{t_0}{\sqrt{1 - v^2/c^2}}$	Lorentzova transformační rovnice Zdánlivý rozpor spočívá v rozdílné poloze pozorovatele!
--------------------------------------	--

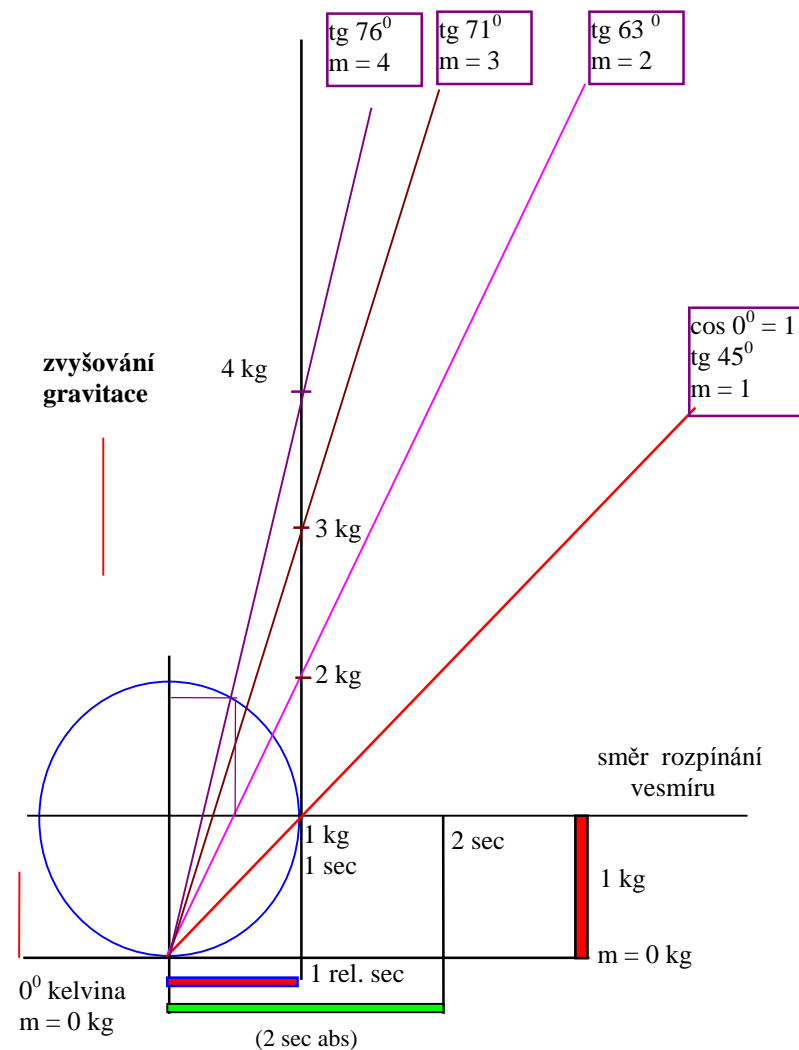
Vesmírná loď se pohybuje rychlostí srovnatelnou s rychlostí světla. Může nastat celkem pět mezních situací. Pro naše potřeby postačí definovat pouze situace dvě:

- pohybujeme se v gravitačním vesmíru rychlostí světla,
- pohybujeme se v negravitačním vesmíru rychlostí světla.

V prvním případě půjde veškerá energie paliva na udržování rychlosti a zvyšování hmotnosti. Tehdy se dostaví očekávaný efekt, který se v tomto okamžiku blíží svému maximu. Relativní časový úsek se zkrátí tak, že ač na Zemi uplynuly věky, na lodi jsou to dny. Též dochází ke změně rozměrů rovnoběžných se směrem pohybu.

V druhém případě nastává paradoxní situace, neboť efekt, který

Grafické znázornění závislosti času a hmoty $m \times t = 1$

se dostaví, bychom očekávali spíše u gravitační černé díry než u toho, čemu jsme se rozhodli říkat negravitační vesmír. Vše záleží na rychlosti, kterou se pohybujeme, a zejména na poloze pozorovatele. V této části universa bude prostor dostatečně zakřiven, aby délkové míry dosáhly svého maxima, neboť „minimum“ hmoty volá po maximální relativní vteřině (viz $m \times t = 1$).

Nyní nastává situace, kdy pozorovatel „stojící“ mimo naše Universum by mohl spatřit, že rychlost světla se blíží limitně nule, ač se stále řítí svojí světelnou rychlostí. Náš vesmír se pravděpodobně může chovat jako černá díra.

Světlo se tedy uvnitř našeho hypotetického negravitačního universa pohybuje skutečně rychlostí $2,997 \times 10^8$ m/s, přestože relativní složka 1 metru měří dejme tomu přesně 365 km. Aby byla zachována vzájemná rovnováha mezi časem, pohybem, prostorem a hmotou, byl vybrán právě ten moment, o kterém hovoří Sv. Petr. Jeden den je jako 1000 let. Relativní složka jedné vteřiny bude obsahovat právě $3,65 \times 10^{10}$ absolutních vteřin (pozemských). Jinými slovy, v okamžiku, kdy na Zemi uběhne jeden den, pro posádku by to znamenalo celých 1000 let. Naše vesmírná loď musí mít dostatek paliva a zachovat stálou světelnou rychlost. V opačném případě hrozí nebezpečí, že se během několika okamžiků rozpadne stářím. Relativní časový efekt je zde obrácený než v prvním případě a je správná, pak určující množství hmoty v hypotetickém negravitačním vesmíru, kde je jeden den jako 1000 let, je 365 000 krát nižší než ve vesmíru poblíž naší planety. Opět je však nutné zdůraznit polohu pozorovatele.

Podle této hypotézy by astronauté projektu Apollo plnili s obtížemi časový harmonogram činností zpracovaný a prověřený na Zemi (jistě vybavený i dostatečnou časovou rezervou). Relativní složka času by byla větší než pozemská, tudíž absolutní, zakleptá v časovém harmonogramu činností.

Nový pohled, vyplývající ze vzorce $m \times t = 1$ by umožnil i změnu pohonu vesmírných plavidel: žádné palivové nádrže, žádné palivo. Byla by využita nekonečná energetická zásobárna vesmíru, kterou jsme si zvykli vnímat jako čas. Stejněho efektu bychom mohli pravděpodobně dosáhnout také změnou záření gama na potřebnou energii.

OBSAH

Teorie relativity před 2000 lety?	5
Prorockví s mrazením v zádech	15
Člověk jménem 666	29
Hvězda zvaná Černobyl?	33
Ve znamení draka	37
Zákrytné šifrování v bibli	42
Zákrytná šifra i mimo Bibli?	48
Pekelná „svatá trojice“	54
Bohové ze souhvězdí Siria	62
Hadí dynastie - Strážci nebes?	71
Automatizace v době bronzové?	96
Tezcatlipoca - Dýmající zrcadlo	103
Ohnivý kruh	112
Sibylla	118
Michael de Nostradamus	129
Tajemství věčné hvězdy Samiel	134
Snad příště	138
Příloha pro odborníky - Teorie relativity	141

Zdeněk Patrick
cyklus

Poslední div světa (1.díl)

Vydalo DAM 2000 Publisher, Praha 2002
Překlad Nostradamových veršů: Ing. Zdeněk Šmitmajer
Verše - mota kapitol: Vlasta Šmitmajerová

zásilky na dobírku vyřizuje DAM 2000 Publisher

www.nostradam.cz

zdenekpatrick@seznam.cz